

VÍTÁNÍ MARTINA NA BÍLÉM KOLE

Kolíkáč – Srdeční podzimní záležitost

Je 20.10.2003 a na tehdejší šlapkovské diskuzi se poprvé zjevuje slovní spojení Vítání Martina na bílém kole. Toto uteklo, je rok 2016, večer před 14.ročníkem této kultovky a za oknem lehce poletují vločky. Tak se snad po těch letech konečně dočkáme bílého kola.Ráno koukám z okna na bílé stromy a trávníky, chodníky se zdají být jen mokré, ale je jasné, že bez tvrdé zimní výbavy to dnes nepůjde. I mě to dnes baví, hledat zase ty různé vychytávky proti mrazu. Odpovím na dvě SMSky, které nám oznamují, že dvě plánované postavičky dnes neuvidíme. HonzaB na Chodovci a pod Barrandákem Mlhoš, no není to žádná účastnická hitparáda, ale není se co divit, to počasí je opravdu jen pro otrlé blatníkaře. Kopaninu ukazují Mlhoš s HonzouB, že jsou stále v plném tréninku a velmi lehce mi ukazují záda. Nahore začíná pravé ledové království, ostrý ledový vítr, silnice namrzlá, ale s touto veselou dvojkou se zapomíná na všechny nesnáze. Před Kuchařem hlásí HonzaB a hele suchá silnice, ale opak je pravdou, to nejsou suché fleky, ale ledové plotny! Tak si trochu zabruslit a již si to šněrovat na bývalém okruhu PRSu a POSu do Vysokého Újezda. Před odbočkou k Loděnici v dáli cyklista, myslím trochu na Diabla, jestli to nebude on, ale on je to Mišutka. Tak to se počítá! Trochu nás zrazuje od sjezdu kolem lomu k Loděnici, a když vidíme tu silnici, která se udržuje jen pluhováním, tak raději volíme menší zkratku a jedeme přímo na Mořinu. Za Mišutkou se line příjemná vůně džusu, řízlého něčím ostřejším z noční párty, jak nám barvitě popisuje. Padáme do Hlásné, tady jsou již mokré vyjeté koleje a radíme se na start první dnešní prémie. HonzaB leze na špic, u Karlštejna proti nám mávající postavička, a on to Vlčák na bajku, dobře ty! Zase je veseleji, hukot gum dokresluje pár marných nástupů, cíl Srbsko se blíží, Mišutka trochu hrábne do nervových buněk, ale nakonec zkušeně Mlhoš bere nejvíce bodíků. Srbská osvěžovna s rozpáleným krbem je znovu naplněna smíchem, když do nás padají teplé polévky a dětská sladká jídla. Grog, čaj, kafe, funkční trika krásně uschly a škrábeme se ke Sv. Janovi. Vlčák už to stříhl kolem Berounky domů, my mrazivým údolím do Loděnice a vzhůru kolem lomu pro další body. Mišutkovi dole padá řetěz, a plně se tak potvrzuje, že na malou to málokdy hází. Mlhoš se znovu ujímá tempa, mě docela sedlo občerstvení v Srbsku, a tak zkouším, co vydržím. HonzaB kousek za mnou, Mlhoš se ale metr po metru vzdaluje a jede si pro dnešní zasloužený double. HonzaB mi pak v háku asi 5x pronese „ty vole“, doteď nevím jestli to bylo na mě nebo kecal s tou stěnou, po které jsme se šplhali. Naštěstí už to bylo mokré, po ledu ani památky. V Újezdu se rozloučit s Mišutkou a valit to s těmi dvěma dělostřelci na Zbraslav. Na Točnou si ještě zašpásovat, Mlhoš nám znovu odskočil, ale nějak se to ve mně vzbouřilo a jako tichošlápek si ho doskakují i s HonzouB na zádech, ten pak před cedulí na nic nečeká a mohutně vítězně zaspurtuje. Hold má před sebou tu nejdůležitější zimu v kariéře, jelikož příští rok už bude nad 40. Když se pak doma vyloupnu z vařící vany a koukám z okna na to nevlídno, co panuje venku, tak uvnitř mi naskakuje ten blažený pocit, že to stálo zase za to, díky orange kamarádi! Za těch 14 let už se ve Šlapkách urodily mnohem bláznivější výlety, ale pro mě bude Vítání Martina stále srdeční podzimní záležitostí, tradice se mají prostě držet!

Vlčák – Tak Vítej Martine na bílém kole!

Ráno vstávám 8.10min po páteční pijatice a venku vidím bílá silnice a -2st a říkám si nikam nejedu,oblečky připravený nemám a než složím kolo do sedanu tak to nemůžu ani náhodou pod barandák stihnout. Dám si kávu a makový závin ke snídani a pořád mi to vrtá hlavou ,mám jet,nemám jet.Ještě jednou kouknu na stránky na rozpis trasy a už to začíná ve mne šrotovat kam nejlepe jet na proti.Srbsko ,Karlštejn ,Hlásná Třebáň uvidím kde ten oranžový vláček potkám. Je 9h a už na sebe házím vrstvu po vrstvě a beru zimáka bajka (tam mam blatniky sice malý ale mám)protože cyklostezka z Berouna do Srbska není na silniční kolo a nerad bych defektil. 9.20 a už drtím první kilometry silnice zasněženou lesní krajinou přes Lány na Nižbor do Berouna a Srbska na kole nepotkám vůbec nikoho.Divný 11h Zastavím u Restaurace u Berounky a žádné omrzlé kola tam nestojí ,dobrý stihnul sem to jedu klukum dál naproti vjíždím do Karlštejna chci udelat fotku zasněženého hradu ale už v dálce vidím jak se blíží 4 borci na kolech Kolíkáč,Mlhoš,HonzaB a Mišutka ,dáme rychlejš pozdrav a už se zařazuji do vláčku zpět do Srbska a bude boj o bodíky ale na bajku si moc šanci nedávám,a už to začíná nohy zrychlujou na špici se to mění každým metrem a ze zadu vyráží Mišutka snad na nejtěžší převod který na kole má :- D snažím se zavěsit ale nejde to ,vletíme za cedulí ale sem poslední ale bod hřeje a hura do restaurace, ještě venku pár nezbytných fotek odvážných a jdem na něco teplého do žaludku. Krásně roztopený krb,všichni si dáváme čajík,vzápětí na stůl přistali polifky a palačinky,nudle z mákem,švestkové knedlíky, pak ještě někdo kavu a už přichází na řadu placení,oblékání a hurá z vyhřáté hospudky ke strojum.Tak ja se z klukama loučím a vyrážím po stejné cestě k domovu, nad Nižborem vidím před sebou nějakého cyklistu,(tak nejsme blázni na kolech jen my) kousnu se a dojedu ho at nejede sám a ja nejedu sám, pozdravím zvedne hlavu a je to Pacovský z Pijasu tak kecame cesta ubíhá parádně svezeme se spolu až na Lány a to už mám domu kousíček. 14h paráda sem doma trošku sice zakydanej od mokré silnice ale plný dojmů ze zimní cyklistiky. Kluci díky bylo to super . Tak Vítej Martine na bílém kole.

VEČERNÍ BĚH MĚSTEM ČELÁKOVICE

Dreamer – Celakovice byly vyborny

Celakovice byly vyborny, po nocni party do 4h do rana a rymicce jsem od sebe tradicne nic necekal, snidal jsem v 11h rano, pres obed jsem se sel rozjet na modranskou, protoze bylo 11st, pak jsem sel jeste na chvili spat, obed vynechavam a davam tak jen kafe a pernik a po 16h uz me nabira Camrda a spolecne s Kuretem mirime na start. Nalada je fajn, kluci maji trochu startak, mne se spis chce zase spat a mam hlad. Povzbudime startujici kluky nad 40 let a jdeme se sami rozbihnout. Hned je mi lepe, ale start nam posouvaji asi o 15min coz mi moc nevyhovuje a tak se snazim co nejvic popobihat. Konecne je tu ale start a moje taktika je drzet se Camrdu a Kurete. To se dari, jen Kure nam poodbihal ale stale ho vidime. Camrda je prvni dve kola taky tak 20m prede mnou, ale hlidam si abych drzel stejne tempo. Pak me dobehne kluk ve vetrovce. ktery bezi pekne tempo a za chvili mame Camrdu. Na zacatku tretioho kola dobihame Kurete, nechytne se nas a tak pokracujeme ve trech, tahne porad kluk ve vetrovce. Bezi se mi dobre, jeste tam jsou trochu rezervy, ale preci jen zbyva kolo a neco do cile. Camrda chyta mensi diru, kluk odklada vetrovku ke Kocourovi. Do posledniho kola jdeme ve dvou, Camrda uz je kousek vzadu. Kluk hlasi ze je mu na bliti at mu potahnu. To mi nedela problem, protoze mi prijde ze se tempo zpomalilo. Chvili tedy tahnou, pak se jeste prostridame, ale jakmile jsme na horizontu a zacne klesava pasaz, seberu posledni sily a jeste zrychlím a překvapive poodbihám i klukovi. Pak uz je tam Kocour ktery mohutne povzbuzuje at pridam ze utocim na cas Miry. Drzim tempo co to jde az do konce a delam dobre, protoze kluk za mnou jeste zasurtoval a skoro me dobehl. Za chvili dobihaji i ostatni, rychle se prevleci do auta, probrat vysledky s ostatnimi, vyzvednout park a chlebecek a uz zase jedeme domu. Pekna akce, bezelo se mi dobre, prvni tri kola trochu s rezervou, ctvrte nadoraz, vysledek překvapil mne samotneho a jestli z toho byla nakonec i bedna, tak to je parada!

Kolíkáč – Stoupačky pokořeny

Bez ambicí, spíše jen nasát zase po čase atmosféru závodu. I když? Ve středu ostříhat vlasy, ať jsem lehčí! Ale před závodem oběd a odpolední oslava s dortem, to zase zabíjí. V balíku nad 40 let jen Míra a VSid, to je pro mě jiná liga, běží mě v hlavě. S kým vlastně mám závodit, v Krčáku při večerním výklusu jsem plápolal na ocase, no uvidíme. Kocour rozdmýchává v autě předstartovní vášně, čelakovická základka hlučí oranžovým napětím. A navíc když můj soukmenovec od stoupaček jde do naší kategorie, mají to tu již od 39 let. Oběhnout jedno kolečko na zahřátí, zafandit Luce Kaprové, a jde se na to. Je to závod, tak krátký-krátký, slyším z dále Kapra, i když je listopad. Cyklista Pavel Prchal mě třese pravicí, až teď vím, že to bylo znamení, toho se drž a neprohlopíš! Dav mě tlačí dopředu, nechávám tomu volný průběh, tak jsem až překvapen, jak nohy letí, a že mě Míra, VSid a Kocour míjí až po nějakých 300 metrech. Chvilí to zkusit za nimi v háčku, ale hlava říká, ty wado s nimi to nemůžeš dát. Díra na naše střílce, ale když mě předbíhá Pavel Prchal, tak hop za něj. A jde to, s ním musím! K vlnitému plechu do mírného kopce to bolí, dýchám nahlas jak lokomotiva, a po dlouhé době si užívám zrychleného tlukotu srdce. A když pak v dále koukám, že jedna z orange postaviček vypadla ze skupiny před námi, dostává to neskutečné grády! Kocour!!! A jestli ta moje minigrupa nepovolí, tak ho za chvíli musíme mít! Jana Kaprová s Luckou mohutně fandí a fotí, díky, díky! Proběhli jsme cílem jeden okruh, nasávám další energii od tria našich fandících mladíků Dreamer, Camrda a Kuře, plácám si s nimi dlaněmi a nohy bezbolestně letí a letí. To je pocit!!! Díky kluci, že jste tam stáli! Dalo mi to křídla, a v mírném stoupání už halekám za kamarádem od stoupaček. Za plechem doprava a mírně z kopce, euforie dostupuje vrcholu, řvu na naši grupu jak na kole: „Točíme, točíme!“ S Kocourem se párkrát prostrídáme, abychom ho pak v dalším stoupání ztratili z naší mini grupy. Nechci se otáčet, nechce se mi ani tomu věřit. Soustředím se jen na Pavla Prchala, toho musím ukákovat! Cíl se začíná blížít, znovu cítím podporu od orange kolem trati, jak že mi to říká Kocour při našich večerních výběžích? Narovnej se a prodluž krok! Ty wado, Pavla Prchala nedám, ještě mě před cílovou branou vezme někdo zprava bleskovým sprintem, až si málem utrhnu krk, jak se leknu, jestli to není Kocour. Ale není! Dal jsem ho! Nesdělitelné pocity, oranžový dres je plný endorfinů... co na tom, že jsem málem poslední ze Šlapek, kluci lítám vám to fakt skvěle, že na videu pak vypadám jak postřelený srnec před odchycením, já si ten listopadový svátek skvěle užil! Kocoure těším se na odvetu, teď jsi ve výhodě, já musím potvrdit a ty můžeš jen překvapit. Hlavně vydržet zdravotně, Hostivař, Kamzík a Brod? Podaří se to? Běhny žijou!! Díky všem!

OKOLO HOSTIVAŘSKÉ PŘEHRADY

Dreamer – Vic bych uz neubehl!

Ve 4 rano mi bylo spis na zvraceni nez na beh, ale entuziaismus McHammera ktery se v 8 rano dozadoval snidane a nejradeji by se uz v 9h rozbihal po trati me donutil sebrat se a odbihnout zavod ve vsi dustojnosti. Ranni mraz bolel, ale slunce zacalo hrat a po rozbehani uz to docela slo. V samotnem zavode jsem zavahal na startu kde jsem se nedonutil loktovat o lepsi pozici a tak jsem kus dobihal Kocoura, hlidal Camrdu na dohled a McHammera jsem pro jistotu od startu do cile nevidel vubec, vyborny vykon a nova bezecka jednicka VS je tu! Kolem prehrady jsem konecne dobehl duo Camrda + Kapr jr., v kopci odpada Camrda nebo nastupuje Kapr jr. premyslim s kym

pokracovat, volim Kapra jr. O zakufrovani jsem uz psal a razem je tu cil, konecne, vic bych uz neubehl! Nemuzu si pomoci, ale bezecke zavody jsou proste maso a boli o dost vic nez zavody na kole! Krasne to bylo!

Kocour – Okolo Hostíku

Okolo Hostíku, ráno hledám prášek, neboť bolí hlava a s tím se špatně běhá, rozlámanej z rozkládacího gauče se ale vlastně těším na proběhnutí, venku krásně, teplota nízko, ale natěšení velké. Klikáč píše, že ho v noci zaskočily dutiny a Míra za oknem naznačuje, že vstal. Naštěstí je u hřiště velké zastoupení Šlapek, a tak je se s kým rozklusat. Odhaduji, že to Camrda dnes Dreamerovi vrátí i s úroky, neboť šlapka roku hýřila, kořalky lila a kilo pečených žeber pozřela, ani ne před 1/2 dnem. Mě Profesor prozrazuje, že mi bude stínem děj se co děj, inu dobrá. Stavíme se do první linie a po startu protáhnou krok a tlačenci nechávám těm za mnou, po 300 m je to za mnou a zvolňuji. McHammer dávno vpředu, tam se jede šrot po celou dobu, já podřazuji a přeletí mě trio Camrda, malej Kapr a Dreamer, který nemá zásek jak bych čekal. Háknou se za něj, ale po 200 m usuzuji, že je na mě tempo vysoké, to taky pravidelně až do 3km hlásím Profesorovi, který běží za mnou nebo po boku. Praví, že v pohodě. Podél přehrady se chytanu za dlouhána v modrém a jedeme. PO rovině je na tom stejně, z kopce o dvě třídy lépe a do konce o jednu, a tak mi v Petrovicích utíká, ale záměrně jsem si zvolnil. Čekám, že Profesor mě docvakne, protože sekera 30 m není nic nepřekonatelného. Na vrcholu stoupání mi Kolíkáč ušetří povzbuzující poplácání, ale stejně mi Prchal z kopce přehá. Nicméně není ještě konec, vzdálenosti se neprodłużují, a i když jsem pomalejší než loni (sakra jak to?!) v kopci za to vezmu a předběhnu 4kusy. Běželo se mi dobře, ale čas mě mrzí, chyběl mi nějaký motivátor. Prostě Kolíkáč se šetří a pak mi na Kamzíku ukáže záda, to zase bude krutá realita. Kapr s Luckou se proběhli na pohodu a Kaprovi velká poklona, že to s bolavým kolenem dal. V Brodě bude rovinka, tak se snad dáš do kupy. No a bitva našich elitáků? Camrda v kopci povolil a rumový snílek ho přežehlil (klobouk dolů) A to si Dreamer málem zakufroval (asi nechtěl tu zatačku říznout tak ostře), tak holt repete v Brodě nebo již na Kamzíkově? Nevím jak se běželo Profesorovi, ale bez tréninku to tam poslal moc pěkně, v Brodě už bude připravenej na atak 42 minut, o který se chci pokusit při příhodném počasí já! Aleš si liboval, že mu to sice tepalo vejš, ale nakonec to tak strašný nebylo. tak zase za rok a tyhle mini bitvy okolo Hostívaře jsou dobrý! (po km 4:08 - 04 - 12 - 28 - 40 - 5:07 - a zbytek 2:30)

HOSTIVAŘSKÝ CYKLOKROS

Helmuth – Zmrzlík

Nádherný video na UAC. Za kamerou Petr Škrabal, vysloveně mu to jde a ještě zvládl sestříhat a vydat dokud je to teplý. Samý kladný body. Bohužel mi ale dost chyběl na trati. Tři kola jsem marně bojoval aby mě aspoň nezařízil věčnej rival Petr Okruhlica (CKKV), a to jsem měl takový ambice. S posledním flekem jsem nepočítal vůbec, když teď tři kila sádlá dole. Měl jsem dobrej start, tři zatačky rameno na rameni s Láďou Vlkem (KPC) - v cíli říkal, že byl odhodlanej mě i srazit z kola. Pak 3-4 pády na zmrzlé trávě (není divu dnes ráno na D1 naprostej masakr na ledovce). Furt hrozný drncání, písek byl úleva. Schody dolů a průjezd záchodem se už asi nevrátí, prý to do cyklokrosu nepatří. Náhradou nový těžký úsek: boční svah podél plotu beach volejbalu. Na videu není, ale určitě budou nějaké fotky. Já si ten pád, říditka do plotu a tradá na prdel, užil jen 1x. Bylo to o hlavě. Jak ses začal plotu bát, taks byl v něm. Někteří držkoval i na to, chápu, mají křehkej karbon a jezdí 2x rychlejc, ale na druhou stranu aby to byl jenom sport úplně bez sandy? Do cíle jsem dorazil s Michalem Rydvalem, který mi dal kolo a jezdí (stejně jako nadšenec pořadatel Petr Polívka) úplně odzadu, asi aby si co nejvíc užili to předjíždění. Odpoledne jsem šel do divadla a neusnul tam. Siice vymrzlejš, ale furt pěkně naspeedovanej. Teď napjatě čekám na výsledky jestli tam budou časy. Doufám, že ne. Budu odkázanej na hendikep a ten mám 1, poněvadž se ještě žádněj závod v "aktuální sezóně" nejel. Nebo ho mám 0???? Das ist teda Problem.

ČESKOBRODSKÁ VÁNOČNÍ DESÍTKA

Dreamer – Ledových 40 minut

Po stredecnich strevnich potizich jsem az do vikendu nemel na beh ani pomysleni, porad citim kycel po padu na kole, do toho ze ctvrtka na patek dalsi vyzivny firemni vecirek, ale cas nezastavis a vikend je tu, jak s nim nalozit, vyjde Ceskobrodská Vanocni desitka? V sobotu rano pred 8 se jdu v mrazu zkusit rozbehat, nakonec je to z toho 14 km, ale cas nekde kolem 6km/km neni uz ani kondicni, takze na jednu stranu vim ze to v Ceskem Brode zadny zazrak nebude, ale aspon vim ze to ubehnu a ze se tedy zucastnim. Jenze jsem predevsim cyklista a tak pres obed mi to neda a vyrazim na 2,5h na kolo, mraz trochu polevil, je sice zima, ale aspon sucho. Potkavam kolegu z prace, který se mi smeje ze mluvím jako "mental" tím jak mám zmrzlou pusou. Když ale doma v sobotu odpoledne zapnu po delší době Stravu a vidím co ten den dávají na kole ostatní, tak jste radeji sednu na pul hodiny vytočit nohy na rotaped. Rychle do mesta nakoupit par darku a uz je vecer a zacínám "regenerovat" na nedelni rano. V 9h uz me nabíra Kocour s Profesorem a hlasi ze mel v noci vecirek do 2 do rana ze nedorazi ani Míra, Kure o Kolikacovi

ani Camrdovi nemluve. Je to škoda, ale po vlastní zkušenosti vím, že nechybělo moc a taky bych tu teď nesedel a nejel na závod. Ke všemu přišla v noci ledovka a silnice jsou namrzle, uvidíme jak to bude v Českém Brodě. Dorazíme necelou hodinku před startem, jako tradičně je po vystoupení z vyhrateho auta hrozna kosa, registrace a protože se mi chce na záchod, poprvé se tam vydávám. Je tam navíc příjemně teplo a tak tam strávím víc času než bylo možná potřeba, což na zá následek že se začínám rozbihat 15 minut před startem. Stihnu tak nějaký kilometr, cítím se docela dobře, odpocaté, vyprazdnené, ale zřejmě nedostatečně rozbehány. A to už stojím za McHammerem na startu, je tu vystrel a jdeme na to! Můj tajný cíl je poprvé pokorit 40min, tak uvidíme. Elita včetně Michala mi záhy utíká a já se začínám propadat. Bezí se mi fajn, ani kýcel neboli, žaludek v pohodě, ale jde to nějak zase všechno přeže mě. Když mě předbehne Vsid s Barbankem, tak je nechám poodskocit ale pak už vím že musím zabrat, jestli chci myslet na zlepšení proti lonskému času 41 minut. Skupinka s našimi borci je kus předě mnou, ale se mnou bezí Kapr jr. a dobíhá pár dalších lidí, tak snad jsem zvolil rozumné tempo. Vypadá to že ano, před otáčkou odskocím i moji skupince s Kaprem jr. a dotahuju se na Vsida s Barbankem. V lese je trochu namrznuto, ale boty mi nikde nastěti nepodkluzují, jen to chce občas menit stranu silnice po které bezím. Po otocce mám dvě možnosti, buď počkat na spojenou velkou skupinu Vsid, Barbanek, Kapr jr. a další, nebo docvaknout dvojici kus předě mnou. Bezím srot abych se dotáhl na ty dva. To se mi povede, za mnou docela mezera, říkám si že jsem udelal dobře. Ale usilí mě stalo dost sil a tak v te naši trojici zase trochu začnu odpadat. To už ale mjíme 7.km a cíl je tak blízko. Bezí se mi porad relativně dobře, nic mě neboli, ale jen tam nejde hodit uplný takový ten doraz, cítím se jako rozjetý diesel, no ale proč se vlastně divím? Je to jak to má být. Do cíle chybí necelý km, jde přeže mě jeden borec a cítím Kapra jr. za sebou, který mocně finisuje, Barbanek taky není daleko. Haknu se za toho borce co mě předbehl a zase Kaprovi trochu odskocíme, fakt už si říkám že dobehnu před ním cíl je na dohled, ale takový famózní finis co Kapr jr. převedl, to byl pro mě zážitek pozorovat! V cíli kolem 40min, asi lehce nad, možná lehce pod, což by byl sen, ale nechme se překvapit až budou výsledky. V rámci možnosti velká spokojenost, že jsem se dal do kupy, dorazil, zúčastnil se, viděl se s kamarády a závrsil tak celý tenhle paradní rok. Gratulace McHammerovi, Honzisevi, Barbankovi, Vsidovi, Kocourovi, Profesorovi, každý jsme si zá se zlepšili své časy, ten týmový duch dělá divy, at chceme nebo ne. Vaječný konák na Vánoce na to!

Kocour – nespát, chlastat a pak skoro osobák

Českokbrodská vánoční desítka je tradice. Opět se sjelo spousta šlapek, bohužel nemoci v rodině, blokley krk nebo dlouhodobá indospozice a absence zubu znemožnili přijet Kuřeti, Mírovi a Kolíkáčovi. O Camrdovi nemluvě, protože na to měl, ale nepřijel. Každopádně poctivej rozklus s Barbánkem a Profesorem, pozdravit se s Čěspou, Kaprovic rodinou, Vsidem, McHammerem, Lenkou, Honzou, Honzise, Gejzou a dalšíma. Sázel jsem si na to, že Dreamer a spol to pošlou pod 40, ale o kousek to nevyšlo. Já jsem vyrazil hbitě s cílem pokusit se o 42. Po společenské akci s alkoholem (narozeniny manželky) a ještě jedné předchozí probděné noci, jsem nevěděl jak to dopadne. První tři km to šlo, pak jsem nějak blbě zpomalil a do obrátky mě předeběhlo asi 10 lidí, včetně známého Prchala. Přemluvil hlavu a šel do háku, což bylo dobré v tom, že jsem se opět vrátil do režimu 4:05-10/km. Nakonec jsem ale opět udelal chybu, ostatně jsem cítil, že běžím na hranici svých možností a nedokázal udržet stupňující tempo. Posledních 1300m jsem se vyvezl za nějakějma nabušencema a pak dva z nich před cílem ještě zařízli. Povedlo se to o kousek pod 42, což je paráda, protože to je můj druhý nejrychlejší čas na desíte a konkrétně v Brodě jsem se zlepšil skoro o minutu. Rakeťáci za šlapky jsou stále hodně předě mnou, ale dnešek jsem si užil a pěkně prásknul. Kdybych to běžel ještě jednou, tak si od startu hlídám Prchala (:)) a třeba by toho byl osobák, tak možná jindy. Profesor chudák měl křeče v bříše a protrápil se od 2km do cíle. Kaprovi vydrželo koleno a McHammer je hovaďák. Jo a bylo to moc pěkný.

BĚH PARTYZÁNSKOU STEZKOU

Kocour – Mrazivé vykoupení

teoretická příprava v teplé sauny, čistá hlava, obavy ze zimy, ale nakonec prima závod, snad bez následných zdravotních komplikací. Ze šlapek jsem byl v Oseku jediný a zároveň to byla třetí účast. V plánu bylo se dobře proběhnout a dát zabrat CK Záluží, konkrétně Slávkovi. Na startu téměř stovka běžců což, bylo ke sněhové nadílce a minusovým teplotám velice slušné. Od startu si hlídám Slávka, který jde tempo, ale po 400m zvolňuje a tak skáču do vláčku cvakajících běžeckých treter. Běží se nějak volně, čelo je pár desítek metrů předě námi a my jsme celkem v popředí. Mezičasy nic moc, ale i přes krosové boty, to na silnici není ono a podkluzuje to, takže nemohu hákovat jak bych chtěl. po 2,5km je tady náběh do lesa a já mám díru. Kopec mi nejde, zajídá se a sněhem pouze cupitám. Je ho tady docela dost. Na 3,5km je tady Slávek, kterého jsem si už předčasně odškrtnul. Opak je pravdou, vypadá lépe než já a vyčítám si, že jsem nezůstal s ním. Pošetřil bych a pravděpodobně by to bylo lepší. Je v pohodě a s terénem srozuměný, takřka kamarád. Mě to uplně nejde, ale táhnu ho, pak se vystřídáme a díky tomu stáhneme nějaký kusy předě námi, včetně jednoho zvrtnutýho kotníku, holt terén neodpouští. Slávek kolegiálně nabádá, kudy je to lepší a kde číhá nebezpečí. Opakuji si mantru: nepustit "zálužáka" na víc než 5m a na zpátečním kopci se případně kousnout. No a na rovince, nechť se děje vůle sportovní. V seběhu to valíme tak, že mi následně

garmin hlásí 3,42/osmý km, ale to je asi nějaká chyba. Držíme si pozici, ale dobíhá nás někdo zezadu, opět si skáču za další záda, už je totiž vidět cíl. Teď to začne bolet a taky jo, sbíháme nějakýho mladýho třicátníka, ten přidává, já třetí nejvíc vzadu, ale běžíme roztaženě, tempo se stupňuje, ale ani jeden z nich není Camrda nebo Malina, takže zatnu zuby a na posledních 40m jdu středem a na pomyslné pásce jsem před nimi. No aspoň něco pro diváky :) I přes nepříznivé podmínky, terén a zimu jsem si, oproti předchozím dvěma účastím, zlepšil čas asi o deset vteřin. Paráda a velká spokojenost. Odměnil jsem se stěhováním v práci a několika panáky meruňkovice v rámci předcházení nemoci.

ZIMNÍ BĚH NA BLANÍK

Kocour – sedlo to náramně

Teda je to hrozný, protože zjišťuji, že si budu pověst lháře a to tím, jak se před závodem schazuji, ale pravdou je, že jsem po tom dlouhodobém pracovním stěhovacím martyriu dost unavený a tak jsem nečekal, že zaběhnu dobře. No a vlastně jsem nejspíš zaběhl skvěle, protože před dvěma lety to bylo o 2,5min pomalejší než letos. Před dvěma lety jsem byl rozběhanej jako kráva a také nesněžilo, nefoukalo a nebyla pocitově taková kosa. Díky Mírovi za transport a společně s Kuřetem za skvělou společnost. Se šlapkama, se to prostě sdílí daleko příjemněji. Na rozklus moc není čas a ve Vlašimi nás čeká začínající sněhová fujavice, a ledové kluziště v zámeckém parku a taky docela na silnici. Na startu ještě mladěj Kapr, kterej je trochu zádumčivej. Hecuju ho, že dneska ho Kuře zařídne. S Gejsou prohodíme pár sportovních vět a asi na něj pošleme MUDr. Cajthamlovou, nevypadá, ale prej mu ty svaly vážej už 90kg 80 Blanický rytíř mávne mečem a skoro 282 mužů a taky i 92 žen si to šine na Blaník. Začínáme zvolna, chatám se Prchala a upozorňuji Míru, že ten mě vždycky dá. Třeba to dnes vyjde, kdo ví. Kuře jde pravou brázdou dopředu a já se ho 300m držím, ale je rozběhlej nějak moc, tak ať si pádí, Kapra nevidím, ten bude někde vepředu. Snažím se chytat výkonnostně podobných běžců a když na 2,4km mjíme koleje, rozblíká se výstražné znamení a blíží se vlak. Já to dám, nechtělo se mi čekat a ke kolejím 15m, Míra měl díru tam zůstal (zjistil jsem po závodě). Cyklo Vape je 50m přede mnou, ale Gejza to není, Prchal za mnou, tempo na tu vánici slušný, ale jak se to na těch 8km houpe nahoru dolů, tak zjišťuji, že kopce mi nejdu, bolejí nohy a postrádám lehkost. ale i přes to dobíháme a předbíháme asi 15 kusů, Běžím jako na gumě za nějakým fotbalistama z Vlašimi a dobíháme i třetí ženu, která dokonce nestihá. Na občerstvovače vlažný čaj, seběh zasněženou červenou TZ na úpatí Blaníku a nadechnout se před těma více než 2km, co mě nyní čekají směrem nahoru. Lávka U Brodce blízce okolí plně sněhu je celkem "bezpečná." V kopci mě dobíhá a předbíhá ta třetí holka, která evidentně pošetřila a taky mě předběhne v půlce Prchal, ty jo a já si už tak trochu myslel. Popravdě jsem s ním už vůbec nepočítal, do kopce je to pomalé a zvláště na sněhu v zástupu. Prohodíme pár sportovních přátelských frází a vidím, že je na tom opravdu o dost lépe. Nohore ho z vypětím sil předbíhám a z kopce to pouštím. Krosovky trží a já sbíhám Cyklo Vape a další, nebojím se toho a říkám si, že třeba Prchalovi dojde, protože mi za zády nadává (pro sebe) na kotník ... asi nějaká finta, taky umím :) A z Blaníku zase na silnici, stále fučí a je zima. Povinná občerstvovačka, Prchal jde fofrem dopředu a já nestihám, z kopce to je zadara, ale tohle není kolo, Nějak ho docvaknu, ale visím jenom 1500m, pak je tu díra a já na to seru. DO cíle ještě víc jak půl hodiny, uvidíme. Opět hákují někoho z NOVIS teamu, takovej mladěj namakanec, ale běží parádně, dotáhne mě k nějakýmu klukovi v kulichu, ten jde za nás a jsme tak blízko u sebe, že mi brnká o paty. NOVIS je nervozní a najednou padá na prdel, běžíme dál, točíme (chápej, řeknu kulichovi, že seběhneme toho před náma, co neudržel skupinu s Prchalem nebo z ní vypadl, nebo co ... A on to dotáhne.) Aha to je Kuře, no tý brd'o, co ten tady dělá, nechápu. Kuře vysvětluje, že je marnej, že mu dochází a chybí objemy a že běžím parádně. Jo to jo, čas skvělej, nahoře jsem byl o minutu a deset vteřin rychleji než předloni, ale teď už začínám bejt apatickej a stehna mě pěkně bolejí. Ukazuju Kuřeti Prchala (200m před náma), ale Kuřeti je to jedno :) Najednou je tu NOVIS, maká jako kráva, jdu za něj a nefoukne na mě ani větřík, především proto, že je to fakt kus namakanýho chlapa. Ukazuju Kuřeti ten hlásí nene. Bohužel silnice zrovna trochu stoupá a já neudržím tempo, škoda. Zpomaluji, počkám na Kuře a kulicha a nadávám si, že jsem se zbytečně unavoval. Ještě 5km do cíle, Kulich zrychluje a Kuře chytá díru. Já po chvílce taky na kulicha, docvakne mě Cyklo Vape, sakra neudržím se ani jeho, vypadá, že zrovinka vyběhl, 2km zámecká obora. Kuře docela daleko, ale ta drobná holka ve žlutý bundě nemá s kopcem v parku problém a já se jí neudržím. Ale co, já mám tak o 30kg víc. Kuře dusá a dobíhá mě, sakra a to je to už jenom 500m skoro po rovině, škoda ... Aha! To není Kuře! Ale nestihám ani jeho, škoda, za mnou díra, tak si vesele proběhnu cílem. Hledám Kapra jr. Nevidím, plácáme si s Kuřetem, kterej vypije litr čaje na zátah a cpe do sebe co může, zřejmě hladák - chudák! Je tady Míra a to prakticky obratem. V šatně mě bolí nohy jako kráva a najednou chytám křeče do břicha, ale pocit dobře odvedené práce převládá. Je to osobák a dneska to prostě sedlo.

UAC TURNAJ V SÁLOVÉ KOPANÉ

Malina – Je to prima byt sportovec!

Bylo to asi skvele, když to tak hezky popisujete. Zatím tomu porad nemuzu přijít na chuť. Boli mě snad úplně všechno. Na stehnech strie. Na lýtkách modriny. Na placircích puchyre. Je to prima byt sportovec. Přesně jak píše již legendární Karel S. ve svých sloupečkách Sport ve městě. Co víc si přát? Co dělat jiného? To jsou ty jeho otázky, když krmit ve smogu labute na Vltavě. V mém případě cokoliv jiného! I přes veskere utrapy mého těla, které nutím dělat všechno a nic a ono s tím bojuje a brání se, cítím toho dnešního týmového aladina. Jedna dvě přihravky a bylo to tam. Bylo super, že bez nějakého rozkopání tam byly skvělé momenty. Nikdy, nikdy jsem Kolikace neviděl se tak radovat na kole, jako když dá gol ve futsalu. Neco na tom bude. Říkám to dlouhodobě, lidi si málo hrajou. I když Kolikac je úplně špatný příklad. Kdo neverí, za rok v Hřebci. Golu jsme si odnesli, jak much v helme po Serlichu. Já vím, z prestižního hlediska to bylo přesně na pul skvele na pul úplně mimo, ale zajímalo by mě, kdo to chce vůbec takhle hodnotit? Doufám jen, že všichni v Jenci si to užili aspon jako já. Zavzpomínal jsem na ten ligovej kolotoc z mládí zejména celovikendové zimní turnaje - zakaz bramburek a pití mezi zapasama, abysme behali jak coklove bez vody v brise. A skutečně, o pauze přistávají na stole bramburky! Tímto zdravím na dálku Pepu Housku z Mostu! Myslím na ty mladase dnes z DD, jak tam jezdili po prdeli. My byli jak octavka na rovné dálnici, když vyslapnes na neutral. Tesim se na nedelni rano az me nebude nic bolet. Dam si vajicko na mekko a bude hej, co to bylo zase za ulet. Trochu se ale obavam, ze zitrejsi rano to jeste nebude...

NOVÝ BYDŽOV

Kolikáč – Dnes to prostě nepřišlo...

Trenéře, proč to dnes tak bolelo? Proč to mám opakovat rok co rok? Už jsem myslel, že jsem dávno na to přišel a tělo si to zapamatovalo. Ale ne. Cyklistika dokáže furt bolet. Jak říkal Laco Kocot: "Kdyby to bylo jednoduché, tak to dělají všichni!" A dnes hned od rána to u mě nebylo ono. Ani se mi vlastně pořádně nechtělo. Ale oranžová partička, je furt velký lákadlo. Navíc, když Vám klepe na vrata Šlapka od stoupačky. Po dlouhý době na jedničce. Ale jako bych za sebou táhl plně naložený přívěs. Žádný hezký pocit. To Camrda s Kocourem do toho jdou hned naplno a mizí v magnetu do Petrovic. DědekB jen nechápavě kroutí hlavou na zimáku. A na světlech Turista. Ranní nedělní peklo do Mstětic. Za každou zatáčkou musíme nastupovat, abychom uviseli. V Dubči už na to dlabem. Jsem zpocený, jak vrata od chliva. Ta ultra zimní výbava není to pravé ořechové. S HonzouB špačkujeme a jedeme si svoje tempo. Kocour visí za Turistou. Camrda na nás kolegiálně čeká. Mstětická náves obložena výletníky. U Kuřat ještě další kusy. 6 dvojíček to mydlí proti větru do Poděbrad. Já myslím jen na vařící vanu. Na špicí zpocenej, v háku mrznu. Trochu jsme prořídli, ale silničky okolo Žehuně bez provozu trochu optimismu vlévají do mých žil. Skupina vesele švitoří. Těším se na pumpu jako nikdy. Bunda, jak mokrá hadr letí na židli vyschnout. Do hlavy energo nápoje a tyčinky. Já to snad dnes nevojedu. Legendární kruháč v Bydžově, odkud je to všude blízko. Ty wado! Jen ta blbá Praha 90 km. Vítr konečně fouká, tak jak má. Nohy se točí, ale tělo se nějak divně brání. Z nosu mám vodovod. Prý se takhle vyplavuje i tuk. Aspoň něco. Nálada se trochu lepší, hlavně díky kamarádům z grupy, kteří si to náležitě užívají. Letíme furt přes 35km/h. Pěkný pocit na jedničce. Ale je to ještě stále strašně dalekoooo! Před Čelej trochu vlhké silnice z tajícího sněhu. Klánovice a věřím, že mě ještě jebne a dám okruh kolem Jíža, aby padlo dvoukilo. Camrda v Kolodějích na 180km předvádí, jak bude jezdit letos magnety na velkou. Šílený jak vodlítl. V Petrovicích už vím, že nic se nemá přehánět a jediným cílem je ta vařící vana. Dvoukilo nepadlo. Stojím před kouřící vanou a čumím na sebe do zrcadla. Panděro někam zmizelo. Koncentrák. Čekám, že to přijde. Ten pocit, pro který to děláme. Nic. Ležím ve vaně a nemůžu se pohnout. Nic mě vlastně nebolí, ale bolí mě všechno. Najím se. Doplazím se před bednu. Klíží se mi oči. Furt nic. Dnes to prostě nepřišlo...

PERUC

Camrda – Rozkousanej ret

Dnešek jsem s vidinou toho, že Kocoura, Páju a Jeana nakonec přemluvíme na Peruc, že budou všichni s blatníky, a že se vlastně moc nepojede, těžce podcenil. Pln odhodlání a s úsměvem na rtech ráno vyrazím směr kruháč. Cesta tam byla celkem v pohodě, místama jsem si stěžoval, že v tom háku tepu, jak když doma sedím na gauči. Ale to jsem si s Mlhošem vynahrádl na špicích a v podstatě i blízko Peruce, kde se cesta už tak trochu vlnila, stále jsem odolával Jirkovým nabídkám na košť mléčného likéru, podezřelého vzezření, bez jakýchkoliv obav, že by to dneska mělo nějak bolet. Před Perucí vzdávám jednu ze špic, protože mi to přišlo už tak trochu moc a cesta daleká. Po pauze na čerpačce už však přichází jen holé peklo, nesoucít, a rozkousanej ret. Díky za shovívavost, když jsem posledních 40 km nestřídal a obdiv všem, kdo to dnes dali s grácií sobě vlastní. Ovšem dvěsta z místa, nebo sedmidenní dvanáctistovka jsou záležitosti pro opravdové gurmány! Gratulace Kolikáčovi ke KOMU!

Kocour – i kilo bolí

Každě se těšil a kdo by taky ne! Já třeba jako malej kluk, ikdyž po sobotě sice sportovně posekanej, ale na kole překvapivě nacházím takovou polohu, že mě záda a zbytek těla ze sobotního fotbalu nebolí. Zadek taky moc nenařká, na to má tak 60km čas. Na Jíziu vše podle plánu, někdo na jednici, většina bere zimáka. Do Brandýsa to uteče jako voda a jediné zpestření nám dopřeje Kolíkáč, když za Běchovicemi se mu na zbytku zmrázku zavlní kolo a on o tom ještě 10 minut vypráví coby kdyby :) Jsem rád, že u Záložny shledávám tygra Malinu a Páju, kteří to se mnou po další hodině otočí. Podobně se domlouváme i s Alfem a Jean je pro mě požehnáním, protože určuje, že se z balíku vytrousíme u Veltrus. Je nás pěkné grupetto a Bobek ukazuje, že má slinu objížděče jako asi dlouho ne. Příjemně jsem si pokecal s Camrdou, kterej měl tepy tak v klidu, že šel skoro do 2cifernejch hodnot. Tygr-Malina se napájel podezřelým životabudičem a jako bumerang e mu to vracelo na čurpauze "pára z moči stoupá do očí!" Po necelých 60ti km už jedeme jen s Pájou a Jeanem a tímto klukům děkuji, myslím, že mě to zachránilo život. Zbytek tygrů a objížděčů pokračují vstříc plánovanému dvoukilu a nejlevnější naftě široko-daleko. Jean to v podstatě celé odtáhl a já mu tímto velice děkuji, protože zadek už bolele a na 4h v sedle prostě nejsem vůbec zvyklej. Páje a ostatně i Jean, si s prdelí myslím taky užili, prostě ještě ty sedýnky nemáme osezené. U Letňan padne rozhodnutí udělat ještě kapsu než skočíme do metra, ale nakonec je z toho v mém případě až Jížo a za první kilo, které umělo zabolet jsem rád. Doma zjišťuji, že rodinný plán se posunul a já mám ještě do 16h čas, tý vole, tohle vědět, tak to zkusím jako malej tygřík, ale teď jsem rád, že to nedopadlo. Příště to třeba vyjde. Sláva šlapkám a můj upřímný obdiv všem, kteří si posouvají hranice, KOMy a možnosti

Kolíkáč – Peru to na Peruc!

Dnes nadhera grupa a paradni vylet! Videt zase nazivo nektere virtualni oranzove kamarady ze socialnich siti a samozrejme okoukane zimni vobjizdece, to je proste zradlo. Obdiv Pajovi, Jeanovi a Kocourovi, ze jim hlava spravne rekla "a dost" a tocili to pred Veltrusy. Odolat vuni skupiny, to chce dobry moral. Malina ho nemel. Alf skvele vyjel na spici brdek k zasobnikum ropy. Tam uz cekal hladovy Vlcek. A pak uz jen smerovky Peruc a leteli jsme jak byci za cervenym hadrem. Tim hadrem nejvice maval Malina, ktery popijel zahadny napoj ze skleneneho bidonu a stavel na hlavu vsechny vobjizdeci definice. Jiz legendarni foto u Orlího pomníku a pumpa v Peruci s vlajkami, ktere vlali tim spravnym smerem. Letos slunce, tak jsme rozlozeni venku a nalada graduje. Let do Msených lázní prepisuje KOMy na Strave. Pak nezlomny Malina znovu pumpuje spice a drtime to do Roudnice. Bobek jede remeslo, 1200 km za 7 dni se proste pocita! Profesor s Piratem na jednickach si vesele klabosi a zadny magnet pro ne neni problem. Turista na poutive ocilce se zasterkou z jizdneho radu se nenechava zahanbit. Do Melnika to utece, pohled na zamek zase bere za srdicka. Bobajz nas navadi na melnickou stojku, ja uz rezignuji, a motam se k pumpe. Pak uz to bylo ve stylu "VOLARE CANTARE OH OH OH" Camrda furt brblá, ale jeho opaleny oblicej mluvi za vse. Nateseny Milhos z hor pomaha dotlacit tu karu k domovum. Od Kolodej tomu ale vladne jedina postava a to DedekB, ktery jede ve velkem stylu. Kruhák uz nedam, tocim to v puli doleva po vrstevnici domu. Dnes to prislo, byl to cyklisticky koncert, kde nikdo nehrál falešně! Díky všem!

Malina – Důvtip nade vše!

Hoši vracím se z oběžné dráhy Pluta zpět na zemi. Bylo to včera velký jako dlouho ne! Hned od samého rána, když mi Pája předával lassí až po umírání za Camrdovým hvězdným prskoletem u ateliérů v Hostíku poté co mi v Klánovicích na světlech odešlo koleno. Zkusil jsem vsadit na jedinou kartu a to byl důvtip. Nejvíc jsem se bál, že nestihnu ráno otřít prach z kola a přijedu na zaprášeným nástrojem. Prach jsem otřel, Páju nabral. U záložny připravený vtípek s lassím. Pak už jen rozpomenout to zapomenuté a dát neděli na 600%. Snažím se trochu hlídat tepy. Ale jak se to dělá, to už jsem zapomněl úplně. Po Peruci už trochu tvrdne chleba - na kraji kedru nejde moc dobře ukousnout. Střední část bez kůrky mi moc nechutná. Ale hanba by mi fackovala zalízt dozadu, když jsem to kolo ráno otřel. Až za Karlíkem v Dubči jsem si zalezl, chytil se šlatru a on mě dotáhl do ateliérů. Doma chvíli pohoda, ale pak tělo plné benzínu jako po návštěvě doktora Mengeleho. Teplá vana. Jedno rajče, polníček, snickers, kofola v litrech. Toť vše, víc tam nedám. Začínám se klepat. Lezu do postele, vrtím se tam jak s maláříi. Myslím na Bobka, jak ho s ním spurtuju kdesi nad Mělníkem. Mraveneček ale už ve 23:00 tancuje nad pánví aglio oilo a myslím na tu tlupu nedělních vobjížděčů. Být sobota šel jsem to dojet do baru...Důvtip nade vše! Jste neskutečný koně, všichni od Brandýsa až po Prahu!

Mlhoš – Krasna sestava i pocasi!

Na nedeli jsem se tesil opravnene, jsem posekanej, jako uz dlouho ne... Krasna sestava i pocasi. Prvni stovka super, druha bolela cim dal vic a vic a vic... Smekam pred vykony smecky tygru, vedene sejrovym tygrem s najezdem 0, kterej byl vsude prvni. Kolikac tu sice hudruje, ale silami po ceste nesetrl a daval si co proto. Pak Kaja na 14kg hajtre, to je taky neskutecnej vykon. Bobek s 1100 za tyden, jel jakoby nic... Turista na ocelacku na nic nezehrál a jel a jel. Jo HonzaB a jeho zaverecna hodinka pravdu, kdy nas dotahl na Jizo, to byl taky nater, kdy uz kazdy slapnuti bolelo. I Profesor s Piratem se drzeli, ze nikde nechybili... A Jarda s musi vahou do kopcu lital... No fakt nechapu a jsem rad, ze jsem to dneska s vama prezil.... DIKY!

Turista – Dnes to bylo na Svadlenku!

Dnes to bylo na Svadlenku, aneb zasij se, kdy muzes. Orlikovy katastrofické blative scenare mi presvedcily o nutnosti si vzít blatníka. Obavy se nakonec ukázaly liché, modré nebe, suché cesty. Koeficient Blatníkovy účinnosti eta pokud provedeme jednoduchý výpočet podle vzorce $\eta = P / \text{príkon lomeno } P$ výkon vychází hluboko pod 1. Proto jsem se snažil setřit, kde se dalo, za předpokladu, že mám ukázat blatníkovy, kde leží Peruc a natankovat nejlevnější naftu. Díky všem spícarům, vobjízdecům, Tygrům a jiným nadlídům, dnes jsem byl prostě netahlo. Mam v paměti podobný prosity výlet loni do Litoměřic, ale letos jsem se cítil lépe. I průměr je lepší. Když jsme u té historie, tak do Bydžova jsme jeli o chloupek svízelněji, nevím co si o tom myslet, s najetými km by jsme se měli spíš zlepšovat? Vydareny výlet, chleba jsem si nezapomněl, sluníčko jak na Malorče, a hlavně, svezl jsem se s Legendami, k Orlovi, do legendárního Peruče, a to se nezapomína, Take velké díky.

LUKOV

Alf – Zázrak jménem kolo!

Vážení účastníci dnešního zájezdu. Chtěl jsem to po 50 km otočit a dojet si domů pro stovčičku jako minulý týden. Jsem rád, že jsem to neudělal a skoro celé to objel s vámi. Díky tomu jsem poznal další krásy naší vlasti a v té nejlepší společnosti. I když jsem tu naši zemičku poznal až moc zblízka, nepřestanu mít Mělník rád. Byla to moje školácká chyba a nikdo za to nemůže. Jen já sám. Smekám před Kajmanem. Je to neskutečný srdečník. I když tempo bylo někdy na mě už vražedné, mladé pušky se musí vystřílet, přesto jsem si to užil a všem patří mé díky. Poděkovat musím zvlášť Kolíkáčovi za pomoc při výjezdu do kopce z Roudnice. Krize přišla právě nevhod. Duch VŠ žije a sílí dál. Čau zase někdy na tom zázraku se jménem KOLO.

Dreamer – Masopustní rej na Lukově

Po letošni dlouhé a mrazivé zime moje první letošní takřka celodenní jízda venku, takže jsem byl zvedavý, jak se mi pojede a jak zručím ty nekonečné jízdy na trenázeru. V 8h sraz na legendárním kruhu na Jizvě s dalšími nadšenci a vyrazíme vstříc dlouhému sobotnímu dni. Cílem je Lukov u Měšovic, rádeji se ani nedívám kolik to bude km, ale tuším že přes 200. Lukov je ten kopec který je na konci Krusnotona, takže vyjet si tam takhle v únoru, to je opravdu krásná myšlenka, která napadla Malinu a spol. Slunce svítí a hřeje a tak není ani po ránu zima, i když je kolem nuly. Zima byla dlouhá, člověk je zvyklý. Dvojčky serazene a jedeme vstříc větru. Zahy se před námi začnou tyčit nezamenitelné vrcholky kolem Měšovic. Idylku naruší pad kolegy z BMC, za který mohu já, protože když asi potřeji slyším že se odbočuje vpravo, tak tam odbočím, což kolega nečeká. Nastěsí je v pořádku. S Měšovkou na dosah přichází první kopec a první letošní zvolání "sezono vítěj!", protože hlavně Malina s Camrdou do toho jdou naplno. Cítím se dobře, tak i můj zimák s blatníky a povoleným a skripajícím středovým složením zdimám co to jde. A jak se říká, když se chce, tak to jde! Na ty kratké nastupy kluku sice opravdu nemám, ale jinak jsem spokojený. Nicméně dneska to není o nějakém zavodění, ale o skupinové jízdě v sluncem zalitém dni. Par přestavek a je tu finální kopec na Lukov, jedeme z druhé strany než na Krusnotonu. Před vrcholem nastoupí Kolíkáč, Camrda a já se přidám za ně. Camrda pak rozjede silné tempo, jen se háknou za jeho zadní kolo a je mi na zvrácení. V momentě kdy to chci vzdát, tak Camrdak zvolní. Za chvíli k ceduli "Lukov" dorazí i zbytek, uděláme teamové foto, vychutnáme si ty pohledy, na které při maratónu není čas a jedeme zpět. Trocha zbytku sněhu, ledu a vody připomína, že zima ještě neskonečila. Zastávka na benzínce a kafe, perník, na tohle všechno jsem se fakt těšil! Ve vesnickách mezi Měšovkou a Mělníkem je v každé druhé masopustní rej. V jednom sjezdu chytám díru a v bocním protivětru asi 5km naháním balík a nemuzu ho sjet, až mě zachrání právě jeden z těch masopustních průvodů, děkuji! Konečně jsme v Mělnici, ještě jedna pauza, Alf páda, pryč zase mojí vinou, snad tentokrát ne! Pak už nám tak nějak jak už to po 200 km bývá začne všem docházet, snad kromě neúnnavného Turisty, jehož rovinaté spíce opravdu nemám rád, ale na druhou stranu je mám rád, protože takový typ jezdce v našem teamu dlouho nebyl a posouvá naše jízdy do netusených výšin! Konečně cedule Praha, skupina se rozděluje a my to s Kolíkáčem dotocíme zpět na Haje. Paradní den, počasí, společnost, zážitek jak má být!

Kolíkáč – Opojení mezi výrony

Lukov! Ty wado Lukov, koukám nevěřičně na noty místního rodáka JirkyM, co nám vymyslel na sobotní výlet. Ale jo, proč ne, je to změna, zase poznat jiná místa, i když v únoru takhle do kopců? Počasí přeje, slibované účasti vobjízďečů na diskuzi dávají tušit, že to bude zase velký. I když v pátek večer někde trochu sněhu, ale nakonec pod sebe jedničku, na sebe sepraný zimní hadry, ať to hezky luftuje. Měrovce asi ještě nezažily takový slet bláznů na kolech, více jak 8 dvojček to rozjíždí proti větru. A jsou tu mezi nimi i takové ikony, jako třeba Fousáč. Konečně přejíždíme Ohři a otevírají se nám přenádherné výhledy na České středohoří. Trochu se děším pohledu na Měšovku, že až tam nás táhne Malina, dnešní hlavní trasér. První brdek je tu, ztěžka hákuji rozdváděný zvířata. Malina hlásí, ať počkáme na ostatní anebo ať trochu jedeme a hned nastupuje v levé šarpě. Jen nechápavě koukám, za ním se vydává jen nabašené duo Camrda a Dreamer, ostatní stoupají objízďečím tempem vzhůru. Trochu jsme prořídli, někdo už to otočil domů, někdo zkratkou na pumpu, většina na bájný Lukov. Měšov nás

vítá se svou magickou horou v pozadí a my v protisměru K-tona dobít vrchol dne. Ten si nakonec pro sebe bere na rozvzraném zimákovi nezlomná Šlapka roku. Foto s cedulí, máme i trochu času se rozhlédnout po těch výronech okolo sebe. Zvláštní krajinka. Vzpomínky plynou hlavou, na všechny ty závěrečné kilometry teplického maratónu. Slítneme stojkou dolů a hned levá, zase do kopce. Tady potoky vody, zimáky si chrochtají, jedničky jedou krokem, aby se nezacákaly. Rychlým sjezdem k pumpě, kde již čekají naši bratři ve zbrani, abychom společnou silou valili ke svým domovům. S oslavným výkřikem „Ahoj sopky!“ se loučíme s touto prapodivnou hornatinou. Špice bolí, v háku si trochu oráchnout a ucítit vůni, asi již hitu letošních vobjížděčů, mělnický párek v rohlíku. Jaká balada na přeslazené žaludky. Teď už jen omlétou cestičkou do vany a v palici si přehrávat dnešní velkofilm „Opojení mezi výrony“.

Malina – 10 let za 7,5 hodiny

Start, ostrý start do kopce. Tepy letí do závratných výšin. Hodinky okolo pípají. Koukám na rozbíhající se ho Vencu Č., který mě sem dotáhl. Známy z pravidelných večerních fotbalů a hospod, který mě navnadil na běžecký závod. Lovoš napravo, Boreč nalevo. V obci Boreč odbočka a seběhem běžíme na plný céres zpět až do Vchynic. Vlak do Prahy jede dvě minuty před 19 hodinou a cviko z algebry, kde se chodí k tabuli počítat s neúprosnou profesorkou za zády nebo u levého ramene, která vyžaduje rychlý postup v řešení matic gaussovou eliminační metodou, mi moc klidu nepřidají. Chtěl bych si povídat s nějakou pěknou holkou v kupě. Rozmýšlím si historky. Vidím se s nějakou brunetou v noční tramvaji, jak jedeme z Holešovického nádraží přímo do Hostivaře... Celé tyhle úvahy vedoucí pomalými krůčky k erekci jsou zabity zdlouhavým nakládáním mého kola do poštovního vozu. Všichni cestující už jsou vevnitř a já pořád čekám, až mě přijdou otevřít vrata do poštovního. Tudíž stojím jako kůl v plotě kousek do záchodu. Táhne sem. Furt někomu dělám prostor, aby mohl projít. Teplé kupě a brunetka hold přistě. Gaussovka v pondělní odpoledne nakonec překvapila Standu Nováka, já bych ji ale pod tím presem taky nespočítal. Metro A Skalka-Dejvice a zpět. Někdy ho potkáte i čtyřikrát denně na jednom místě, když je večerní přednáška. Sedí tam, ihned za sklem, jak jsou ty tři sedačky u sebe. Přemýšlí, jak se jmenovala ta stránka těch cyklistů, co jezdí maratóny a silniční závody??? Snad seznam.cz nebo google.cz mi pomohou...I tak bych se na sebe zpětně do roku 2007 mohl podívat. Dnes bych radši blondýnku v posteli než brunetu v tramvaji. Dnes o trochu starší Venca Č. se na mě směje z Událostí na ČT v živých vstupech z Německa. Gaussovku bych si musel vygooglovat, jako jsem si tenkrát vygoogloval ty proklaté šlapky. Co na to řekne laicky řečeno skoro aktivní sopka Boreč a Lovoš?? Přijíždíme na odbočku k Sulejovicím. Odbočujeme doleva směr Vchynice, stojíme uprostřed hlavní silnice Lovosice-Most, čekám až projedou auta v protisměru. Vypadá to dost krizově. Ostatně vždycky jsem na hlavnějších silnicích nejistý. V době chytrých mobilů za volantem nic předvídatelného. Navíc ne jeden řidič ale i cyklista si myslí, že mu silnice patří. Plní argumentů a sebejistoty než se stane průser. Myslím už chvíli na Brozany, kde špatně zakřičím odbočku a už se to tam jak povel válí. Brozany – jeden z úhlavních rivalů v žákovských fotbalových přeborech a Hostenický jez, kde je fajn koupání v Ohři. Teď tady hledím kluka BMC po prdeli, a jestli vyvískne tak má kostřč na dvě půlky. Mlčí a v zápětí přidá, že je v pohodě a okamžitě začíná vyučovat Dreamera ve správném odbočování. Jo, tak to bychom měli. Dreamer malý jak čivava, to bere na sebe, ale snažím se mu vysvětlit, že tahle celá taškařice před Brozanskou samoobsluhou jde na moje triko. Prý je tady Orlík??? Ano, někde vzadu. Dojel si nás protivětru a byl v Brozanech. Fakt? Jo! Má zase bágel, ty děláš jako bys ho neznal? Kroutím se, až mě bolí za krkem, ale Orlíka vzadu nevidím. Vzpomínám na jeden švih ve dvou do Posázaví. Fajn samorost. Co teda ten Lovoš? Ten už na nás kouká z levoboku. Jsme už ve Vchynicích, odbočka na staré mostecké projeta bez mrtvol. Camrda vytáhl jedno z mnoha nových kol. Dreamer si povytáhl XS elastáky, co mu padají. Kolikáč povytáhl nudli zase kousek zpátky k nosohlтанu těsně předtím než mu odpadla a je tam taky. Kluci předvádí širokou škálu kreací jak se jede do kopce. Taky Mirek „ukončovatel“ mě předjel. To všechno Lovoš sleduje zhůry. S nefalšovaným údivem smekám nad krásou krajiny, která právě přichází a udivuje i přesto, že ji důvěrně znám. Co Boreč? Ten pořád stojí, nevýrazný obly zalesněným bobek plný průduchů s teplým vzduchem. Odborný výraz neznám, důležité je to ale vidět – nejlépe v zimě. Jenom Lovoš a Boreč ví, že Orlík v momentě, kdy kolem prolétává nezdraví nebo dělá, že nezná... Už jsem si s výukou pánů nad čtyřicet v základních lidských činnostech jako zdravení užil své. Tudíž se nehodlám dvakrát ráchat v jednom Labi a pouštím toho divnobrouka pryč. Ať si dělá, co chce. Kdo by nevěděl, tak Středohoří je plné Roháčů obecných. Někteří dorůstají kolosálních rozměrů. Každý máme svůj žebříček divnobrouků, že? Jak jsem na tu trasu přišel? No nijak, prostě jsem si řekl obsah a poté na to napasoval formu. Obsah byl projet Středohoří tak, aby bylo vidět co nejvíce rozličných krajin. Náhorní placka u Velemína, dolina u Milešova s unikátním majákem v podobě Milešovky. Vrchol Lukova s výhledem na hnědouhelnou pánev. Na výhledu na hnědouhelnou pánev jsem si dal velmi záležet. A sjezd k Třebívlicím, kde je vidět zalesněný terénní pruh táhnoucí se od Roudnice až někam za Louny. Ta trasa se vykristalizovala velmi rychle. Známi ji velmi důvěrně. Sám bych to samozřejmě neujel a k čemu by to bylo. Jako trénink? Ale prosím Vás! „Máte pěkné a kvalitní kolo stejně jako já, vy jste profesionální cyklista? Ne, nejsem a vy? Ne, proč se ptáte?“ Co mě překvapilo, byla kvalita silnic. Více než dobrá. Prosím o shovívavost vlívem jisté romance, kterou mi tento švih přinesl. Když mi Mirek „ukončovatel“ opakuje, že ten švih přes Středohoří se startem a cílem v Lovosicích musíme letos podniknout tak cítím, že v tom nejsem sám. Sopky táhnou! Kajmane, Orlíku vzpomínáte na Litoměřice? Kajmane ty nic – baví mě tvoje pozitivnost ve všem. Měj pohodu s Fumikem!

Ale Orlíku, orlíku, ty divnobrouku obecný! Jenže silnice a jejich kvalita nejsou všechno! Kdo by se chtěl přidat na trek středohoří tohoto jara, moje číslo si dohledejte a ptejte se. Divnobrouky ale necháme doma, Roháčů bude jistě dost. Mám rád objevitele, je to moje krevní skupina. Batoh, spacák, karimatka, flaška na vodu, vaříč, ešus, polívka z pytlíku, obsah-forma. Však to znáte. Jean mě vždycky bavil. Klidná síla války vyhrává. To opřená kolo jsem už dneska někde viděl! Jan, Vlasta, BMC už uvnitř. Benzinka jak od Pohlreicha. Kafe stojí za starou belu, ale obsah je 100%. Genius loci. Když mi tam paní pumpařka nasere, bude mi to chutnat. Kolíkáci, co si to vytvořil za monstrum, co žere sebe samo?! Idylka. Za oknem svítí slunce, ale prodávat kapry bych v tom ještě nechtěl. Docela i fouká. Kde je Kapr? Tady. Legenda je tak nad věcí, že má pod čepicí a ani helmu si nesundá. Tradiční boj a les rukou nad 2l láhvi nejslavnějšího nealko nápoje a zábava může pokračovat. Klapý, tady jsem si vydělal na svojí první sliničku. Dvě měsíce jsem stavěl obří zeď okolo statku z čedičů. Jako sloupy ztracené bednění. Mezi sloupy velká pole bratru 3x3 metry na hraní si s různě velkým čedičem a podsypáváním betonu. Házmburk už v levém zátylku. Opouštíme kraj čediče, zkamenělé lávy. Ale my tečeme bezejmennou krajinou na Libochovicku jak Svata Helena po výbuchu. Jak, že se jmenovala ta zebra s postavou dorostence z Bohemians 1905 na čtvrtčném běhu??? Jedeme do Prahy, na párty, zatím však brána nebeská - Libochovice, Nížebohy, luxusní asfalty, slunce furt svítí. Jarmarky. Čechy. Domov. Nemohu přestat vnímat pocit dokonalosti za zvuků bočního větru. Kolíkáčovi nobelovku, začínám rozkrývat tu jeho hádanku a strategii, jak ji přijít na kloub! Volná kozí dvířka do Vinohradských šlapek jsem dlouho nechápal, ba i kritizoval. Jenže i v hrsti písku se dá vyrýžovat smítka zlata. Nevěřím v Kapra svlékající monterky, odkládající ukrajinu a oblíkající elastický dres, pokud by uviděl partu stejně hovořících mužů jezdících po závodech a z nich polepeným tranzitem, jaro trávicí na Mallorce či Gran Canarii. Věřím v Kapra, který uviděl partu lidí řešící stejné každodenní problémy jako on, se stejnou idejí ty problémy nechat uzrát, zatímco myšlenky se zaměřují na to, jak co nejvíce přijet odpočatý pod Romanov. Ano, Romanov je symbol pražské hobby závodní cyklistiky. Kdo jel Romanov za Jakubem Svobodou vedle Jirky Ježka, na zádech křoví nabrané při pádu, ten si ho vezme do hrobu, ať už ho život později odvane kamkoliv. Někdy je potřeba to nechat chvíli být. Každý kvítek se natočí tím správným směrem a cestu za sluncem najde. Proč taky ne! Věřím v Bobka, co přišel o oko a ne kolik regener drinku po tréninku vypiješ. V Camrdu, co ho to baví a ne v kecy, jak máš trénovat - kdy máš stát, kdy máš běžet. Tohle společenství, to je jako nějaké pohoří, z jehož království vystupují jednotlivé vrcholky, které chce člověk poznávat a objevovat na ně cestu. Pohoří uklidňuje a nastavuje zrcadlo vlastní osobě, vrcholky nutí přemýšlet, koncentrovat se a překonávat se při bytí s nimi. Benzinka v Mělníku, to je synonymum pro bolest za krkem. Teď už RedBull a hotdog. Začíná to zase bolet. Navíc vím, že Terminátor 2 je mnohem lepší než jednička. A jednička teprve končí, ani titulky ještě nedojely. Někde ve Vinoři už ukončovatel prolézá mřížemi a dost silně přemýšlím, zda jeho vůli dokončit misi dnes vydržím. Dal bych pauzu a nějakou srandičku, ale tohle není filmový svět a já nejsem režisér. Sakra takhle to rvát na skoro sedmé hodině, kam se hrabe Marmolada sólo. Chci si tohle přečíst za nějaký čas. Vždy je mi trapné číst něco po sobě. Ale někdy si člověk vzpomene, o čem zrovna tenhle díl byl. Chtěl bych do hospody. Ne čekat na whatsapp zprávu, ale hold ne všechno je po tvém. Zrovna tady forma obsah předbílá. Chtěl bych zase hospodu, kde je možné potkat Lénu, a mimo jiné se ho zeptat jak daleko je s autobiografií, kde Šlapky prý hrají významnou roli. Chtěl bych se zeptat Quita, jaký je progress v projektu a kdy vylezeme na Toffanu. Zdar! Držím palce, kamarádi! Jak se elegantně vyhnout nějakému klisě? Je potřeba hodnotit 10 let ve Šlapkách? Ne, vůbec ne. Pořád dělat věci co baví. Vše ostatní je jen forma a proto bych se rád přiznal, že Lukov 2017 byl bezkonkurenčně do obsahu nejlepší švih za uplynulých 10 let. Domluveno za týden. Odstartováno v 8:00. I přes závěje na Proseku a ve Všetatech a dva lehké pády úspěšně dokončeno chvíli před 16. hodinou. Všem sobotním - díky za spoluúčast! Těším se na letošní hory. Těším se na oblíbené i ještě neobjevené vrcholy. Těším se na sbírky brouků.

Pája – Škvarky musí ven

Nevím čím dřív začít. Připadám si zas jak na promítání velkolepého díla undergroundové filmové legendy Vilhema Heima. Víme hovořit kdo to je, tenhle medailonek měla připravený uvaděčka. Po dvaceti minutách nesmyslných střihů močícího pána v chaotickém pořadí, se nám omlouvá, že se jim přetrhl film... Žádný z pozérských odborníků filmového plátna to nepoznal. Stejně možná bude působit tenhle report. Mele se to ve mně. Švih do středohoří, to je srdcová záležitost, tam musím být. Střih Je pátek večer, sedím s Malinou v hospodě a hodnotíme zda dáme Bernardovi Michelinskou hvězdu, to zrovna Černej Orel to je kult ! Střih. Ráno nemůžu dospát, těším se. Přemýšlím jestli bude vtipný podruhé přivést lassi. Střih Stojím oblečený před dveřma, ale Škvarky s Bernardem chtějí ven, mám dvoje šle... Střih V bidonu místo lassi nakonec zelený čaj Lu xue ya. Na srazu bude čekat Tygr a mě se vybaví epický milostný příběh Tygra a Draka (Promiň Jirko, už to muselo ven, stejně by se ptali co v tom stanu děláme). Střih U Klíčova uprostřed Kruháče tři cyklopostavy Z nichž jedna mě zdraví po vzoru etapového vítězství a zvedá kolo nad hlavu. Proti slunci ale vidím jen siluetu a taky jak jí teče z bidonu ionťák (Pro příště, to kolo se neotáčí!) Střih Je nádherně, idylka. Jím, piju, močím. Jedu hlavou, chci to přežít. Střih Kolíkač se mi svěřuje, že jsme mu rozšířili slovník s tím lassi, načež se ptá jestli bylo fakt sýrový, málem jsem skončil ve škarpe :) Střih Už to cejtím, ale záhy zjišťuju že Kocour tu nemám. Střih HonzaB, že to otočí. Střih Kopec v Mělníku mě probírá z hypnózy. Ztopořená zástěrka Honzy vymezuje naši blízkost, je to nejlepší šofér taxislužby, se kterou jsem kdy jel. Celé mi to odtáhnul. Taxametr nezapnul a měl týmový úbor, kam se hrabe konkurenční Balu. Střih

„ Hm máš čistý auto, ty nemáš děti co ?“ „Ne, a ty máš ?“ „Ne, proč se ptáš ?!“
Střih Mantra : Mratín, Měšice, Chabry, Mratín, Měšice, Chabry, Mratín, Chabry ne Měšice nebo Mstětice ? Střih Ležím doma na vyhrátém koberci, slunce má sílu, nemůžu se hnout. Kocour mě olizuje drsným jazykem, je mi to jedno, nemám sílu ho odehnat. Střih Kompresky, blackroll, žranice a gastrodemence ! Střih Filmová adaptace Malého Prince, pláču, pláče i Evča. Dneska to bylo emociální. Mrzí mě jen, že jsem si nesáhnul na Lovoš. Zase mě to kolo bavilo

Turista – Den sen

Krasa krasa trikrat krasa. Dnes to byl den sen. Jirkovy se povedla krasna trasa, Silnický mezi magmatickými vyrony mi uchvatily. Priste to chce ale jinou strategiji, autem do Lovosic a uzit si magma v plne sile, pripadne spojit s Labským piskovcem ci rudou bohatym Krusnohorim. Pocasi jednickove, supina velka, tak i vitr se dal zvladnout. Spice s Camrdou boli, ten je k neutahani. Dreamer zas ujizdi v kopcich. Bobek nastupuje k unikum, Kolikac vse stiha pochytat a jeste delat dobrou naladu. S Malinou jsem se za celou cestu poradne nesvez ale jako traser a nastupovac je famozni. Drobnou smouhou dne jsou dva pady, brr, tak snad mame na letosni sezonu vybrano a uz bude pokoj. Paradni den s kamarady na kole, a kdyz jsem prijizdel domu tak na me zezadu troubi manzelka, ze jestli by jsme nekam nesli, deti jsou u babicky a ze mne zve. Proste den sen. Jen mne trochu prekvapila komentem, ze kdyz jsme spolu s Kolikacem a Dreamerem cekaly u nas na semaforu na zelenou ze jsme se tvarily dost zdrchane, a proc jsme se nesmaly, kdyz tvrdim ze nas to tak bavy. Tak pro priste brasi, usmev na rtu i na dveste padesatym, nikdy nevíte kdo vas sleduje, nebo nedostanu vycházky

ÚSTÍ NAD LABEM

Camrda – Jarní deprese pod Sebužínem

Nedělní ráno není přívětivé, pojem jako tréninkový kalendář, nebo dát si den před dvoukilem trochu voraz mi teď nic moc neříká, prostě člověk něco dělat může jen, když má zrovna náhodou čas. Do toho zpráskanej jak pes ze zařizování bytu si s Jirkou ráno plácám na Skalce a jde se vobjíždět. Ve Kbelích dorážíme zbytek Jiža a z Mírovic už všichni v jedny grupě s větrem přímo do ksichtu. Představa, že takhle nějak to bude vypadat dalších 70 km ve mně příliš euforie nevyvolává, ale jak tady všichni dokola vykládají, čím víc do toho dáš, tím víc z toho ... Jirka pořád straší intermezzem, ale na žádný další km, ani výškový metry nad rámeček dnešního vejletu nemám ani pomyslení. Rochov, tak tady se cukr nevaří, ale je to prý lepší než jet kolem továren a prý to není ani o moc delší... (...). Krom toho, že tady podle štěkotu určitě jedí psi, to až tak špatný nebylo a tak doufám, že dál se už budeme držet původního plánu. Na benzince se přitvrdilo a začíná se hovořit o metách kolem 600 m. n. m. do toho dietní cola a mě přechází veškerý entuziasmus. No uvidíme, nasedáme a jedeme, nohám se nechce, představuju si, jak to na Sebužíně bude bolet, dvojička s Kolikáčem, má starták, já ho od něj chytám taky a přemýšlím, proč to vlastně všechno dělám. Kruháč, jedu z prvního fleka, Kolík si dobře zařadil a jde přese mě, hákuju a snažím se své tělo přesvědčit, že to asi teď holt bude chvíli bolet. Kolík u cedule svěšuje nohy a couvá dozadu a řadí se k legendám VŠ. Taktický, říkám si, tak jdu dopředu, jedu tak, aby mě to bolelo tak akorát. Prostě takový ku*dí tempo, ani ryba ani rak. Tohle však není nic pro pána ve svítivém saku. Odkládá svršky a přebírá iniciativu. Po pár desítkách metrů v něm začínám poznávat obávaného tygra ze Strašnic. Nástup střídá nástup a nakonec zůstáváme jen ve 3 ještě s Tomášem. V paměti mám Tomášovu lehkost v kopcích, takže tak nějak přibližně vím, jak to dneska asi dopadne. Tygr pořád nastupuje, začínáme se s Tomášem motat od kraje ke kraji, tahá nás jako kočka kořata, ale pořád jsme tak nějak spolu, jednou dole, jednou nahoře. Musím to vydržet aspoň na horizont, pak se schovám do háku a v té poslední prudší části se bude dít vůle boží. Tempo se na chvíli stabilizuje, do prvního horizontu zbývá 300 možná 400 metrů. Říkám si, že teď by se to mělo chvíli sklidnit, další nástup přijde těsně před tím zlomem, ten si pohlídnám a je to. Vedle silnice někdo něco pálí, v hustém čmoudu na to tygr reaguje nástupem, zkouším zachytit nedávám to, Tomáš reaguje, začínají se mi vzdalovat, tygr trhá Tomáše, dojíždím Tomáše. Tygr, na dohled. V části, která je trochu z kopce mi to Tomáš odtáhne, ale od Tygra pořád stejný odstup, na začátku zbytku kopce jdu na špici, před první zatáčkou mi Tomáš nastupuje, ale když zjistí, že ještě není konec, balí to, psychicky ho to zlomilo, držím tempo, jdu přes Tomáše a raději se příliš k tygrovi nepřibližuju, nechci ho dráždit, vypadá dost divoce a já už víc bolesti nesnesu. Nahoře paráda, jarní deprese zažehnána a poplácání tygra už jen podpoří dobrou náladu. Martin Matula na biku obloží zbytek vejletníků a jede se směr Litoměřice. Ten sjezd mám rok od roku radši. To ovšem neplatí o celé cestě zpět. Před Mělníkem už všichni přestávají oceňovat můj skvělý smysl pro humor, Vlčák snad možná i pro to volí cestu samoty. Po návštěvě Mělnické Benziny ho již na dobro ztrácím, před Prahou jako již obvykle bez jakékoliv dynamiky, ale doma už bez jarní deprese .

Kolikáč – Brána do nové sezóny

Sobota, návrat z alpských výšin, po týdnu vypnout letadlo na mobilu a zase pocítit krutou realitu. Únava, nic a nikam se nechce. Žádný cíl přede mnou. Prokousávat se emaily a příspěvky na diskuzi ... Nedělní Ústí! Vždyť mě nohy neunesou ani z postele do obývacího pokoje. Pak na mě vypadne report JirkyM z Lukova. To je nálož! Milhoš doráží SMSkou, jestli autem do Brandejsa? HonzaB z kruháku. Jasný!! Beru opencard. Věřím, že si to zase práskneme a

přejedeme most v Ústí jakou branou do nové sezóny. Že vzdáme hold Sebužínu! Vobjížděči, já se snad zase začínám těšit! Beru jedničku! Je úterý, v hlavě stále ještě ten neustálý nedělní vítr, nohy jak kůly, na jazyku chuť jesenky a nedočkavé ruce na klávesnici ... V tvrdém bočáku jsme v Bášti nabrali jednoho borce. Po chvíli s ním ve dvojici, vyptává se, kam jedeme. Říkám na kafe. Kam? Do Ústí! Cože? V jeho očích čtu, že mi nevěří. Taky tomu nevěřím, únava z předešlého týdne a zimní hadry na sobě, mě moc optimismu nedávají. Nějak si furt dávám, ten vítr fouká ze všech stran. Stejnou cestou jako před týdnem, u Veltrus předjíždíme balík cyklistů, někdo už jede v krátkejch. Nabíráme Vlčáka. Malina zase laškuje, jakým směrem se vydat a kde dobře odbočit. Rochov! Ty wado Jirko to ne, vždyť podjíždíme dálnici, to není dobrý směr. A navíc stojka. Svěšuji nohy a ztěžka hákuji chvost grupy. Potím se jako dveře od chliva. Vyhnuli jsme se továrnám v Lovo, aspoň něco. Cesta kolem Labe do Ústí se díky dálnici stala parádní cyklodráhou bez provozu. S Mlhošem na špic a pilujeme to k časovkářským rychlostem. Za to budu platit, ale nedá se odolat. Pohled na Střekov zase bere dech. Kluci hlásí kila na budících, já zjišťuji, že jsem si ho vypnul. Navíc tepák jsem před týdnem v lukovském rozrušení hodil do pračky a asi navždy pohřbil. Pumpa s poháry, vzpomínka na Vitase, jak nám to tu před léty ukázal. Letos je to ve stylu kabaretu jesenky Tomáše Sulce. Kapr koupil nulový usa nápoj, takže jsem totálně bez cukrů. Jesenka musí stačit. Magický oblouk přes řeku a točime to nach domov. S Camrdou se hecujeme před Sebužínem. Cedule konec Sebužína je sice moje, ale pak již nejsem schopen reakce. Orange Young Guns do toho buší. Kapr chvíli s nimi. Pak ale mizí navždy i jemu. Malina, Camrda a Tomáš. Hoblujeme to nahoru s bráchou. Potoky potu. Kolem nás se mihne Matulíč na bajku. Frekvence ala Froome. Bez nároku mu jen fandíme, ať si je docvakne. Nohy se třesou, ťukáme si pěstmi, že to je za námi. Slítíme do Lito a znovu v bočáku se houpeme do Štětí. Mělník je dnes nějak daleko, ale všechno jednou končí a nové přichází. Mělnický párek v rohlíku schvaluje i náš nejlepší ironman, sladký už nemůžeme ani vidět. Malina se už vidí ve Vinoři. Ble, vůbec se mi nechce. Ale v téhle partičce to tak krásně utíká... Ležím ve vaně a brousím solné vousy. Víím, že do týdne tam budou znovu. Škoda, že se to nedá nějak zastavit ... tak bych se ještě rád někdy svezl v kopci za OYG!

Malina – Malí velcí lidi

Velký švih s malými lidmi nebo malý švih s velkými lidmi? Je parta víc než trasa? Užíváš si víc trasu a je Ti jedno s kým jedeš? Nebo je pro Tebe skupina víc a jezdil bys klidně kolem Čakovické skládky? To je skvělá otázka! Např. kdo má rád roviny ve dvojici na špici vedle Turbodiesel Turisty ať zvedne ruku. Každopádně neděle je za náma a můžeme bilancovat. Po třetím švihů od listopadu se na mě směje krásných baťovských 599km. Ano, tohle je správné kombinace - velký švih s velkými lidmi! Opět jsem přijel domů, dobytej jak řešeto. Polívka, džus, suchý cider, brambůrky, na webu nic. V 22h vstát z kanape, myslím na Kolíkáče, co asi dělá? Balím s vypětím všech sil na služebku. Ráno v 5 vstávání, no to bude Stalingrad. Úplně se na to třesu. Jakej byl švih? Jaké bylo Ústí, co se každému pod nehty pustí? Fouká. Vedle Camrdy mám pořád krátký kolo, Slanej Bob, metlička JohnnyB, Mlhošek v blůzičce jak na letní svatbu, Legenda. Elitní grupa vobjížděcích vlkodavů + další nezmaři. Chyběl Mirek ukončovatel. Sportovně řečeno: Jsem rád, že zůstal doma. Obdivovatel jeho návratů přes Vnoř teda rozhodně nejsem. Bolest zad mu ale nepřejí! O mě se taky ze soboty na neděli pokoušela. Asi mě ofouklo v sobotu na návštěvě u Camrdových při výhledu z jejich Hostivařské citadely plné kol. Nechávám to ale koňovi, a když to nepůjde, tak to nepůjde. Času a prostoru na bolest bude opět dost. Nakonec stojím v Ústí před automatem a čekám na tu srágoru, co vytéká. Kolíkáč je utržený jak Dejdar. Pak zapít zaprášenou skoro prošlou kolou a hurá cyklistika může začít. Sebužín se blíží. Camrda naježený jak dikobraz. Ten to chce, ten to chce! Za jízdy sundávám šustilku - to byl majstrštyk. Kolíkáč v zimním overallu, to bude pařík! Známý Sebužín po letech čekání znovu pod pláští kol. Kolíkáč na velkou k ceduli konec Sebužín. Pak už jen dikobraz kdysi ze Zoo záběhlic, nyní přesunut do Zoo Hostivař. Většinu kopce udržuju vzdálenost od dikobraza, aby mě nesestřelil. Nutí mě jet až nahoru a otáčet se, což mi moc nechutná, ale pevně věřím, že kroutizounovi taky ne. Je to krásný souboj. Na vrcholu objetí a poblítí. Jsem v dresu, jsem šlapka, ale jsem popravenej a do Kundratic a okolo Varhoště mě nikdo nedostane! Pak už krásné vobjížděcí odpoledne. Trochu problémy vedle Camrdova dlouhána a je z toho hladák u Mělnické elektrárny. Sebužín si vybírá desátky. Vybírám proto kapsy - sojovicový suk, Bounty, mandle v medu z Lidlu, zapít ionťákem. Shake it! Promlouvám si s Vlčákem. Říká, že to má domů 50km a mocně ukazuje směrem, odkud fouká vítr. Psi řeči nikdy nebudu rozumět. Při představě, že jedu sám posledních 50km proti, volám Iloně a plácám se na prsou, že jsem si našel holku s řidičkem. Rohlík XXL, ten je! Podíl masa tři promile, i přesto potěší. Bolest za krkem lepší než minulý týden. Benzínka zase žije. Kolíkáč, Kapr v helmách. Pak už to je morbidní. Camrdák zase přijezuje. Mlhoš v blůzičce tam rázně pokládá ty svoje steaky. Jsem v tom až po uši. Jede se mi docela dobře, ale i přesto víím, že od Štěrbohol pojedou zase v tunelu až domu. Na zelené stavím, na červené jedu, dobrá taktika jak být dříve doma. Vytáhnout kolo do třetího patra bez výtahu. Tady to končí. Jakási úleva po zavření dveří se mi rozproudila tělem. Hlas z bytu: „Ahoj borče, jsem prázdná“ Já: „Ahoj kotě, jen si hodím spršku a jsem u Tebe.“ Po vylezení ze sprchy zjišťuju, že hlas z bytu nebyla partnerka ale lednička. Nejhorší je, že měla pravdu. Jdu nakoupit. Cestou nazpátek lížu nanuk a promítám si tu prozewlovanou neděli. Sladké pozdní odpoledne vobjížděčovo! Dál už to znáte, gastrodemence a příprava do práce...

RYTÍŘOV

Dreamer – Od úsvitu do soumraku za 300

Jak už napovídá titul, poprvé se mi povedlo najet 300km za jeden den. A přitom mohlo být všechno jinak! Budík v mobilu večer prenaštvuji na 5:50, ale zapominám že je nastavený pouze na pracovní dny a tak se probouzím o 20min později, když už se rozedníva. Snídání si moc neužívám a jen tak tak stíhám metro na Haje, abych v 7h vyrazil vstříc dnešnímu dobrodružství s Kolíčkem, Mlhosem a Honzou B. Prekvapením není konec, po půl hodině potkáváme kolegy z práce Kubu a Radima, kteří mě nepoznali, protože nemám teamový dres a ptají se kluku jestli mě neznají. Opravdu velká náhoda a důkaz že i Praha je někdy vlastně malá! V Brandýse se kolegové odpojují, protože doma na ně čekají se snídaní. K nám se připojuje zbytek skupiny a je nás kolem deseti. Miríme na legendární kopec Rytířov a stejnojmennou vesničku. Cesta ubíhá svižně, mírnému protivětru navzdory. Je sucho, slunce prosvítá oblaky a teplota splhá nekam k deseti stupňům. Začíná mi být horko, protože jsem se dost nabalil a ani ráno nebyla moc zima. Ve skupině ta jízda opravdu utíká úplně jiným tempem než když člověk jede sám a tam když jsme v Ústí nad Labem po nějakých 4h, ani mi to nepříjde. U benzinky dávám vanilkové espresso, někdo dává párek v rohlíku, energetik semtex, tyčinky marsky, prostě co má kdo rád. Já kromě kávy planuju vystát s obsahem svých kapes, kde mám asi čtyři tyčinky a banán. Neodpustím si tradiční popojíždění, když zbytek skupiny tráví u pumpy více času než je nutné, ale jen ať si to užijí, jste nás toho čeka hodně. Před Decinem zahybáme doprava a je tu vrchol dne, premie na Rytířov. Kolíček podle hesla komu se nelení, tomu se zelení za to bere hned odspoda, za něj Turista a tak jakmile poznám že jejich úsilí je myšleno vážně, vydám se za nimi. Docvaknu si je a za nimi nikdo, zbytek skupiny se evidentně nehodlá souboje o premii účastnit. Kolíček jede neskutečně dobře, Turista v pulce kopce trochu začne ztracet. Před odbočkou na Rytířov ještě trochu přidám a i Kolíček začne ztracet, přesto si zaslouží moje poděkování, větší intenzitu jsem letos nejel a musel jsem jet až nahoru úplně nadoraz. Takže jsem si to užil, ono je ve finále jedno kdo byl na jaké ceduli první, jde o ten pocit dobře odvedené práce. Brzy dorazí i zbytek, uděláme teamové foto, rozloučíme se s paní v roubence, zahledneme poslední zbytky sněhu a miríme zpět do polabských nížin. To už se děje většinou s větrem v zádech, což v kombinaci s klesavým profilem znamená že se jede hodně rychle a můj zimák se zimní kazetou má co dělat, aby se udržel v balíku. Jste víc trpí Honza B. ale vím že se tempo zase zvolní, i když to trvalo docela dlouho. V nohách už máme nekam k 6h jízdy a síly začínají ubývat, stejně jako obsah svých kapes. Nacházím hroznový cukr který se teď hodí. Cesta vede krásnou asfaltkou v malebném údolí a brzy jsme ve Steti. Tam už všichni vyhlídíme druhou dnešní benzinku a scénář se opakuje, každý si dává na co má chuť. Mne zbývají ještě dvě tyčinky, tak si jen naleju trochu coly do kelímku. Pokračujeme dál, pěkně pokecám nejen o cyklokrosu s reprezentantem Davidem Jarym, který s námi dnes vyrazil. V Melniku nestavíme, Turista než se s námi rozloučí jede poslední bolavou spící, z které dostávám hladák a tak po odbočení radejí hlasím že se mi chce na zachod, aby se na chvíli zastavilo. Dávám i poslední tyčku Flapjack a hned cítím jak se mi vrací energie. Domotáme se s klukama do Prahy, Kolíček dotací na 250, doprovodím Mlhoše do Kunratic a když dorazím na Kacerov, mám asi 266 km, tolik jsem dal před rokem když jsme na Rytířov jeli. Jenže je teprve 17h, do západu slunce hodina, cítím se najednou docela svěže. Nenapadne mě nic lepšího než si dát ještě cyklostezku, nějak to dopadne. Dopadá to tak, že se mi cyklocomputer vypne. Tak co teď? Ani nevím kolik jsem najel, ani nevím jestli se mi zaznam uložil, prepada mě zoufalost, ale pak si reknou že vlastně o nic nejde a začnu přemýšlet, jak se cti dojet k tomu číslu 300. Nejdřív pustím nahrávání ve Strava appce v mobilu. Pak zkusím zapnout cyklocomputer a vida, zaznam se uložil, vidím tedy i najete km, což mi stáčí ke stesti a nechávám tentokrát už definitivně garminu aby se vypnul. Přichází deň dnešního dne, před Zbraslaví mě dojede Ruda Novák a natesene hlasí, že jede letos poprvé a už má asi 55 km. To je snad sen, zda se mi to nebo ne? Jen prohodím že jako pecky a že já dojzdím do 300. Nevím co si o mě Ruda v ten moment asi pomyslel. Loučíme se protože na něj čeká rodina. Domotám se domů, už je vlastně tma, sedma hodina večerní se blíží, ale stejně tak i konec mého celodenního pobytu na čerstvém vzduchu. Horka vana že mě udělá opět člověka a výsledný pocit je jako po největších maratonech v lete. Magická hranice padla a to máme teprve brezen. Dnešní den byl sen!

Kolíček – Týmový koncert, symfonie, symbióza!

Po středěčnické Trube, když mě Kapr ztrestal, potřebuji nějakou vzpruhu. Srdíčku se nechce rychleji bušit, plíce nechtějí makat. Zlatý klidný vobjíždění, ty intenzity prostě rok od roku více bolí. Čtvrtek tahám Honzu B na kilo. Odtáhnu štěchovickou rovinku a jsem jak leklá ryba. Plápolám za jeho zástěrkou, v magnetech nechávám d'oury, vůbec nemám morál. V pátek sauna s manželkou a při vstupu do převlíkárny slyším: „Čau bejku!“ Ty wado, Ataman, už končí a valí pryč na válce. Dostávám se do varu a nejenom díky tomu horku na prknech, co znamenají svět. Zítra Rytířov! Všechno od rána sedí a funguje jak má. Dobře jsem se oblékl, vyrovnané dvojčičky jedou to správné vobjížděcí tempo, takže žádné návaly vlhka pod bundou nepocítí. Kapr před Mělníkem po setkání s Vlčáky ještě dohraje na mobilu sudoku a již se plně soustředíme na transport na pumpu v Ústí. Tohle mě na těch skupinových výletech baví nejvíce, dáte kilo ani nevíte jak. Já vím, tréninková vědci, tady budou namítat něco o jalových kilometrech v háku, mrhání času, že stejně budeme v závodech marní. Ale děláme to vlastně kvůli nějakým závodům? Tak asi taky, každý se chce zase o trochu zlepšit, ale hlavně si myslím, je to o té radosti, zábavě, pocitu. Vždyť letět krajinou na tom zázraku jménem kolo, to je nenahraditelný! Pumpa dobítá, atmosféra

před legendárním stoupání by se dala pomalu krájet. Pivovar Březno, Těchlovice, Děčín je tak blízko! Ale majestátní Vrabinec nás posílá vzhůru na Rytířov! Zbraně zařinčí, rozepínám zimní bundu a ventiluji jen funkčním tričkem. Jako když Malina sundal šustilku na Sebuzín před týdnem. Nohy jedou, krásný stav. Dolítl mě Turista, hop mu do háku a těšit se na další Rytíře, co se na nás určitě chystají. Po chvíli ale jen Dreamer na zimáku, tak měním lokomotivu a fixuji Snílka. Zůstali jsme sami dva, vzpomínky ožívají na všechny ty maratónské bitvy minulosti, kdy jsem byl ještě schopen se šumaváka udržet. Parádní chvíle! Ještě tak sundat rukavice, ať se vyrovná teplotní rovnováha v těle. Stačí však malé zaváhání a pouto s Dreamerem je přetržené. Otáčím se, rozeznávám Bobka, Kapra, Turistu, nejsou daleko, ještě musím, musím. Je tu odbočka a poslední výšvih ke kašně. Dreamer nepovoluje a zaslouženě si dojíždí pro prémii. Kousek za mnou se přičítá Bobek na zimáku, no taky mu to pěkně sedlo! A pak již ostatní rytířové, užíváme se horka po těle, endorfinů v palici a té báječné atmosféry! Rytířovská kašna, to je prostě základní kámen výkonnostní pyramidy Ale vrchařské peklo pokračuje, malý sjezdík a znovu do plných, do Rychnova. Hustý procenta sklonu si rveme do nohou. Zamávat Bukovce a za Verneřicemi další dloubák do žeber. Dreamer znovu bez konkurence, to stříbro bych chtěl pro sebe, ale proti tomu je Bobek, který předvádí famózní, dlouhotrvající nástup ze sedla! Pěkný Bobajz! Letíme do Úštěku, tohle je tedy odměna, na špici peklo a na konci se odpadá. Pak překrásným údolíčkem po vyžehleném asfaltu s plynovým pedálem až u podlahy. Ještě dva tři hrby a už padají mince do XL automatu ve Štětí. Tady jsem začínal letošní zimní výletování, v té sněhové slotě s Mlhošem a Camrdou. Dnes euforie, bezbolestné nohy, já se snad i těším na Vinoř. Moji milí oranžoví vobjízdeci děkují Vám za skvělou společnost při návratu do dětství. Tohle umí jenom skupinová cyklistika, byla to zase neskutečná paráda, týmový koncert, symfonie, symbióza!

Turista – Rytířov je hezke místo

Tak to máme za sebou uf. Rytířov je hezke místo, ale zase až za rok. Rano jsem se rozhodnul kvůli odpolední akci jet autem do Brandejsa, kde už čekala menší skupinka. Přivítání, foto a už se jede. Cesta tam poklidným, až loudacím tempem. Nejel Camrda a Malina, tak to cele bylo takové pohodové. Na kopečky za Litoměřicemi nikdo nenastupuje, asi starnem. Presto radeji jedu dopředu, abych se mohl prosívat dozadu. Ve sjezdu dojedeme kohosi na tyrkysovém skripajícím Texasu. Pan se má docela k světu, tak na něj ze srandy houknu, ať se sveze vzadu s námi. Po dalších asi 15 km mám pocit, že mi skripe retez, tak hledám kde a on vzadu zase ten vehikl. Pan si nás v pohode sjíždí, nakonec Bobek zjistuje, že je to bývalý závodník, tustim p. Novotný. Smekam, je to dnešní hrdina dne. Ústí, pumpa, a už valíme pod kopec. Odbocujem, nečekám až mi to ujede a nasazuji ustalene tempo. Ty howada Kolikac s Dremerem jdou pres, pozdeji i nezmar Bobek. S Bobkem udržuju kontakt, ale namam ambice ho dojizdet, domu je to jeste kus. Nahore mi pocukava ve stehneh, chtelo by to lehci prevody. Foto u kasny, a uz to lameme dal proti kopci. Nohy uz nejsou uplne fresh, ale co naplat. Nalada se uvolnuje, bohuzel i jizdni utvar, nikomu se moc tahat nechce, tak se chvili jede lajna a pak vselijak. Nasleduji pekne sjezdy, pekne udoli, supr asfalt, Euforie, trocha skadleni. Ve Steti pumpa, a pak uz jen ubijejici rovina. V Melnice se demokraticky usneseme, ze Bobkostenu nepojedem, presto Bobek neleni a honi se pod zamkem s mladochem. Pak uz stara pisnicka, par spic par haku, oddeluje se Praha, ja s Polabaky zpet k autu. Cestou jsem si uvedomil, ze stejne nemam v aute sedacku pro dceru, takze musim domu. Cela operace tak trochu ztratila smysl, mohl jsem si usetrit praci s nakladanim kola a jet hezky po ose. Paradni vylet, Kolikac je zvire, Dreamer vlastni kategorie. Bobek nezmar, Mlhos se lepsi, asi zase budem jezdit spolu. HonzaB smekam, ja na zimaku ani nahodou. Celkove ctyri hvezdy z peti, uspinil jsem si kolo.

MOSTY ŽELIVKA

Kapr – Královská vobjízdeční klasika

Co napsat, královská klasika je za námi, pecka všech pecek, 230 kiláků a 2700 nastoupanejch se počítá. Děkuji Kolikáčovi, s ním se člověk nenudí, švih s Kolikáčem je svátek pro duši. Děkuji Turistovi, to co dnes předváděl na svém KANŮNU se nedá napsat, to se musí zažít, neskutečný letecký den, kdy jsme ho v padesátce hákovali jak se dalo. Viseli jsem za ním z kopce, po rovině i do kopce, má úžasný tah na bránu. Prvních 100 km jsem si za ním náramně užíval, ale potom jsem často řval MÓÓÓÓC...nakonec jsme mu s prezidentem v Jevanským odpadli z háku...Turisto máš můj velký obdiv, díky za dnešek. Také jsem si zlepšil loňský čas o hodinu, teda Mírek mi ho vylepšil

Kolikáč – Nakřáplej Turista

Padám na kolena před p.Turistou, protože co dnes předvedl, to jsem nechápal. Když jsem se včera těšil na průlet probouzející se přírodou, netušil jsem, jak se mi to vyplní. Nejdříve v Uhříněvsi dopravní kolaps jako blázen, a já málem svojí blbostí málem ukončuji sezónu v kufru jednoho auta. Naštěstí to dobře dopadlo, zažil jsem se do háku a trpěl při závodních intenzitách. To že jsme přiletěli do Kostelce za 40minut, místo plánovaných 75minut, to ještě byl slabý odvar, co nás čekalo. S větrem v zádech, Turista stále na špici si za sebou táhl dva přívěsky až na mezipřistání v Ledči. Kapr se culil blahem, stále ve vzorném háčku za naší mašinou, kdežto já chvílemi chytal

pěkný odlep. Ani jsme si moc neužili tu krásnou trasu přes Sudějov, Pivnisko, Zbraslavice a už jsme tankovali na pumpě. Úplně jsem byl orosen, co se bude dít, až pojedeme to kilo proti větru domů. Do Koberovic v těch magnetech jsem znovu odpadal a kluci museli čekat. Pak konečně menší zklidnění a focení prvního mostu. Pak zase tvrdá robota, a první Kaprovo zařvání móóó! Zatopený most jsme vynechali, jelikož jsme tam už byli v minulých letech a taky proto, že někdo chtěl mít průměr 30 . Do sbírky přibylo foto sypané hráze naší zásobárny vody a pak návštěva tradiční nákupní stodoly ve Zruči. U Kácova nový mega golf resort a v hlavě hrůza, že tu snad ve čtvrtek budeme zase, až pojedeme Skvosty. Z Kácova nahoru už volněji, Rataje, Sázava, to už je málem rodná hrouda, ale já jel jak v tunelu, hlavně ať už jsme doma. Jevanský se zase jelo a finále bude prý Habr. To už Kapr neunesl a vydal se na samotku na Vyžlovku, mě nic jiného nezbyvalo, jestli jsem chtěl být odtáhnut do Petrovic. Tak jsem to vymotal nahoru, Turista si mezi tím vyřídil 2-3 telefonáty a s klidem se mi omluvil, že mě prý zdržel. On? Ty wado, bez něj bych byl ještě touhle dobou v Kácově. Prostě když máte Turistu, nemusíte se ničeho bát. To howado neslezlo že špice ani nazpět a duo staříků úplně zadupalo do země. Takže zbytečný někde platit startovní, kdo uvisí zazipovanýho elektrického kanóna vyhrál. Dnes jsme s bráchou skončili hluboko v tabáku! Myslím, že mám po sezóně, kolo teď na pár dní nechci ani vidět ... PS možná ještě byla klika, že na diskuzi prosil o lidské zacházení, jelikož je nakráplej

Turista – Pohlazení po duši

Dnes to byl vylet tri kralu, tri musketyru, který jedou spici krajinou, bok po boku, jeden za všechny vsichni za jednoho. Tolik srandy a vtipu jsem už dlouho nazazil, kdo nejel zavahal. Díky borcum za komplimenty, ale hodne si zaslouží Tleskacovo kolo a natesení z toho jet na legendární Mosty s jadrům toho nejlepšího teamu v Republice. Vcera jsem se vůbec necejtíl, zima horko, v nose palí, naordinoval jsem si tentokráte dva vitaminy a doufal v zazrak. Nakonec jsem byl překvapen, že to docela slo, i když hitparada to nebyla. Díky borcum že mne nechali jet svoje tempo, malo, ale porad. Mosty to je pohlazení po duši, stejně jako kvetnovy Orlik, takova speciální věc, na co se člověk těší celý rok. Když člověk ráno vidí ty nas*ane lidi v autech, jak se v zácpě sinou do práce a vy volní jak ptáci s vidinou vzdaleneho cíle, přistě vemte dovolenou, velmi hezky pocit. Moc vydateny vylet davam pet z peti. Zajímavost ze statistiky 59 prehození vepredu, 1560 prehození vzadu, za jeden vylet, ty lanka vydrzi neuveriteny veci.

ZA JAZYKOVÝMI SKVOSTY

Kolíkáč – Šlupka všech šlupek!

Šlupka všech šlupek! Kdo ví, možná u mě nej akce roku! Konečně lehké hadříky na sebe a do kopců to zkusit na plný plyn. Jak opojné, aspoň chvíli dýchat stejný vzduch s Mladými puškami. A pak přes mlhu před očima pozorovat již z dále jejich škádlení o prémie... Kolodějská bouda vítá posly jara na okřídlených strojích. Letos parádní sestava a počasí. Po úterním fáracím dni na Želivku se cítím překvapivě dobře. A tak dloubák na Ondřejov zkusit na velkou s roháčema. Camrda je ažhavanej jak mikrovlnná trouba. Letíme do Chocerad a Vodslivy chci aspoň chvíli s našimi mladými a neklidnými. Takže pěkně dopředu a udělat si malý náskok. Malina to ale taky ví a řve mi do ucha něco o svém cyklistickém lůně. Tady se prý narodil! Jo tady se na študentíkovi před pár lety pěkně vyřadila kolodějská múza. Jedu jak stín za ním. Moje zadní kolo ofukuje Camrdův dech. Stačím ještě upozornit na čápi ve Vestci, jak v dávné historii Vyhup. Pak se to zvedne a na kecý již nějak nezbyvá prostor. Malina piluje velkou. To přeci na svém čtvrtém švihů od listopadu nemůže vydržet až nahoru, to by bylo proti přírodě. Chytám díru, Camrda ji bez problémů lepí. Pak však Jirka levou škarpou nastupuje. Camrda tempově za ním, já odpadám. Ve Vodslivech solidárně čekají a vrchol si užíváme bok po boku. První zadní kapsy a ocucat bidony. Valíme na Divišov. S Kaprem glosujeme ten dnešní další závod. Za Šternovem odbočit doprava do cyklistického ráje. Radonice, Zdebuzeves. Jirka s Karlem tu asi nikdy nejeli, ale i s kopce to perou na max. V jedné zatáčce mě to pěkně vynese. Rozepnout vesty a dresy, klimatizovat jen funkčním trikem a jdeme na 5-ti kilometrový kopec. Zase s naší dvojkou. Ale hraju druhý housle. Kde jsou ty časy, kdy Camrda jel a jel, pak dýchal a dýchal a pak tam nebyl. Teď určuje tempo, má na každé zrychlení! Krásné stoupání, chvílemi snad i nový asfalt, Malina zase zlobí svými nepříjemnými nástupy. Jeden ještě sjeďu setrvalým tempem, pak už ale bez nároku, jen z dále vidím tu jejich kočkovanou . Plakátovací strom, támhle jsme seděli na kládách s Vyhupem, Icemanem, Vlkiem. Kdy to bylo? Před 2-3 lety? Houby rok 2006! Z Kácova už v klídku, silnice trochu tankodrom, před Pivniskem ještě rozdráždit vosí hnízdo, až mě vosička Camrda d'obne do řídítká. Zbraslavické náměstí říčí smíchem, nějaká partička tady oslavuje asi jaro. Hitem je tyčinka Bounty, která nejlépe chutná i s obalem! Vytrépané nohy z předešlých kopců těžko hledají správný turistický rytmus. Pivnisko vyfoceno, Košice projety a z Janovic na nové skvosty do sbírky, jako je třeba Bláto nebo Hryzely. Špicím se začínáme vyhýbat jak čert kříží, jen Turista tam vládne rukou neochvějnou. Na to se určitě těšil, až zase bude túrovat ručičku svého tachometru, mít dlouhé kolo a natahovat všem za sebou brady až k předstávčům. A tak blízko svých sprch nám nezbyvá nic jiného než to zakončit tiskovkou u jednoho jarního, zahradního zrzka s bílou čepicí. Bejci bylo to fakt bezchybný, práva reklama na cyklistiku, díky moc!

Malina – Nic naplat, zaplat'!

Nemám sílu psát report. Nechci to zpětně hodnotit. Chtěl bych to dát znovu! Třeba hned, s čelovkama. Nejsou však síly a parťáci jsou taky už ve svých domovech. Chtěl bych znovu svačit housky s velkými kousky soli ve Zbraslavicích a lejt do sebe colu. Vlétz do samoobsluhy, kde se všichni znají a zdraví jménem. Chtěl bych se smát jako protřženej. Těch vtípků a zkazek bylo tolik, že jsem místy nestíhal, kterému se mám smát a kterému ne. Ráno jedeš do Koloděj, jedno auto za druhým a přemýšlíš o životech za volantem. Inu život v kukuřici za Prahu, je život v kukuřici za Prahou. Dnešní krasojízda nezačala ráno na Průběžné při čekání na prvním semaforu ale již včera. Domlouvám se s managerem, že si vezmu volno na sport. Bez váhání ho dostávám. Pak na pohodu na biku Prokopákem dolu. Je teplo, svítí slunce, pozoruju zařízlé kačeny. Doma zalít koriandr. Vyvěsit hadry, ty se zítra budou suché hodit a hurá za Pájou. Sedíme v kavárně. Nepijeme pivo, máme oba svetry. Zkrocená hora hadr. Řešíme trek středohořím a hory v létě. Koukáme do fotek a map a přemýšlíme o koupě ždáráku pro dva. Zkrocená hora hadr dvě. Nakonec teda přeci jen tři pivka, jeden panák a flank steak. Mohutně krmíme heteroego, avšak porce je to tuze malá. Hodna nějakého hipstra, který nezvedá hroty vidličky nahoru a komentuje každé sousto, kterých nesmí být moc, aby měl vždy co říct. Mazej domu! Zítra sis vzal přece tu dovolenou a ten kravskéj pupek Tě nahoru nevytlačí! Camrda překvapuje. Dovolenu bere taky. Je našlapanej kroupama a tuším, že on bude hrát hlavní prim v Posázavských kopcích. Pak překvapuje Martin Matula, který říká, že byl včera na pivu. A já ho měl za nějakou asketu. Moje velká chyba! Martin, byť stále vzadu nebo bokem, tak skvěle doplňoval grupu Šlapek a vůbec se mi zdál veselejší než obvykle. Ostatně v Kolodějích jsou už všichni. Kapr minutu po nás a stále v limitu. Přesný jak sniper. Pistachio, s tím už jsem dlouho nejel. Můj super oblíbenec Kolíkáč. Přilétají dvě včely. Kaprovi si jedna sedá na ruku. Takový nenápadný pozdrav od Turisty, který je můj druhý adept ohledně náročného Posázaví. Co se dělo pak... Prozradím, že jsem si dnes namontoval hodinky na řídítka. Když jedete vedle Turisty ale vlastně i za ním a koukáte na hodinky, to je jak zapnout rychlovarnou konci, hodit tam pokojový teploměr, sledovat stupnici a čekat kdy vybuchne. Když jsme se vraceli po staré kutnohorské a od Olešky na mě vyšla vedle Mirka špic, tak jsem konvici neustále vypínal a zapínal, aby mi nebouchnul teploměr a všechny chlopně. Mirek z toho byl v rozpacích. Já taky, ale co jsem mohl dělat. Pak jsem z toho u Kostelce slezl a klukům se tam už nemotal. Jediné zrychlení jsem vyvinul ještě v Uhříněvsi, kde jsem všechny dojížděl a promlouval jim do duše, ať jdou v Hostivaru na jedno. Balzám na duši byl, že šli všichni. Bylo sluníčko, ani moc nefoukalo, maminky s kočárkama, krátké posezení na terase, jeden hořkej zrzek. Vobjížděč o dovolené dobrý chleba má! Bylo to vůbec sportovní? Plkám tady zase o nějakých domněnkách a trapných asociacích. Je to ještě vkusné a zajímá to někoho? Byl jsem sportovat nebo jen přemýšlet? Jenže nemůžu si pomoci. Co jsem se třeba dozvěděl o jednom bývalém členovi, to mi hlava nebere. Ale teda k té sportovní stránce. Kopce byly grandiózní. U každého mnoho KoKa vzpomínek na jízdy předešlé. Vodslivy a Zdebuzeves jsem zkusil na velkou. Miluju pocit, kdy kolo slouží tobě, ne ty jemu. Jenže pak mě honil neustále jakýsi virtuální pokladní, že jsem si dal Vodslivy a Zdebuzeves a že mám ráčit zaplatit. Oddaloval jsem to, jak jen to šlo, ale nakonec jsem stejně zaplatil. A úroky? To ani nechtějte vědět. Úplná exekuce na vlastní tělo. Mám rád Kolíkáče, čím dál tím více, jeho sůl ve fousech a partičku přátel cedulí kraje krajů. Byť to dnes bylo bez cedulí, tak jsme východo-jížní část středních Čech počechrali solidně. Od poloviny švihu začíná úřadovat sousedovic malý Mirek. Vede skupinu cyklistů jako firmu. A vůbec se zařátostí sobě vlastní jako krabí klepeto z toho v závěru udělal zase El Mágico. Nemusela být ani Vinoř. Stačili Uhlířské Janovice. Tam jsem se chtěl normálně rozbrečet z té beznaděje, že smrádek domova je stále nějakých 45km a přitom exekuce mě teprve čekala. Grande finále na krovkách ve škarpě se ale k mému štěstí nekonalo. Za Řičanama je to vyfrézované a tak to bylo spíš motání a hlídání si toho posledního života za Mirkem, který se již nestihl rozjet. To už jsem nějak začal tušit, že se domu dostanu a budu to chtít večer zase vyblít do klávesnice. Netušil jsem však, že v devět večer mi to již bude chybět a místo zpětného vyprávění bych to chtěl prožít znovu. Tak tady to máte, prožijte to znovu! Pohodlně se usad'te, zavřete dveře a skočte na začátek textu.

HURÁ NA JEŠTĚD

Dreamer – 303 z Tel Avivu Hura na Jested

Patek rano, vstavam v pul pate protoze v Izraeli presli na letni cas uz ze ctvrtka na patek a jdu se naposledy pred odletem probehnout a zaplavat v mori. Po obede odlet, k veceru jsem doma. Citim se docela pouzitelne, i kdyz cely tyden byl narocny a moc jsem toho nenaspal, znate to, zmena prostredi, clovek chce stihnout a videt spoustu veci. Presto pisu Kolikacovi sms ze rano se mnou muze pocitat. Chysta se vyjizdka Hura na Jested, u ktere nechci chybet. Rano vstavam, plnim kapsy tycinkami, bananem az si rikam ze si toho беру moc. Kdybych tak tusil, jak jsem se mylil. Na Jizo prijizdim prvni, ale zahy dorazi zbytek nasi mini skupiny a mirime na sraz do Sojovic. Jested jsem jeste nikdy z Prahy nedal, padaji slova o trikulu, rikam si "pohoda" to uz znam, to me neprekvapí a vlastne je mi to jedno, protoze uz jsem si tuhle metu splnil pred par tydny. V 7 rano je docela zima, nastesti jsem v teple byl jen pet dni, takže aklimatizace neni tak hrozna. Povzbudí me kdyz i HonzaB hlasi ze je mu zima, nejsem v tom sam. Pred Sojovicemi nas na dobrych 5 minut zastavi zavory. Zatim se mi jede dobre, ale kdyz se v

Sojovicích spojíme se zbytkem a celý balík má kolem 25 lidí, začíná se docela jet. Začínám mít docela hlad a když se mě po 3 hodinách Kolikáč pta, jestli jsem už něco jedl, že asi něco dá, odvětim že už jsem jedl a to dokonce před hodinou. Nějak do mě dneska ty tyčinky a banány padají rychleji než normálně. V pátek jsem snídani odbyl, oběd díky hladoletu s Wizzair, který nedá zadarmo vodu ani kávu neměl a večer jsem to už doma nejspíš nedohnal. Jede se svízne, přibývají díry, většina na letáku a měne upadne nyní na předním blatníku, takže po každé větší nerovnosti, kostkách nebo díře mi začne blatník drhnout. Poprvé, podruhé stihám balík zastavit, potřetí se mi to stane když jedu na chvostu, což má za následek že mi balík ujede a sjízdim ho pěkných pár km. Jestli se blížím, poradím vám hlad, dávám další tyčinku, připojuje se McHammer a vypadá trochu zklamane když vidí mého zimáka, asi se těšil jak si to se mnou dneska rozdá o prémii na Jested. Dopředu mu říkám, že dneska tam budou jiní strelci, i když samozřejmě pokud mi to pojede, rád tam budu taky. První překvapení nastává ještě pod Rasovkou, kde dochází k dělení balíku, Kolikáč s Turistou volí kratší cestou. Ale proč ne, pokud se dnes úplně necítím, nemá cenu to hrotit, navíc to máme z Prahy nejdříve. Většina pokračuje na Rasovku, kde se jede první srot. Celou mi ujízdi, nejdříve si říkám že posetřím na Jested, ale nakonec mi to nedá a druhou pulku jedu nadoraz a dojízdim za Camrdou. Nahore docela dlouho čekáme na Lenku, jedinou holku dnešní vyjízdky, zaslouží si obdiv. Sjezd do Liberce, blatník porad občas zazlobí, ale už vím jak ho i za jízdy vrátit do polohy aby mi nedrhnul o kolo. V Liberci stiháme jenom říct, že na sjezdovce se ještě lyžuje a strelci na jednicích rozjedou tempo, které je pro mě neřešitelné. Mým soupeřem dnešního dne se stává Bobek, který jede kus před mnou, ale mám ho porad na dohled. Tak to pokračuje až nahoru, celou vůbec nevidíme, dávají nám dobrých pár minut. Přitom si celou dobu dávám co to jde, takže jsem spokojený. Rád bych vyjel nahoru první, druhý nebo třetí, ale dneska na víc není. Nahore rychle mirím do výšilace trochu se ohrat. Oblekám extra dres, takže ve sjezdu dolu mi zima není. Rychle do samosky v Oseku a už to jede, kávu, houska, perník, to můj přísun energie, který mě vždy spolehlivě nakopne. Konečně vidím dávkou kterou si dává Malina, je asi dvojnásobná proti mé. Zase se jede docela rychle, spíše Turisty bolí i v haku. Prísun energie byl jen krátkodobý a já postupně upadám do stavu, který mi není moc příjemný. Na tachy se blížím pomalu ale jistě dvoustovka, bidon poloprázdný, v kapse poslední tyčinka a ke Kaprovi ještě docela daleko. Kolem Doks, Dube a v Kokorinském údolí se peloton vždy dělí na skupinky, já v té první nejsem nikdy. Nastěsí se vždy čeka, tak je čas trochu si orazit. Kolikáč říká že bychom měli vynechat pohostení u Kapra a jet rovnou, taky toho už má dost, i na ostatních je vidět velká únava. Já ke Kaprovi ale musím, jednak je to tradice, jednak bych bez doplnění vody a jídla do Prahy dneska už nedorazil. Posledních 20 km jedu bez pití a myslím na polevku, která se bude u Kapra podávat. Konečně jsme tam, z posledních zbytku sil donesu tezkou bednu piv ke stolu a usednu k zaslouženému odpocinku. Polevka, pečivo, Birell, konečně se začínám cítit zase jako člověk. Přichází bonus v podobě klobásky a cibule. Druhé kávy v jednom dni nikdy nedávám, ale dneska ho s radostí přijímám a společně s koblihami si užívám extra přísun energie. Do Prahy to ještě zadarmo nebude. Rozloučíme se s Kaprem, kde to bylo opět za jednicí s hvězdičkou a jedeme vstříc zapadajícímu slunci. Turista dle očekávání na spící, nejdříve to poradí bolí, ale čím se blížíme k Praze, tím euforie stoupá, protože hlava už ví, že to dneska zvládne. Začínám se cítit lépe, takže když mám na Jizu 285 km, vím, že i když je mi to jedno a nepotřebuju si nic dokazovat, že tu tristovku zase prostě chci dát. Míhos tu není, ale cestu si pamatuju z minula a tak jedu na Kunratice a pak směrem domů. Na 298 km se mi vypína Garmin, škoda, dneska vydržel o dost déle než minule, při delších pauzách a hlavne u Kapra jsem ho vypnul. Zbytek dojezdu mezi Pankraci a Kacerovem, ještě se zastavím koupit si noviny, abych měl v neděli co číst a za tmy a pohledem na poslední záblesky světla směrem na západ konečně zastavuju. Co dodat? Ten stav kdy máte na tachy dvě stě km a přijde vám že jedete teprve chvíli, ten stav, kdy jste prosity a máte obavy, jestli vůbec dojedete domů, ten stav kdy se dvacet rozličných lidí spojí v jeden celek, to jsou zážitky, kterým se malou vyrovná!

Turista – Velmi povedená akce

Velké díky Kaprovi za perfektní organizaci, zase nové cestíčky, výborné pohostení. Byla to pecka, počasí výslo, účast velká. Sláva vítězům, cest poraženým. Já jsem se fláknul, jsem nějaký unavený, tak jsem to nechtěl hrotit. Jestli jsme si dali v poklidném tempu, konečně jsem měl čas zvednout hlavu a ocenit tu krásu. Kdo třeba viděl zasnežené Krkonose, výhledy na Vyrony kolem Ralska. Na Jestedu klid a teplo, nevidané. A zážitky už jen parádní Kaprovi cestíčky a překvapení. Trocha laskování s Malinou a Karlem. Malina poradí skuhra, ale když se nebojí ukázat co v něm je, tak je to ficák, a Karl, o dvě třídy jinde. Velmi povedená akce, jen mi je trochu smutno, že Jestli je tak nějak konec výletu, vobjíždění, Orange srande. Ta zima má precí jen něco do sebe.

SOUSTŘEDĚNÍ NA JIŽNÍ MORAVĚ

Kocour – Suše a bez emocí (...to asi úplně nepůjde)

Takovéto čekání na den D, když se pomalu blíží očekávaná chvíle, vypne se PC, přesměruje mobil, myšlenky se definitivně upnou na cíl, kterým je boží soustředění s Vinohradskými šlapkami. No je to tady - středa odpoledne. Jsem pyšný na jakousi funkci domestik a objížděčům beru do auta slípy, kartáček, žrádlo a nabíječku (no dobře, pak ještě dalších asi 100 věcí). S Malinou frčíme a za tmy se potkáváme s Jeanem a Pájou u pana Kačera nedaleko

Lokte. Rveme si pupky, opatrně pouštíme nějaké fůrky, ale coby dup už ládujeme pokoje taškama, batohama a notebookama, v penzionu Dyje. Spousta známých, nějaké plánování, běhat nejdu, kliky dělám, spát decentně po půlnoci a ve čtvrtek ráno už spolu s dalšími nedočkavci jedeme vstříc Telči a objížděčům. Musí si to sednout, protože někdo jede kudlu, někdo kochačku, ale věřím, že to bude v pohodě. Oproti loňsku mám o 400 víc a těch +13h v sedle je znát. Prdel tolik nebolí, nohy drží, prostě jsem si řekl, že budu opatrný optimista. Risknu to a jedu se skupinou "A" do Telče, když to nepůjde snad někoho ukecám, aby mě potlačil. S klukama vřelé shledání, vypadají na pohodu a někteří jsou i poměrně teple oblečeni :) Do penzionu s menším zakufrováním, ale mě každá pauza vyhovuje. Leoš i Kapr mi párkrát pomůžou a já pomalu ale jistě vím, že sem nepatřím, že to je moc, když se jedou bombičky - bolí to a když se jedou bomby regulérně nestíhám. Večer zábava v plném proudu a padají návrhy na Vídně. Prostě taková normálka v pátek na kávičku do Rakouska a to rovnou do hlavního města. Přijede Matulič a jsme v plné sestavě, neboť se ráno přidal i Ruda. Penzion praská ve švech a smějeme se jako blázní. Malina s Pájou staví stan a berou do trojky Jeana, zima nehrozí. Spánek posouváme ještě o chlup dál, takže jdeme spát okolo 01:00 a ráno vstáváme pro jistotu dřív. Počasí nám přeje a Turistu přesvědčuji, že do Vídně fakt nejedu, pojedu s Pájou na pohodu se skupinou B, všera osobák na silnici v podobě 165km, dnes je v plánu klidné kilo. Zadek bolí, ale po chvíli se to vždycky zasedne a jde to. Ty vole! Pája jede s klukama do tý Vídně, to je překvapivá informace na rozdělovníku v Rakousku! Tak já musím taky, hlídám si pozici a říkám si, jaký jsem hovado, že dokážu změnit poměr šance z 2/98 na 100/0. Přejedeme kopec a už jako italská veselá grupa cyklistů svištíme do Vídně. Fouká proti, ale jsem prakticky furt schovanej. U Dunaje euforie, pořváváme kochačkáááá, spousta turistů na cyklostezce a ještě předtím, jsme přežabkovali koleje s kolem na hrbu. Dochází mě voda a už se těším na nějakou občerstvovačku. Na zdymadle filmuju a následně chytám díru, pak nastává soukromá etapa proklínání, kdy mi kluci ujeli, ale po chvíli emočních vystřiků se konečně sčuchneme. Je to Tvoje chyba Kocoure, tudle si musíš hlídat! Na to co se dělo během těch 40 minut jen tak nezapomenu (sám na ostrově jako Robinson Crusoe, pouze s naháčema, bez eura, bez karty, bez vody, bez šlapek, bez odezvy na telefonu, pouze to zoufalství v hlavě a hasnoucí naděje :)) Vídně se pložíme jako šneci, cestou k Prateru potkáváme hajzličky s designem kokpitu vesmírné rakety a po milionu fotek jedeme žrát, jinak by to bylo s Honzou B k nevydržení a pak ... pak se jedou s větrem v zádech BOMBY. Jeden z milníků mých cyklistických zážitků. Sice jsem si při bloudění vypnul hodinky, ale i tak to vypadá na dvoukilo, tedy další osobák a pěkné kulaté číslo, které je pro někoho běžné a pro mě snové. A když se do kopce letí třeba 50km/h ve dvou synchronizovaných lajnách, když se vracíme přes Laa a ještě předtím stoupáme na konec Au. To je nezapomenutelné. Je to tam dvoukilo, pak 10km výklus bez vody, vymáchání si stehy ve studené Dyji, narvat do sebe co se dá. To je něco. Kluci jsou v euforii, Pája si dal taky první dvoukilo, Turista skoro neslezl ze špice, Kapr to šéfoval, Matulič si jel celou dobu s 15m odstupem a úsměvem (mimoходом všechno nejlepší!), Malina 400W. Hele to se ani nedá popsat, fakt! Já to sem jen tak házím a doufám, že mi to pak někdy zpětně dojde nebo že se vzpomenu, jaké to bylo. Ale už teď vím, že chci znovu! A to teprve začíná večer, ležeme vitamín aL-koh-ol, řveme jako pavíáni, teda já určitě plus mám takový zadek. A jako bonus koupání s Malinou v Dyji, zima jako kráva, ale je to opojné. Druhá, třetí večere a nekolik gáblíků. Ostatně děkuji všem kdo vařili a kterým jsem to užíral a upíjel. Spát před třetí a před osmou vstávat, to je masakr. Doufám, že mi něco trochu probere a ono jo. Ono totiž docela fouká. Naštěstí se jede na pohodu jenom krátká etapa do Mikulova, ikdyž ten bočák dělá koeficient docela slušně. Nikdo naštěstí nespádl, jenom bylo trochu emocí, když při zastávce někdo někoho nechtěně omočil. Kola litala jako papíroví draci. 20 Klausů na ploché dráze avšak Matulič říkal, že to je slabej odvar oproti Havaji a jel tudíž jako jediný rovně. V Mikulově klídek, dáme řízek s br salátem, jedovatě žlutou vodu, nekdo dortík, kávičky, zmrzliny. Okoukneme zámek, natáhneme se na lavičku a pak zpátky. To už s námi není Kapr, ten musel domů a do práce. Zpátky se jedou bomby po cyklostezce, ještě pořád fouká a já skoro spím jak jsem unavenej. No jo třetí den je kritický. Fotíme se u čápů nedaleko Jevišovky, tam jsem byl na kole s Ilčou a se Štěpánkem, když mu bylo 100dní a mám z této oblasti profilovku na VŠ :) Pravda ta je ještě o rok později. Yetti trochu hudruje, že na něj fouká, ale na druhou stranu taky rozjíždí pěkný gule. Quitova chvíle přichází a za elitou se vyváží a šlape jako d'as, je tu konec předposledního dne a koeficient toho orkánu, by jistě navýšil kilometráž ze 115km někam výš. Někdo jde na večerí, někdo poškádlit hadicí dvorce do Laa, já se jdu vyplavat za 35 kaček do Znojma a pak procházka vylištěným centrem na hradby s klukama. Obdivování místních dobře rostlých děcek ve výloze, západ slunce nad přehradou, svatej kostlivec v kostele. Večer oslava, respektive popřání Martinovi k 28 narozeninám (aspoň tak to prý říká již několik let děvčatům :) a žrací orgie, kdy sežeru co se přede mnou neschová. Odpadám brzo, asi okolo 23h, mám dost a ráno drsňáci odjíždějí v dalekou Prahu. Já to nechápu, já se tak maximálně přinutím na poklidné tempo a 65km na Hardegg a zpět. Je to tam fakt nádherný a tahle fantastická tečka za úžasným soustředěním je asi ta pravá. Díky Turistovi mám dočasně opravený výfuk a tak svištíme s Malinou do Prahy. Malina mi v autě sice dvakrát klimbne na rameno, ale kávička jako z Vídně nás probere a to je skoro vše přátelé. Níže výčet několika poznámek, ale není to vše a není to možná to nejdůležitější. Prostě bych potřeboval rozšířit paměť nebo počkat až se to vytříbí a sedne si. Nicméně napsat jsem to musel, to je moje milá povinnost. Díky šlapky, mnohokrát díky! * "Víš kde bych byl, kdybych měl tvoje nohy a mojí hlavu?!" * nula pádů (ten Pepy nepočítám), sem tam defekt. * Hardegg a rotvailer s blonckou. * Kaprovy vejce. * Turistovy nezapomenutelné špice. * neustálé porovnávání tepů s Tomášem. * Camrdova kůže na břiše, kterou Kolíkáč vydává za mega špek. * Matuličovy historky. * nekonečné výbuchy smíchu. * Koupání v

Dyji pro otrlé. * Karl a jeho neustále nastavený nejtěžší převod. * Yettiho trasy * Atamanovy suché hlášky a poznámka o důtkách a další a další

Kolíkáč – 1.den aneb vlašimský salát, křemešník, podloubí v Telči

Do tréninkového deníku bych si mohl suše napsat. 4 dny Jižní Morava, na kole jsem seděl 28hod., ujel 783 km a nastoupal 7278 m. Ale o těch nic neříkajících číslech to vůbec nebylo. Bylo to o partě, o skvělých kamarádech a atmosféře, která dokáže přivodit pěkné stavy beztlíže! Od Ještědu bojuji s dutinami a jsou i chvíle, kdy si říkám, že nepojedu, že to prostě nedám. Ale tělo je sviha, to vždy slyším slova Quita, co pronesl před mým česnekovým Rampušákem, a jak se blíží čtvrtě ráno, je mi čím dál tím lépe. Předpověď počasí je přímo fantastická, ve středu narveme k obětavému Kocourovi propriety do auta a už nemůžu dospát, jak se těším na partičku vobjížděčů na kruháku. Pro mě mystické místo, kruhák na konci města, Mlhoš a HonzaB, stisknout si pravice, mejdan se rozjíždí. Na Těčku Camrda a Karl. Přesně na čas to valíme zadem na Říčany. Olivovka a Mukařov. Mraky aut, ale pak už Bobek a hurá směr Ondřejov. Na vše se zapomíná. V hlavě jen jaro, zapomenuté silničky a ubíhající krajina. A u mě trochu rýmečka. A tak rozum velí, žádný blbnutí, jen transportní etapa. Vždy když dostanu chuť na blbosti, vzpomenu si na nedělní Kostelec. Tam se bude rozhodovat. Budou to těžké 4 dny. Naštěstí dnes HonzaB jede v plné zimní výbavě, jelikož jarní a letní věci má již ve Znojmě. Takže na červenou lucernu skupiny jsme dva. Za Divišovem vzpomínáme na Fousáče. Valíme po hlavní, žádný zkratky bez asfaltu. Dáváme vlašimský salát a pak kolem Blaníku. Vítr je nám nápomocen, Camrda blbne s Karlem a Mlhoš se připojuje. Já a zimní bunda jedeme tempo. Tohle miluji. Neznámou krajinou, cesta odněkud někam, nemuset se vracet na místo startu. Bobek vymyslel heroickou trasu, díky bejku! Neskutečný chvíle! A do toho to počasí a kamarádi kolem mě, kteří dokáží sdílet tu radost! Totální cyklistika! Pelhřimov a krematorium. Tady jsem taky nikdy nebyl. A pak Křemešník a Fousáčovy klamavé horizonty. Euforie, jedeme až nahoru k rozhledně. Nejvyšší bod celého zájezdu, 765 metrů nad mořem. Pak se pohoupáme a ještě jednou se ocitneme nad 700 metrů nad hladinou. Sletíme do Telče a na historickém náměstí velké oranžové setkání. Znojemská skupina je tu. Obsazujeme zahrádky v podloubí a rozjíždíme to na plné obrátky. Přísun energie je potřeba, jelikož nás čeká ještě 80km na ubikaci. Stal se z nás nepřehlédnutelný balík nadšení. Až z toho jde strach, když to valíme po hlavní silnici a někteří řidiči jsou opravdu bezmocní. Dačice a první kostka cukru, Jemnice a menší zakufrování. Zrovna na té odbočce jedu špic se zimní bundou, tak omluva za nadbytečné kilometry. Ale nikomu to nevádí, třeba Kocour s Rudou budou slavit svoje nejdelší švihy v životě. To ale ještě netuší, co je bude čekat v pátek!

Kolíkáč – 2.den aneb Abfahrt nach Wien!

Čtvrtě večer proběhl v poklidném tempu, většina doplňovala potřebné ionty točeným Mázem pod zkušeným dohledem našeho nejlepšího Ironmana Matulíče a k tomu se podávalo vynikající masíčko od šéfkuchaře Jeana. Když jsme odjížděli ve čtvrtek z Telče, tak mi Kapr furiantsky zahlásí, že bychom mohli v pátek dát Vídeň. No jasně, další dvoukilo ne? Já s díky odmítám. Ale vnitřně vím, že tam stejně pojedeme, protože tahle pomerančová partička je na tyhle nápady jako stvořená. Já se jen modlím, ať je mi ráno dobře, ať nemám nos zaplněný až po okraj. A světe div se je mi dobře a těším se na Dunaj! Vlastně celé ty 4 dny jsem žil v takovém zvláštním povznázejícím stavu, nic mě nebolelo, neobtěžovalo, ani jednou jsem nelitoval, že jsem jel. Počasí je zase jako malované, беру návleky na kolena, věřím, že dnes již ukáží kopýtko slunci. Sraz v 8:45h. a jako jeden muž jsme připraveni, prostě když legenda Kapr zavelí, všichni to ctí. Fouká skvěle, přímo od hlavního města našich jižních sousedů, takže pěkně se srovnat do dvoustupů a frčíme. Leoš ještě trefí jámu, tak první defekt, pak nekonečný brdek v Rakousku a vesnička Enzersdorf, kde se odděluje Quit, Ataman, Tom, Pepa, Yetti, Nick. Docela jim v tu chvíli závidím, sednout si někam na kafčo a užívat si tu letní nádheru. Docela obdivuji Páju s Kocourem, kteří po věřejší dardě jdou dnes do další pecky. Ale ve skupině to ubíhá jedna radost, HonzaB vesele šprechtí s jedním borcem, kterého jsme nabrali cestou a který si myslím, že jsme Italové. Hold Mistři UAC nooo! Dunaj nám už šplouchá na kola, v dále vídeňské věžáky a moje proročká hláška: „Hlídejte si každý svého souseda!“, ať se v tom velkoměstě neztratíme. Jedeme furt proti větru, teď již po krásných širokých cyklostezkách a obdivujeme místní veletok. Turista skvěle naviguje, takže to stáčíme neomylně do centra Vídně. Tady již úzké cyklostezky, a na jedněch semaforech, najednou Kapr zvolá: „Kde máme Kocoura?“. Aha, hlídejte si každý svého souseda! Rozjíždí se pátrací akce, telegrafista Pája zjišťuje lokalitu pohřešované osoby a 3-členné komando Turista, Pája, HonzaB se vydává pro mého souseda. Nakonec vše dobře dopadlo, Kocour nás obětavě filmoval a než stačil uklidit foťák, tak mu naskočila pěkná dírka na balík a v tom protivětru se to už sjet nedalo. Obdivujeme Katedrálu svatého Štěpána a udivujeme všechny kolemjdoucí a kolemjedoucí svojí nepřehlédnutelnou oranžovou silou. Takových Šlapek Vídeň ještě asi nikdy nezažila. Stále po cyklostezkách do Prátru, foťáky cvakají a pomalu začínáme cvakat i zubama, jaký máme hlad. Cíl je jasný, přepadneme nějakou nákupní stodolu na okraji Vídně. Valíme již s větrem v zádech přes dunajské ostrovy, přes nuda pláže, cyklostezky a v Bisambergu konečně oáza s nákupní taškou. Po doplnění paliva se rozjíždí bomby, vítr a Turistovy špice proměnili tuto část výletu v závod. Kdo vykoukne z háku je nemilosrdně ztrestán. Ale všichni se neskutečně drží a jedeme jako jeden muž. Skvělé asfalty, skvělé chvíle! Před vjezdem do Čech se ještě trochu pohoupeme v kopcích až řveme Au, ale pak to již zase letí. Dvoukilo je nadosah, někteří si ho ještě dojíždí, doběhávají a dokoupávají, já už jen vařící sprcha a cpu se vynikající Yettiho

čočkovkou s celými cibulemi! Vídeň pořádně rozdmýchala kotel endorfinů v každém z nás a následující večírek se nese v duchu nejlepších tradic! Někteří borci jsou tak rozpálení, že se musí jít před spaním ještě zchladit do Dyje a pak si dát asi již šestou večeří. Čarokrásný to den, se vším všudy!

Kolikáč – 3.den aneb protažený držky

Po bouřlivých dnech a nocích přichází den odpočinkový. V plánu je dát si jen na pohodu Mikulov a zpět, bude to něco kolem stovečky. To ale nikdo netuší, že to bude možná nejnáročnější den, jelikož vítr se změnil v uragán. Je to boj o každý metr, silný bočák mává s našimi povadlými tělesnými schránkami. Doteď nechápu, že to nespadlo, že si nikdo nelízl o svého kolegu před sebou. Neskutečný řemeslo, fakt poklona všem! Před Laa to vrcholilo, hodně lidí se přiznalo, že měli strach, že je to sfoukne a podtrhne jim kola. Před Mikulovem to Kapr stačí na samotku domů, vodárna nečeká, voda musí téct. Zbytek obsadit v Mikulově hospůdce, kavárny, cukrárny ... S Kocourem lezu do nějakého bistra, kde nabídka není moc světová, ale nakonec se nádherně zprasíme. Gulášovka+2 rohlíky, řízek+bramborový salát a zalito točenou žlutou limčou, to prostě mělo grády. Pak se vyšplhat nahoru na zámek, krásné výhledy, na chvíli lehnout na lavičku a už zase valit v mega grupě do Znojma. Vítr konečně začal pomáhat, někdy stačilo jen nastavit záda a letělo to bez šlapání k 50 km/h. Tradiční cyklostezka k čápům se ale občas zavlínila a ostrý bočák s námi znovu pěkně smýkal. Poslední kilometry znovu pěkně v závodním tempu. Večerní program se rozděluje, někdo na flák masa do Znojma, někdo do Laa do saun. Volím sauny a s prosoleným pubertákem Áťou si to užíváme naplno. Vše vrholí v páře, kdy nám saunérka přináší pohárky s nějakou citronovou emulzí na tělo, ale vypadá to jako vaječňák, načež se Ataman ptá: „Trinken?“. Pak tam zůstáváme ještě s Quitem a hadicemi po sobě stříkáme jak malí kluci! Jooo Forever Young! Díky bejci! Pěkně jsme si to užili, a i dopravu, a to díky Quitově nové limuzíně, která ovšem nemá navigaci a parkuje jedině na VIP parkingu! Pak vzpomínáme s Mlhošem na minulý rok a cpeme se v restauraci U Bazalů, kterou nám doporučil Yetti. Posekaná těla si žádají žrací orgie. A to pokračuje i na penziónu, kde to doladují Matulovičovým dortem s ohňostrojem, díky! A když dojde Máz, přichází na řadu ironmanova přenosná lednice. Sedělo by se sedělo, ale nedělní návrat přes Vysočinu se pomalu blíží. V jaké sestavě nakonec pojedeme?

Kolikáč – 4.den aneb vrchol vobjížděčův

Nakonec stejná sestava, která jela ve čtvrtek do Znojma, jede i nazpět. Bobek, Camrda, HonzaB, Karl a Mlhoš budou mými společníky. Dojemné loučení se Šlapkami před penzionem a vyrazíme vstříc Vysočině. Počasí je zase na jedničku, ranní slunce, ševelení řetězů, vyrovnané dvojčky, silnice bez aut, to je parádní start do nového dne. Celé 3 dny jsem sraabácky šetřil, na špici se neukázal, do intenzit se nepouštěl. A tak teď sklízím, co jsem zasel, nohy se bezbolestně točí a absorbují do sebe další a další kilometry po té naší krásné zemi. Mydlíme to do Třebíče, malebná údolíčka se střídají s krátkými magnety. V Třebíči rozkopaný most, Bobek nás táhne přes lávku a kostkovanou židovskou čtvrť na krátkou modlitbu do baziliky sv.Prokopa. Při vstupu do majestátní stavby se z kůru rozezná sborový zpěv. Až z toho mrazí, jak mystické! Zvláštní, nezapomenutelná chvíle, Bobku dík! A už se kroutíme na nejvyšší bod dnešního vandru, trošku poškádlit Camrdu, ale opravdu jen trošku, letos pro něj opravdu nejsem důstojným soupeřem... Sjíždíme si jednoho postaršího borce, který nás zkušeně hákuje a zdoláváme tak společně kótu málem 700m. Ještě hákovat traktor, ale to už je cítit vůně od Bobkovi pohádkové babičky ve Věžnici. „Chlapci, máte tu vývar a gulášek!“ Znovu chvíle, které se hluboko zapisují do našich duší, tahle babička je fakt kouzelná. Ještě se luxusně vyprázdním i se sprškou pozadí ... no není na tom světě krásně? Babičko a Bobku znovu díky! Plná panděra protáhneme pod dálnici, překřížíme silnici, po které jsem pěkných pár let jezdil na Vysočinu a už padáme přes Polnou do údolí Sázavy. Camrda defektí, pár stojek nás ještě donutí shodit na malou, ale to už u pumpy v HavlBrodě dáváme mini piknik a Camrda dofoukává psy. Za Brodem další defekt, a to Mlhošův. Já antimechanik toho využívám a lehám si na louku, jó jaro vítěj. Krásně se to houpe kolem Sázavy, jedeme už všichni ve stylu krátký-krátký, je to sen! Vlevo na kopci hrad Lipnice, sletíme do Světlé nad Sázavou a těšíme se do Ledče na tradiční nákupní stodolu. Kupuji jesenku a krém na ruce (na opalování ještě neměli skladem), jelikož lýtko se mi pěkně přismahlo tím jarním sluncem. Teď to jen nepoplést, jesenku do pusy a krém na nohy! Rozjařeně vyrážíme na výživné stoupání směr Zbraslavice. Znovu trochu poškádlit Camrdu, ale borovice nahoře je zase jeho! Pak už vobjížděčím tempem se hezky srovnat za sebe a užívat si nedělního odpoledne. Zbraslavice, Pivnisko a v Sudějově nabrat léčivou vodu. Z Janovic už jedeme bomby na první rozlučkové místo s Bobkem. Dojemná to chvíle... Safra je mi líto, že to končí, takováhle cyklistická nádhera se už asi nikdy nebude opakovat. Parádní počasí, příznivý vítr, romantická krajina a málem 800km za 4 dny s orange kamarády, to prostě nemělo chybu! Děkuji všem!

Pája – Zítřejem bomby

Kdesi na Vlachovce, v místnosti do které se pomalu vtírá světlo se probouzí jeden z účastníků letošního soustředění. Již čtvrtou nocí se budí na poslitaném polštáři, totální únava, uvolnění, štěstí. Nemůže otevřít oči, má je zalepené ospalky. Trochu si je promne a snaží se zorientovat. Hlava je jinde, ta si pořád mele tu svou Znojenskou, oči však vysílají do hlavy jiný program. Po chvílce kalibrace se dávám dohromady a pak to přijde. Ohh shit, dneska jdu do práce. Snažím se vstát, ale někdo se na mě v noci musel pěkně vyřádit. Bolí mě nohy jako

snad nikdy. Dávám studenou sprchu, tu hlava zase odlítne do Dyje, tohle je jí povědomé. Sprcha nezabírá, čtu whatsapp co ostatní, všude se jedou stejný bomby. Zlomený srdce a tvrdá rachota. Dávám kafe, co sem umlel pro hipstera Jirku. Sjíždím fotky. Snídám chleba. Tu placentu, nechci chvíli vidět. Dneska startuju na ostro až ve dvě. Tak píšu ženě jestli nezajdem na oběd, je pro. Fajn. Oblíkám se, ale všechno mi trvá, nějak déle. Svěřuju se ostatním na whatsapp cituju sám sebe : "Jsem okoralej jak chleba co jsem měl ke snídani. Nohy dřevěný, na prd*li choroš. Hlava pořád hlídá díry. Oblíknou první ponožky co najdu, nepříjde mi na nich nic divnýho. Evča u oběda se ptá jestli to myslím vážně, že už bych se mohl chovat normálně, prý není dobrý nápad si brát šlapkovský ponožky k těmhle botám na první den do nové práce. Jedu na Hraboshe, ať všichni vědí, že jsem cyklista! "Dojíme oběd a mátožně si to šineme ještě do bistra na kafe. Obědnávám flatwhite, pořád to se mnou nic nedělá. Do toho píše Ataman, s fotkou a popisem, který mě pošle do škarpy. Evča koulí očima, když jí to ukážu, nějak tomu našemu humoru nerozumí. Už se mi to blíží. Vyrážím pěšky, není to daleko, s tím, že mě to snad probere. Z oběda jde akorát backoffice manažerka, tak mě nabírá do výtahu. Prý jak se mám, nepřiměřeně dlouhou vyčkávám z odpovědi. Nevím jestli mám být slušnej nebo upřímněj. Vyleze ze mě: "jsem takovej vyjetej". Neptá se, nerozvádím... Považuju za úspěch, že jsem se nezeptal jestli srala. Předá mě šéfovi, ten se omlouvá, že nestihli zařídit to a to a že byl na dovolené, tak že si musím trochu přizpůsobit místo, že mi nábytek přivezli dneska. Přemáhám se, abych nevypadal ožrale. Seberu veškerou soudnost a ptám se, kdeže jako teda mají šroubovák. Zasmál se, je to dobrý. Vyhrnul jsem si rukávy jakože do práce, vidím jak mi kouká na ruce. Neptá se, nerozvádím. (Poznámka redaktora, na pravé má splálený pruh na levé vypálené hodinky) Pak už ho moc nevnímám. Představuje mi kolegy, ale od druhého už nevím s kolika jsem si podal ruku, a na jakém oddělení to zrovna sem. Nedávám to. Z letargie mě probere, až když se mě ptá jestli můžu jet příští týden do Rakouska. Odpovídám žádný problém, a hlava už je zase v Laa a Vídni. Já vím není to report ze soustředění, ale víc ze mě dneska nevyleze. Jak mám psát o tom, jaký to bylo, když tam pořád jsem, to nejde na rozum, snad časem.

Quit – Bylo to takové, že chci za rok zas!

Musím se přiznat, letos jsem se bál, fakt bál, a hodně váhal, jestli jet nebo ne. Mám pocit, že nůžky cyklistiky se u nás stále více otvírají... ALE ! Naštěstí se občas umí i znovu sevřít. To tehdy, když se sejde dvacítká magorů na jižní Moravě. Sakra chlapi, napsali jsme další díl megaseriálu, který začal před mnoha lety jako alternativní program na ČT2 s vysíláním ve 23:50 a v posledních letech se z něj stal mainstream v hlavním vysílacím čase, před kterým běží kupa reklam...Jsem rád, že jsem odolal pokušení se na to vykašlat. Bylo to boží. Díky, že jste mi dopřáli tuhle poslední cyklistickou dovču v téhle době, nevím, co mě teď čeká a musím říct, že moc nemám motivaci jezdit po silnicích sám, ale jednou za čas si takhle zabláznit, to je bomba. Budu vzpomínat na balík šikmo jedoucích Václavů Klausů, Yettiho polívku a šílenou kadenci jeho krátkých noh, Kolíkův hurónský smích, Atamanovy suché hlášky, Malinovu pomoc v kopcích, Pájovu kustovnici v placentě, fičák padesátkou po návratu z Mikulova i ten dnešní při tradičním sjezdu z Hardegu do Retzu a taky na slečnu kastelánku na Hardegu... Všechny ty hodiny v sedle s bolavou prdelí a zády, ale v krásném počasí a na skvělých trasách s Váma, na to budu vzpomínat. Díky Vám všem hoši, bylo to takové, že chci za rok zas... :)

STŘEDOHOŘÍM

Malina – Hokejka a Kopačka

Pohled Hokejky: Jako Bud Spencer a Terence Hill, jako Tom a Jerry, Werich a Voskovec se Jirka s Pavlem, kamarádi z hnědouhelne pánve vydali na trek, trek českým středohořím... Tohle tahám z rukávu už 22.3. když plánujeme tuhle veleakci. Jirkovi tím dávám mlhavou představu jaký to bude! Dneska bych jen dodal, že jsme byli jak Frodo se Samem po cestě středozemi. Když zjistíme, že oba máme slabost pro vyvěřelé kopečky a sopky bez ohledu na jejich věk, kterých je v českém středohoří tolik co teď puchýřů na mých nohách, nadšeně se furiantsky přetahujem o to kdo se víc těší, (a když ty spacák, tak já bundu.) Trojka ve stanu na soustředění obrušuje naše přátelství do podoby black diamondu. Ladíme počasí. Odpovídám, že já tam sluníčko nemám, že to mám temný a taky že jo. Je pátek, den odjezdu. Těším se jako malej kluk na Ježíška. Brousím si to kolem Masaryčky, kde máme sraz. Poprchává. Kapky deště už tvoří louže a já si říkám, že nic nevádí, že když jsou dva jako jeden, život je jak chleba s medem. Z výlezu zahlédnu parťáka a ač máme oba připravenou zdravici, zmocní se mě pudy a řvu na Jirku jako Vlčák na FKK. U stánků pokoupíme co je třeba a už sedíme v kupěčku. Melu jak kdybychom se neviděli roky a přitom je to týden od soustředění. Jsme tu, vystupujeme. Jirka jako travelguide mi ukazuje, kde honil mičudu, kde oblíkal dres. Náš první cíl je zastávka u Vinaře, ten darebák má zavřino. Tak si to šineme dál. Cílem je cesta. Ještě dáme jedno intermezzo se servírkou, kterou Jirka osloví: "já Vás znám, vy mě ne." Malinko jí dostává do rozpaků, tak raději pokračujeme, než zavolá bodyguarda Těším se, až se dotknu Lovoše. Když jsme pod kopcem, začne mi fungovat kopcostroj. Jedu bomby, full gas. Nevím, kde se to bere, prostě chození nahoru mi dává nějakou zvláštní sílu, zřejmě zbytky vikingských předků, nebo možná irských. "Ty máš irské předky ? " " Ne, proč ?" (pozn. redaktora Jedna taková naše, malá domů.) Projdeme kolem psů uvázaných u horské chaty. Otevírám dveře od skanzenu. Dýchne na mě vlhkost propocených ponožek, která se snoubí s neurčitým pachem

psů a vůně z kuchyně. Celkový dojem genia loci dotváří zamžený skla podél celé místnosti. Na stole pivo a před sebou koleno snad z mamuta. Peru to tam pod tlakem, nedá se to sežrat, kolem mě chodí mlsně se olizují labrador a obavíme, že tohle nemůžu vyhrát. Ze zoufalství si v mamutím koleni kutám jeskyni. Je to tu, kdybych dal ještě sousto neudržel bych ho, stejně tak mám co dělat, když kolem nesou klobásu. Modlím se aby to už udnegli. Rovnám se špiritusem. Když si objednáme ke snídani kakao s loupákem, posílají nás si už lehnout. Na terase Lovoše vymýšlíme spaní. Vytahuju bivy bag alien double. S panickou ostýchavostí chodím kolem té zelené vagíny a snažím se doní dostat. Jako falus obalený ve spacím s pytlí s čepičkou, kterou tvoří anatomicky designovaná kapuce od primaloftky, se vsoukám dovnitř. Hlavu je skrz, ale není to ono. Po krátkém brainstormingu se však shodujeme, že to zkusíme zezadu. Kde mají být hlavy máme nohy. Jírka s hlavou odkrytou jde spát bosí. Já si nechám ochranu a snažím se usnout. Žádný problém, spím ve vteřině. Občas se vzájemně probudíme, když se převalíme jako kdybychom spali pod jednou dekou a když chtěl větší kousek... Ráno je trochu vlhké, jak píšu i domu. Holt ždárák nepobírá kapacitu Pájovo plíc a tak má vlhkej spacák i Jírka. Ráno má klasickou příchůť hnědouhelné pánve. Zamlžený horizont je lemovaný zelenými kopci a jeho pravidelnost rozbíjí kouřící komíny. Snídáme. Jírka vaří vodu. Já vytahuju svou chloubu, aeropress ! Na to Jírka odpoví datlema a fíky. Alcron pod širým nebem ! Necháváme vyfoukat spacáky a za to, že ještě chvíli zůstáváme na střeše středohořského světa se nám ukáže scenerie, která nenechá chladného žádného kopcomilce. Paprsky světla si nachází cestu mezi mraky...Pak už valíme dál, jedeme bomby, jeden kopec střídá další. Sem tam za odměnu kafe, nebo výhled. Uherák nebo zelňačka. Prostě kvalitní palivo pro naše jaderné elektrárny. Sem tam se obnažíme abychom převlékli mokrý trička a vzali suchý. Necháváme si to ale výhradně do společnosti. Utíká to jak na drátkách. Merino farma, puchýřová ejakulace, hřeby kladivo i kříž. Dřevce, ježiši Kriste (a máme to kompletní), ten rebel, ty hranoly, sýr v trojbalu svatý grál nalezen ! Poslední vrchol soboty Lipská. Dobyjeme ho až potmě. Flek na spaní se nám podaří najít pro oba. Alieny necháme dneska jiným. Při tom obřím měsíci si připadám jak Vlkodlak, je na tom něco magického. Ležím vedle partáka co se mnou dobyl 7 Vrcholů. Už před sebou nemáme zábrany. Čucháme si prdy i smradlavý nohy. Na plotně nad propastí si ťukáme plzní, ozářený svitem měsíce. Unavený, ale spokojený. Tohle ve mě zůstane hluboko. Ráno je mizerný. Je konec, cesta už jen na vlak. Je mi kláda, chce se mi močit, bolí mě nohy. Puchýře se mi za noc rozmnožili jak houby po dešti. Při pohledu na boty se mi chce brečet. Jírka to ale zachraňuje. Vaří čaj a dělá snídání. Démony zažehnal. Stojím v botách, ze kterých už jsem vyndal i vložky, ponožky už jsem zase vyměnil. Jírka to valí, abychom stihli vlak, já jsem rozbitej. Každý krok je neuvěřitelný peklo. Snažím se nedávat to najevo, nemluví, poslední vtip jsem nechal tam co stolici. Jírka mi dobrácky připomíná, že jsem to chtěl temný. Nejsem s to, to ocenit. Každou chvíli se mi před očima zobrazí scéna z filmu divočina, kde si Rees Whitterspoon strhne nehet, zařve bolestí a jedna bota jí spadne ze svahu dolů, našťve jí to tak, že vezme do ruky druhou a hodí ji do propasti taky, vidím se v tom. Chci ty boty zahodit. chci zařvat, chci s tou bolestí skončit. Vím, ale že jedinej na koho můžu být našťvanej jsem já sám. Všechno je to jenom důsledek jednoho špatného rozhodnutí, takhle nějak jsem to řekl už Lovoši, tam už jsem měl zaděláno na tenhle průser. Vůbec nechápu jak jsem s tím mohl celou sobotu chodit po těch kopcích. Přes 30 kiláků v lezečkách! Když je dobrá voda, je dobrý i čaj. Dovolil bych si parafrázovat na když je dobrý přítel, je dobrý i výlet. Bylo to spektakulární, gazilion hlášek, zážitků a emocí. Naplno prožitéj víkend. Protáhnuli jsme si tu jízdu ze soustředění na další dny. Dnes jsem to završel nákupem nějakých spešl náplastí a věřím, že nejdýl ve čtvrtek jdu na stěnu. Lezečky kde jste ? Díky brácho, nenapadlo by mě že hokejka s kopačkou se potkají v cykloklubu a urvou se na kopci, kde si budou tlačit pikao do hlavy !

Pohled Kopačky:

Ode dneska miluju hustou MHD sit matky mest. Neudelat ani krok, obdivovat architekturu a pak se nechat odvezt. Navrat ke korenum. Hnedocesi. Puchyr nejlepsi pritel foxtrotu. Smazeny syr - poklesnuti mene nez nevera. Tenhle kopec se na nas udela. Zavolej Sebkovi, ten Te spravi. Ovce, plevel ceskeho stredohori. Chodit vedle sebe tolik nesmrdi. Vse je dusledek jednoho spatneho rozhodnuti. Mnoha zpusoby by se ten probehnuty vikend dal nazvat. Ocelove mraky nad Lovosicemi a pohodovy pochod do vinarskych Zernosek. Viden a Znojmo jsou porad s nami - na kuzi i v nas. Kdejaky strom to slysi, co vse se na Jizni Morave delo, reklo, jelo. To uz Cernodolsky mlyn, mala Plzen a servirka ve strehu. Vizitky nenechavame. Dnesni cil hledej jinde - Lovos. Prvni challenge je na stole - 2 veprova kolena, horcice, kren. Prase melo asi tunu neb se tomu mnozstvi masa na taliri neda uverit. Zatimco Malina pri kazdem soustu zavira oci doufajic ze dalsi uz nebude, Paja cvici archeologii a obdelava v koleni cele stredoveke hradiste. Noc na vetru a prilezitostnem desti je takova nebo makova jenom ne fajn. Malina hlida pozici pred alieny, Paja lezi v rohu a uziva si vydobytky moderniho outdoor vybaveni. Asi hodinove vystrceni hlavy z pytle zdarskeho rozhoduje zapas o malinuv krk ve prospech tymu Priroda 1:0. Tepla cepice a funeni si do spacaku uz gola dat nestihnou. Je tu rano, rozednivani a nejvyssi cas usnout. Vari se knedliky. Malina jich ma plnej krk ale cela sobota pred nami, to se nejak utrepe. Malina serviruje caj a fiky, Paja kafe a tablety na bolest v krku. Souhra a doplnovani se nezna mezi. Kopačka se sejde s Hokejkou v koleckarske klubu a jedou na pesi trek. Otazkou zustava co bude dal? Velemin. Pokecat s pani co jde z nakupu - uz se nadechuje, co vsechno udelala tento tyden a jaky ma zivot, ale raznym krokem trhame konverzaci a jdeme dokoupit vodu do mistni vecerky. Pochvalit Vietnamce cestinu. Prijizdi borec na vytunenem skutru. Chceme mu dat desetikorunu a rict mu, ze zivot je jeden z nejzetsich, ale dostava se nam ukazky kolik PETek piva se da do skutru na ruznych mistech zastrkat. Temny

kraj, temny mrav. Stoupame na Milesovku. Koleno z tunoveho prasete se pripomina a my se bojime ze v Ledvicich odstavi generator, protoze neni dimenzovan do EX prostredi. Budto chodte vedle sebe nebo zerte klicky! Priinejmensim takhle neserte. Milesovka je kralovna ale dnes ji kazi Svedci J, kteri si chteji povidat o bohu. Malina hleda Paju at ho brani ale ten sadruje koleno ven. Pod kopcem v Cerncich jsou ovce. Je jich tam asi 3000 v jedne ohrade. Zerou slamu a na otazkou zda za a) chteji nakrmit nebo za b) chteji sexualne obstatnit, reknou bééé. Na kopci Zvon je velmi intimni chvilka. Presne na vrcholu sundava Paja boty a propichuje mohutny puchyr. Soude dle mnozstvi vody, ktera z neho vytekla, podmacena dalnice D8 na sebe nenecha dlouho cekat. Pak je tu vrchol Parez, sen kazdeho bivakare ale my mame zamluvenou spelunku na Lipske hore a to drzime. Schazime do Lukova. U zavrene hospody svacime. Je tu hrozny bordel. Vystrikana expanzni pena do nekolika krovei. Podezirame Vlcaka z Vinohradskych Slapek. Zacinaji euforicke stavy, kdyz sundas boty s dobou temna, kdyz si je utahnes. Vstavame od altanku. Paja rve radosti, kdyz mu jsou drzeny krizky pri poslouchani rad, co s botama. Hosi hledaji nejkratsi trasu na vrchol Hradistan. Povolavaji techniku na zapesti od zn. Suunto, ktera najde nejkratsi cestu a pak je nici pres tahle stoupání divocinou, kde nejspis hodne dlouho lidska noha neslapla. Nicmene azimut je na metr presny a tak velmi rychle v upocenem stavu nechapou, proc druhy nejvyssi kopec Stredohori je vlastne rovna louka kam by se veslo bratru 652 stanu i s predsinkama. U mista naseho odpocinku, zatim predpokladame ne posledniho, nachazi male kladivko. McHammer ma nejlbejsi prezdivku na svete, protoze takhle vubec nevypada. Zadne asociace. 28.km, nekolik kopcu za nami, nedetsky tezke bagly na zadech. Vali se v trave. Sbiraji klistata a ocekavaji prichod nahych zen, ktere je namasiruji do poslednich kilometru. Dalsi kafe uz se smazi na horaku. Masaz se nekona. Vytahuji trekove trumfy a rucne zameruji azimut do Drevcu, kde predpokladaji mozna nejakou hospodu s utopencem a prazdrojem. Ocekavani jsou po sestupu divocinou prebita realitou. Nikoli ta masazni ale ta gastronomicka. Smazak s hranolema za 75,-. Kucharka ho chvili hleda po mrazakach za pipou ale pak pod 20kg rybiho file nachazi. Netreba slov. Na stole pristavaji dva vory plujici na ricce oleje, vedle jako memento lesa hromada ledabye pohazenych klad z brambory domaci, hyperprosmazenych. Zavod, kdo to sni driv tesne vyhrava Malina, nebot mel tatarku. Cisnik se pta jestli chutnalo. Ty woe! Dam Ti litr tuzer za tuhle paradu, co lezela tri roky v mrazaku. Presne tohle jsme potrebovali! Havlickobrodsky Rebel jen podtrhuje. Pak se zvednou, naposledy utahnou krizky. Paja ma vrasky na cele ale porad jede jak buldozer obaleny baglama. Dalsi trekove eso je pochod pod vysokym napetim kudy kratí cesta. Lipska hora uz je na dostrel. Sero. Pochod vesnici, ktera se cela rozsteka. Paja nasazuje brutalni tempo. Vsude nalamany znelec. Presne takhle to melo vypadat! Navrat ke korenium. Hledani placku na skalnatem vrcholku. Malinovi se z teploty mota hlava. Fokus jen na nafouknuti karimatky a vybaleni spacaku. Bezvetri, klid, uvaleny jsou jak Marcipani. Vari neco tepleho k piti. Meditace pri pohledu na mesicek. Spanek jak svih katanou. Rano polojasno. Paja se mraci pri pohledu na vstupy do bot. Malina vari gnochí v krku. Kava voni az do hnedouhelne panve. Sami sebe nazývají hnedocechy. Vlastni stat jeste nezakladaji ale pri pohledu na vlastni vykal v prirode je nic jineho nenapadne. Na slunicku je teplo, ale jinak v noci to na letni romanci jeste moc nebylo. Zada rozedrena od baglu. Ve vesnicich jeste spi. V 11:58 z Lovosic jede vlak. Je to vesmes z kopce, drzi 6.4 km/h, aby stihli koupit jeste nejakou gastodemenci a cidera. Pajovi se sestup ze Stredohor moc nelibi. Zda je to tim, ze uz to konci nebo vyvojarskymi schopnostmi panu z LaSportiva, nevime. Zadny happy end. Jen puzzle do skladanky. Paja je znackar, miluje kvalitni veci a ty HanWagy si koupi ikdyby se mel z Vlachovky v cervnu odstehovat! Malina se zda v pohode HanWag je HanWag a Deuter Guide je Deuter Guide, ale dva dny se z toho bude sbirat a doma pofnukat. Ostatne v pondeli rano je sestrelj jak Black Hawk nad Mogadisem. Nicmene objeveni objevitele je nejvic a leci. Tesi se na dalsi priste. Manazersky podchytit a vyrazit! Doma to okecat a pak zehlit. Treba uz do hor. Daleko daleko, vysoko vysoko! Sezono objevitelu zdar!!!

KRITÉRIUM LOPATÁRNA

Dreamer – Lopatarna na druhou

Jeste neni ani pulka dubna a se zavody se roztrhl pytel, uplna Velikonocni nadilka. SUAC si tak vybral premierovy zavod na Velikonocni patek, dobry napad, jak vyuzit den, kdy nikdo nemusi do prace. Zaciname netradicne dopoledne na Lopatarně v Plzni, avsak proti Giant Lize mame skoro dvojnásobnou porci, tedy 80 kol hladkeho zavodu, coz se rovna asi 87km na kilometrovem okruhu. Sam jsem zvedavy jestli se mi nebude tocit hlava a v zertu rikam, ze po hodine bychom meli jezdit opacnym smerem. Hladky zavod znamena, ze se nebude spurtovat o body kazde kolo, ale pocita se az poradí v cili. Aby v tom nebyl zmatek, dorazi organizator Mamut Tour s jejich cipovou technologii Sport Base. Davam se s chlapikem do reci, dokonce maji novou vychytavku, samolepicí cip na prilbu se na ni prichycuje pomoci stahovaci pasky, protoze lepidlo moc nedrzi. Hreje me ze jsem potreboval na Mamuta uz s predstihem! Do Plzne prijizdim asi pul hodiny pred startem, je vcelku chladno, vetrno, ale nastesti polojasno. Do zavodu jdu bez navleku na nohou, pouze na rukou nechavam, stejne jako dlouhe rukavice a cepice pod prilbou. Na startu je nas pres 70, to jde, startuji vsechny kategorie dohromady. Startuju hodne vzadu, ale cekam ze se moc nepojede. To je sice pravda, takže vzadu v baliku se jede dobre, ale je mi jasne ze se bude nastupovat a budou pokusy o uniky. Zvlast kdyz poradajici Axon hlasi ze tu ma asi 15 lidi, asi to tak bude, jejich modre dresy jsou vsude. Po par kolech jdu do prvni tretiny a delam dobre, prichazi prvni nastupy, ktere se preci jen zepredú

sjízdeji snadněji. Na druhou stranu to ve předu o dost víc bolí, ale když vidím třeba Bedu Pruchu, jak poctive jezdí skoro porad ve předu, tak se tam snažím v rámci možnosti taky být. Problém je když balík vynese člověka úplně dopředu a je potřeba chvíli tahat. To už stojí opravdu hodně sil a když máte smůlu že když odstrídáte a v ten moment nastoupí pár jiných lidí, máte co dělat udržet se v balíku. Navíc je balík zas docela nervozní jak je to mix všech kategorií + příchozích, takže se občas jede dost natesno. Zaměrně jezdím v místech, kde je víc místa, ale to znamená jet buď vzadu nebo po stranách kde nejsem tolik schovaný proti větru. Cílový koridor je kvůli cípům zúžený na polovinu, což je trochu nebezpečné když se tam každé kolo nahrne roztažený balík. Je to tedy něco za něco, žádný velký cíl tu nemám, protože spurt se mě nejspíš tykat nebude. První hodina uteče jako voda a zatím nikdo neodjel i když P. Malan ze Sparty se hodně snaží a s ním vždy někdo od Axonu, at už Risa Lobl, V. Bouska, Kamil A. a další. Někdy po hodině a čtvrt přichází rozhodující moment, nenapadne odjíždí několik jezdců, kam se pár lidí ještě docvakne, vidím Bedu že si to sjel, ale já čekám že to dopadne jako předtím a balík si to sjede. To se ale nedeje, rozestup se nenapadne zvětšuje. Ujelo to i Jirkovi Voráčkovi, pár kol tak jedu srot, občas nás někdo vystrídá, ale vypadá to na marný boj. Asi šest až osm jezdců ve předu nám ujíždí, v balíku se jede chaoticky a do toho tempo narušuje Axon, který se v pár lidech dostane dopředu a tam to brzdí. Nadávám jim, ale dělají to takticky správně. Pak už je jasné že uprchlíky nesjedeme, což mě stve, protože nohy na to být tam s nimi byly, ale chybělo trochu štěstí být v ten správný moment na správném místě v balíku. Blíží se 20, 15, 10 kol do cíle a spíš to vypadá že nás uprchlíci dojedou o kolo, než my je. Nakonec asi kvůli spurtu zastava rozestup stejný a vše směřuje k finiši a cílovému spurtu. První šestice si to rozdá mezi sebou, balík za nimi. Tady se pěkně ukáže jak to dneska v balíku fungovalo. Jste pul kola před cílem jsem někde na 60. pozici, tj. úplně vzadu. Najednou se otevře v jedné pulce okružní cesta a tak i když jsem byl smířený že dojedu klidně sedesátý, slapnu do toho a najednou během pár vteřin jedu skoro na celé balíku! Přichází cílový spurt, asi 15 lidí jde přeže mě, ale nakonec je z toho slušné místo kolem první dvacítky celkové a šeste v kategorii. Z toho mám jako nespurter radost, ale stejně jako v případech uniků, který jsem nezachytil, i tohle bylo spíš štěstí že jsem se vyvezl takhle dopředu, třeba Jirka Voráček hlásil že musel ve spurtu dokonce brzdit. Dvojnásobná porce Lopatarny se mi líbila, organizace od Axonu bezchybná, cípy, kafe, zákusky, buchtý, koláčky v cíli, tohle mají zmáknuté. Výsledek nakonec vlastně lepší než bych dopředu čekal, samozřejmě nejlepší by bylo dojet s uprchlíky, dneska to nevyslo, ale to vůbec nevadí, sezona je na začátku!

OKOLO VLČÍ HORY

Hulis – První hromadák - Okolo vlčí hory

Tak kde bych asi tak začal? Zkusím to takhle: Tejdén před závodem nic moc počasí, zima, většinou déšť, silnej vítr, takže už od pondělka minulýho tejdne jsem tomu tréninku moc nedal. Spíš jen občas protočit nohy doma na trenážeru. Ze středy na čtvrtek celá noc prozvracená (čtvrtek doma s dovolenou), pátek pořád na nic. O víkendu průjem a žaludek na vodě, tak pořád žádný kolo. Už vzhledem k tomu jsem si říkal, že příští víkend na tak těžkým závodě, jako je Okolo vlčí hory (60km a přes 1200m up) musím zákonitě vyhořet. V tejdnu nohy naprosto zesláblý a zatuhlý po těch problémech z předešlejších dnů, takže fakt jen lehce zkusit je roztočit. St + Čt 1,5h + 1h na trenážeru, kde se mi ty nohy podařilo lehce probírat a vytočit únavu. Pátek volno a v sobotu věřit v to, že to nebude úplná trága. V den závodu vstávám a hned koukám na počasí, který zatím vypadá, že by nemuselo pršet. Pod mrakem, teplota tak nějak akorát na závod s tím, že občas i vysvitne sluníčko. Po 13h se oblíkám a vyrážím směr Vlčí hora na prezentaci. Na start to mám cca 14km více méně furt do kopce, takže žádný bláznění a jen se zkusit maličko rozjet. Na místo dojíždím relativně brzo, takže se po zaprezentování jdu ještě rozjezdít, což byla docela školácká chyba. Při návratu na start koukám, že už na pásce stojí + - 100 lidí, takže budu startovat hrooooozně vzadu a už před startem je mi jasné, že to dneska na první skupinu nebude. S malým zpožděním, chvíli po 14h závod startuje na 6 pekelně tvrdých okružích s délkou 10km a asi 190 nastoupaným metrami. První cca 2,5km sjezd za zaváděcím autem do Brtníků, kde jsem docela riskoval, abych se dostal co nejvíce dopředu, dost lidí se mi povedlo předjet, ale bohužel pořád to nestačilo. V Brtníkách nás čekal první kopec: 1,5km se 4% s dvěma esíčkama s maximem dost přes 12%, kde bohužel pro mě prvních asi 20 lidí odjíždí a já to jen smutně pozoruju z povzdálí teď už druhýho balíku. Po Brtníkách je chvíli na vydechání, asi 2,5km rovinka nebo lehce z kopce, kde se většinou nejede pod 50km/h. Čas lehce si oklepnout, napít se a jede se zas do kopce v Zahradech: 2km s 2,6%, kde jsou taky zajímavý % v maxu. Naše skupina pořád vidí první grupu, která jede cca 100 až 150m před náma a lidi jsou motivovaný jet a snažit se to docvaknout, takže v tenhle moment se nikdo moc nehlákal. Po vyjetí tohohle kopce to je do cíle tak 2km s lehčima brdkama, který se v háku jedou docela v pohodě. První kolo za náma, jede se mi super a tak mě sere ten start, kterej mě odsoudil jet v druhý skupině. Pořád se docela letí a je snaha si docvaknout první balík. V kopcích si to hlídám z čela mezi prvníma 5ti, kdyby snad chtěl někdo vyrazit dopředu. V lehčích pasážích se uklízím a jedu okolo půlky balíku a odpočívám. V půlce druhýho kola kontroluju tacháč, kterej mi hlásí, že zatím těch prvních 15km v kopcích letíme průměrem přes 38km/h... Docela čumím, kde se to ve mně bere na konci dubna bez zimních objemů a s tréninkovým mankem týden před závodem, ale jede se mi fakt parádně. Nohy šlapou, jak tenhle rok ještě ne a když si trošku přišlápnu, hned jsem v kopcích na špici a ani si

nijak zvlášť nedávám. Ke konci druhého kola se buď začínám ještě víc rozjíždět nebo jen balík ztratil zájem, když nám první balík zmizel z dohledu. Řekl bych, že tak kousek od obojího, protože ten průměr po druhém kole začal klesat, ale v naší skupině se nic neměnilo. Kopec jsem si furt hlídal zepředu, jinak uklizený tak v půlce balíku. Ve 3. kole sosám gel, abych nic nepodcenil. Pořád nejsme ani v půlce a na takhle těžkým profilu můžou síly dojít hodně rychle. V pátém kole v Brtníkách v těch nejprudších pasážích začínám v pravém lejtku cejtít náznaky křečí i když se mi pořád jede naprosto skvěle, takže moc nechápu, co to ty nohy zkoušej... Hned nahore lovím v kapsičce, sosnu magnézky, druhého gelu, napít iontáku a vzhůru do posledního kola!! V posledních Brtníkách se jede + - to samí co 5 předchozích kol, jedu zepředu, ale zezadu nastoupil týpek z Kolokrámu a ještě jeden bílej dres, na co jsem nestihl zareagovat a bohužel je nechytl. Žádná tragedie, počítal jsem s tím, že je do cíle ještě chytíme. Ve sjezdíku pod Zahrady to pekelně drncá na jediným kousku závodu, kde je rozbitý asfalt. Díry nedíry, i v druhý skupině se asi 6km do cíle začíná zavodit a valíme tam těžce přes 60km/h. Prostě jen pevně držet řídítka a doufat, že nevymetu nějakou díru. Najíždíme pod Zahrady – poslední velké kopec, kde se začíná nastupovat, v první půlce, která není tak prudká si to v pohodě hlídám. Když ale přijíždíme do těch nejprudších pasáží, nechci to tlačit na velkou, schazuju na malou a padá mi řetěz. Naštěstí se mi povedlo ho během vteřiny zas nahodit, nastupuju si, abych to nenechal odjet a jedu okolo 7-8 fleku. Na horizontu jsem na druhým místě. Dvojice co ujela v Brtníkách už má slušnej náskok, kterej do cíle v těch brdkách už asi nesjedeme. Furt se motám okolo 2-3 pozice. Posledních 500m do cíle, kde je malej brdek, kterej ale po 60km v kopcích taky dokáže potrápít, navíc ve sprintu do finišu. Není na co čekat, nohy jsou dneska super, takže to buď výjde nebo mě ta skupina sežere. Řadím o 2 těžší a jdu do toho z tý mojí + - 3 pozice. Bolí to, ale posledních 100m už to vydržím. Když ne v první skupině, tak jsem aspoň vyhrál skupinu druhou, za což jsem moc rád. Jako otvírák do sezony to byl super závod, kterej mi až na ten start vyšel od začátku až do konce parádně. Vážně jsem si včerejšek užil. Takže nakonec: 60km, okolo 1200m up, za 1h41m58s s průměrem 35,31Km/h s umístěním 9. z 31 v kategorii a 24. ze 110 celkem.

SÁZAVÁK

Dreamer – Aprilovj Sazavak

Kdo kouka na Nory, zaleze do nory. A tak i na sobotni odpoledne Norove predpovidaji prehancky presne na cas kdy se pojede letosni rocnik Sazavaku. V patek tak premyslim jestli jet, nejjet, jestli jet na Sumavu a dat Pancir a spol. ale tam je tak dvacet cisel snehu, tak to asi nevyjde. Zustavam do sobotniho rana v Praze. Rano se obloha vyjasnuje, takže je rozhodnuto a jedu na Sazavak, který jsem jeste nikdy nejel kdyz o tom tak premyslim. Trasu jsem ani moc nezkoumal, ale necekam ze bude hodne lidi, tak by to nemelo vadit. Auto nechavam v Hradesine a jedu na prezentaci do Uval. Jeste naposledy checknu radar, no par prehanek se zene, ale kdovi kudy to pujde. Jde to presne v mych stopach, sotva dojedu na prezentaci a pozdravim se s ostatnimi, zacne lit jako z konve, padaji hlasky ze jsem jim privezl dest ze Sumavy. Vubec se mi nechce zavodit, ale neda se nic delat, hreje me snad jen myslenka ze mam zimni bundu i navleky. HonzaB s Kolikacem nas obetave schovaji pod destnik. Mirime na start zpět do Hradesina a nez tam dojedeme tak je silnice zase skoro sucha, hura! Hned to vypada optimistictěji. Jeste premyslim jestli nesundat zimni bundu ale ne, bude to dneska muj prvni zavod v zimni bunde! Start a hned se jede a ne pomalu. Kolik to nevim, computer jsem dal radeji do kapsy. Ale mam misty co delat, aby mi balik neujel, trasu sice matne znam z Kolodejskych treninku, ale to uz je taky nejaky ten rok, kdy jsem tam jezdil pravidelne. Hodne aktivni je McHammer a Misa Somr, Honzis taky chodi hodne do cela. Kostky ve Skalici nas balik nebo spis balicek asi 25 lidi trha a par lidi odjizdi, ale díky Cespovi, Honzisovi a dalsim je pred Sazavou dojedeme, ale boli to a citim se dneska trochu prazdny, nic moc me neboli, ale silu v nohou taky necitim. To se naplno ukaze v kopci ze Sazavy, Misa Somr nastoupi, za nim se vyda McHammer a odjizdi. Ja na to dneska nemam, to vidim hned, takže se drzim ve skupince s Honzise, Cespou, Kolikacem. Do toho zacne znovu prset a dokonce padaji kroupy. Cim je kopec delsi, tim se mi zacina jet lepe, zatimco ostatni trochu tuhnou, takže sice docela fajn, ale dvojice v uniku je uz daleko a sam skupine taky neodjedu ani nahodou. Snazim se nahore zorganizovat stihaci jizdu, ale je to takova ta klasika ze se jede chaoticky, dokonce i Kolikac jede v jeden moment ala Turista, kricim na nej "moc moc" a Kolikac v transu neslysi a jede kus pred zbytkem skupiny. Pred sjezdem se konecne trochu srovnáme, ale to uz je asi pozde. Sjezd si matne vybavuju i tak jedu hodne opatrne, je to mokre a zatacky se misty utahuji. Nastesti jsme bezpecne dole a prichazi dalsi kopec. Tam zacinam hodne vzadu, je tu s nami i pekne jedouci Technik, ale jakmile je kopec delsi, tak se mi zase zacne jet lepe a postupne jdu na celo nasi skupiny a spolecne s Honzise to trochu natahujeme. Nekdo asi odpada, ale nahore je nas asi sest. Dokonce se priblizime vedoucimu duu, ale kdyz dojedeme do Ondrejova uz je zase nevidime. Pak nasleduje uz spise klesavy nebo rovinaty profil, ale v protivetru to na spici moc nejede, takže se pravidelne stridame. Blizi se cilovy Hradesin, jeste prujezd rozbitou vesnickou a jdeme na spurt do kopce. Jedu co to jde, ale na Honzise a spol. to nestaci, to mi ale dneska vubec nevadi. Zazavodil jsem si naplno a toho je treba si v takovem pocasi, ktere tedy nakonec bylo o sto procent lepsi nez to vypadalo na prezentaci, vazit. I maly zavod je porad zavod a presne takovy byl letosni Sazavak.

Honzis – Sázavák - voda, zima i sranda

Hodně jsem váhal jestli mám do úval jezdit, ale nakonec nelituji, byť jsem cestou u Brodu zmoknul a následně i u prezentace. Sám sebe jsem se ptal, jestli to mám vůbec zapotřebí ... Bylo nás málo (20), ale je třeba "jarní klasiku" udržet při životě. Startujeme na Hradešíně a hned se místy jede. Silnice je střídavě mokrá, vlhká a suchá. Dle předpokladů se cestou na Vyžlovku nic zásadního neděje, stejně tak se do Skalice "nic neděje", akorát v balíku to svištíme 40km/h, na což nejsem z mých sólo jízd zvyklý. Ve Skalici na kostkách chci jet zepředu, jenže Míša Somr kolem mě přelétne, pak i další a rázem máme dole díru, kterou musíme lepit. Pak se našťestí tempo zklidní a je čas sáhnout do kapes před zásadním Dojetřickým sítem. Kolíkáč hýří hláškami, mačkám mezičas na mostě a jedu z čela. Jen čekám až to někomu připadne pomalé. Před vsí za to bere hvězda z Lawi, po ní jde McHammer a je vymalováno. Ani se nesnažím, prostě vím, že na to nemám. Ale ostatní také nevypadají zrovna čerstvě a za silnicího deště i větru se nás formuje asi 6 do grupy. Karel Bartoš na Colnagu ukazuje, že to má pořád v sobě, Čespa točí na krosce děsivé kadence, do toho nevyzpytatelný snílek s Šumavskými Pancíři v nohou, taky borec v kraťasech CK Příbram a taky "poblitej" prezident či Technik. Na plošší pasáži to chvíli zkusím roztáhnout, ale pak spíš okřikuju zbytek osazenstva, ať se na to vy*ereme, že mají půl minuty. Vlhký sjezd do Chocerad se mi nejede dobře, vzadu je další tragéd Dreamer a taky Kolík. Kopec na HP se moc nejede, dávám 53/23 a celkem s přehledem si jedu podle sebe, dvojička je na dohled ale je to nereálné sjet. Zbytek grupy se různě trhá až ztrácíme Technika. Snílek občas přiloží pod kotel než mu dojde. Mně taky dojde, všem tak nějak dojde na špici štáva ... Počasí se pomalu zlepšuje, jen ty kostky na Ondřejov jsou čím dál tím drncavější. Pak už elitní duo ani nevidíme, jede se takové udržovací tempo, tudíž se mohu i vyskytnout na špici, ale cítím, jak mi síly rychle ubývají a nohy tuhnou. Jedeme vstříc slunci, ale fouká spíš proti. Prezident si to užívá a děkuje za spolupráci už na Mukařově. Klesající úsek do Příšimas beru na sebe, stejně tak magnet nad Škvorec. Chybí 600m dojezd na Hradešín. Z první figury jen čekám kdo mě přelítne - CK Příbram, pak Karel Bartoš a zbytek bez nároku vzadu. Asi v půli kopce vidím jak Příbramákovi dochází, Karel jde přes, já si cvaknu na 53/19, přiblížím se a na 17ku dovrším dojezd bronzem. Jo, euforie. Akorát pohled na čísla hovoří jasně - jelo se tak o 2-3km/h pomaleji než dřív, i do kopců žádné šlágr a z toho se pak podaří dojet v použitelném stavu. Kolektivně se přesuneme k vyhlášení, sníme horu pudinku a za dalšího deště končí Sázavák 2017. Díky všem, jelo se celkem ohleduplně, jen to počasí ... Na to, že jsem už víceméně ukončil závodní kariéru na kole to ani z mé strany nebylo úplně tragický.

Kocour – Sázavák 3.0

Kolíkáci všechno nejlepší k svátku, ať Ti to dnes vyjde třeba na bednu :) ! Tak tohle jsem Robertovi zapomněl před závodem a vlastně i po něm popřát. Na závod se rozjíždíme s Profesorem, noc sice prohýřená, ale kolo od Bobka je seřízené skvěle a tak si troufale pomyslím, že to třeba dneska půjde. Sázaváka jedu potřetí a díky posunutému startu si říkám, že všechno upnu na to se svézt do Sázavy s balíkem. Je nás poněkud málo ale to nevadí. Stejně tak nevadí, že jsme před startem zmokli, takhle nějak prej má vypadat ta pravá Itálie. Šlapek je nakonec dost a Když s Kolíkáčem načíname metry Vyžlovky a míříme z první a druhé figury do Jevan a Stříbrné Skalice mám nohy z nebes. Na kostkách sice ztrácím, ale hákujou Honzise, Dreamera a s vypětím sil i Čespu a díky němu je to ještě před Sázavou zalepené. Jsem spokojený a pomyslím, s kým pojedu dál, ale ouha! Jedeme bomby - frčíme! Technik sice nabral kilogramy, ale na těžkej mi společně s hlavní skupinou odjíždí. Das ist katastrofe, za mnou s malým odstupem Profesor a já mám najednou v nohách game over. Zčista jasna ještě před cedulí Příšimas je hotovo. Jsem poslední, tedy s Profesorem. Bobek s dědkem hulákaj, ale my jsme odpáraný, němám z čeho brát a shůru se na nás spouští boží dopuštění a k tomu taky solidní vítr. Profesor je na tom lépe. Já se blbě vydal v první půlce, ale chtěl jsem to, nechtěl jsem riskovat, že jako v předchozích ročnících budu vzadu a udělá se díra, na kterou nemám. Sjezd do Chocerad je opatrný, napojíme jednoho spinningistu ve žlutém a pro mě začíná několikakilometrové peklo do Ondřejova. Loni jsem tady ujel Profesorovi, teď sotva vlaju a jsem v prdeli, není síla, Tohle je cylistika. Před půl hodinou huba od ucha k uchu, teď slintám na Garminu a skomíravě matu tělem, když pohuhlavám, že budeme točit hahaha. Žlutáka nabádáme ke střídání, předjíždíme defekčního modráka, ale ten si nás po výměně kola z doprovodného vozu nakonec stáhne, to už taháme a točíme Struhařov a Svojetice. Konečně se rozjíždíme, hlava z toho má radost, ale tělo vůbec. Cílový brdek jedu v mrákotách, už aby byl konec, Profesor zvedne zadek z první figury, kluci v cíli řičí, já na to dlabu. Ačkoliv nakonec když vidím, že žluták pár metrů před cílem má dost, zvedám prdel. Jsem na tuty úplně poslední a tak stačí párkrát extra bolestivě otočit a je to na foto finiš (v hlavě vím, že jsem tam byl o galusku) Profesor jel parádně, já na to na co jsem po tom 3nedělním flákání měl. Kopce mi stále nejdu, možná je to ještě horší než dřív, ale bylo to krásný, nebylo to zadarmo a potom, co jsem se dopravil ve vláčku Profesorsky-Technický-Somr, jsem zjistil, že jsem totál kantáre. Dneska to bylo pro Kocoura super náročný. Jo a jak to dneska dopadlo? To se ptejte někoho jiného, já to hlídal odzadu.

Kolíkáč – Rudé cvrnknutí

Tohle mě přivedlo k cyklistice, tohle mě bude vždycky bavit, tohle mě dokáže ještě vyhecovat a vymáčkout ze stárnoucího těla nějaké vetché síly Hromadřák v milovaném Posázaví! Místa, kde jsem nasával, jak z mléčných žláz při kolodějských bohoslužbách, atmosféru jízdy ve skupině. Pokaždé je to jiné, záleží, jak se to sleze, člověk musí reagovat na ostatní, v tom je to stále tak vzrušující a neopakovatelné! A navíc Sázavák, 26.ročník, před dvěma

lety jsme to převzali od Úvaláků a neměli bychom to nechat padnout, vždyť byly ročníky i ze 16 Šlapkami na startu. Obětaví Bobek s Honzou nabídnou tradiční pomoc a s Kaprem nalajnovat aspoň začátek a konec, počasí je v týdně děsivé. A ani na prezenci to nevypadá růžově, krčíme se pod deštníky a z malého mráčku nás sprchuje jarní přeháňka. Nakonec překvapivě 8 orange na startu, startujeme díky rozkopaným Příšimasům až nahore na Hradešíně. Hlavně nic nepodcenit, pěkně furt vepředu, vždyť o tempo se starají vítězové UAC. Letíme údolím, na špičce se zjevuje démon Kocour, který si užívá svoji premiéru na Sázaváku, ve kterém se mu podařilo zdolat Vyžlovku v čelní skupě. U Propasti vzdám hold bráchovi a potáhnou balík k zaváděcímu autu, a pak se již plně soustředím na skalický kostkový pahorek. Odskočilo asi 6 borců, ale u Marjány zase spojeno a doplňujeme organismy o potřebné suplementy. Ze Sázavy jsem se nějak zapomněl, tak pod viaduktem rychle dopředu, rozhodující chvíle přichází. Nechat tam velkou, chvíli mě nechají větrat a bláhově se tak domnívat, že se třeba letos až tak nepojede. Ale před cedulí Dojetřice akceleruje LawiStars a po něm jde překvapivě jen náš McHamer. Tak kdo další?

Vše ale zabíjí ostrý protivítr a krupky ledu, které nás začínají nemilosrdně bičovat. Je nás 8 kusů pronásledovatelů a ve vodní lázni zdoláváme horizont. Nahore zařvu točíme, ale spolupráce moc nefunguje. A je to vlastně pro Šlapky dobře, vždyť máme vepředu svého zástupce...

Vodslivy dolů až moc na jistotu za Snílkem, takže Chocerady přes náměstí zrychlit, ať si je dolítneme. Puding mi ze začátku docela chutná, ale čím více se blíží fandící zaváděcí vozidlo, tím více mě začíná hořknout. Technik+1 už s námi není, a já balancuji na pomyslné hraně bytí a nebytí, když v tom zezadu ucítím rudé cvrnknutí! Musím, zvedám zadek a gumuji se v závětrí za Čespu, který mě dováží zpět do grupy. Díky!

Pod Ondřejovem u hřbitova naladovat velkou a pro mě překvapivě ji tam nechat až nahoru k pumpě, jo kostky se mi letos jely parádně, grupa asi zvolnila. Tak to bychom měli, škoda jen Technika, že nezůstal s námi, ale stejně jel skvěle na to, co má najeto!

Teď už jen transport do cíle přes Mukařov, párkrát potáhnout, ale spíše šetřit v závětrí. Moje kategorie je tu ve 4 kusech, tak třeba v závěru se podaří ještě něco předvést. Ale když se zahne na Hradešín, stehna odmítají poslušnost, celá grupa se zvedá a odjíždí, jen Čespa mi chce dát dárek k svátku. Hold to už se nepovedlo, a je to tak i spravedlivé, Chocerady jsem tahal za hodně krátký konec...

Byl to krásný hnoják se vším všudy, díky všem, co přijeli, díky mým holkám, Katce za výsledky a Verče za akční fotky!

HURÁ NA GROSSGLOCKNER

Dreamer – Spontanni akce

Je čtvrtek ráno, píšu si něco s kolegou Jirkou na Slacku, když v tom mi od něj přijde zpráva "hele nepojedem na ten Grossglockner zítra?" Jirka tam má za dva týdny jet závod a chce si projet trasu. Cele jsem to bral jako takové hecování, protože myšlenka byla vyjet ráno z Prahy, po 5h dojet pod Grossglockner, 2h jet nahoru do kopce a pak jet zase 5h autem domů. Bláznivé, nesmyslné. Nicméně tím jak to silně je, tak se mi to líbí! V pátek má být letní den a mohl jsem se jít třeba poprvé opalovat nekam k vodě, ale realita je ta, že budík před 5h ráno mě probouzí, abych zahy poté sedl na kolo a jel do Zbraslavi, kde mě Jirka nabere a v šest ráno vyrazíme směrem Rakousko. Cesta svízne ubíhá, jsem trochu rozespaly, ale zároveň se hrozně těším, protože v Alpách jsem ještě na silničním kole nejezdil, i proto jsem se nechal premluvit k tomu, že tam takhle narychlo na otok. Dalsím důvodem bylo, že prísti týden už by se v vhodný den i kvůli práci a dalším aktivitám hledal těžko a navíc nema být ani tak příznivé počasí. Na hranici stavíme, začíná být teplo. V 11h jsme podle plánu v Brucku, kousek od Zell Am See. Slozíme kola a vyrazíme směrem Grossglockner. Samozřejmě jsem po cestě tak trochu rozlamany, nevyspaly, ale okolní letní počasí a rozkvetlé alpské louky a hlavně zasnežené hřebeny kopce nás nabíjejí, takže v krátké rovině pasáží jedeme docela svízne. Je ale velké teplo snad kolem 28st, až se tomu nechce věřit. Zahy se začne silnice zvedat a protože fouká vítr proti, hodně brzy shazujeme na malou placku. U mytné brány nejdrív hodíme 2eura do automatu na měření času vyjezdů kopce pro cyklisty, abychom zjistili, že automat dnes nefunguje, ale peníze si už ponechal, to je ta rakouská preciznost? Jedeme dál a Jirka mi zahy poodjíždí, aby si otestoval čas a hlavně svůj nový wattmetr. Já si jedu svoje tempo, kopec neznám a to převýšení z 700m odkud jsme vyjžděli (brána měla kolem 1300m) do 2500m mě trochu desilo, takže jedu spis opatrně. Předjíždíme pár turistu na kolech, ale jinak je provoz hodně slabý, ani aut a motorek takhle v pátek po obědě moc nejezdí. Porad je ale horko a mně se moc dobře nejede, jak zjistuju už vlastně od té doby, co se silnice začala zvedat. Dukazem je i to, že už delší dobu jedu na nejlehčí převod 34x25 který mám, jen serpentínách dam tezi. Jinak má ale silnice sklon porad 10-11% a moje jízda "jedu si svoje tempo" se pomalu ale jistě mení na "hlavně bych nahoru vůbec vyjel". Jirku už dávno nevidím a jedu nahoru rychlostí asi 10kmh. Snadím se jet v sedle, že sedla a nějak se rozjet, ale zatím to nevypadá. I tak si ale aspoň užívám okolní výhledy, delám pár fotek. Před 24 hodinami by mě nenapadlo, že teď pojedou v Alpách v letním dresu na jeden z nejtežších kopců pod nejvyšší horou Rakouska, je to sen! Nahore se už znatelně ochlazuje a zároveň přichází poryvy větru, jeden z nich mě skoro sundá z kola. Zároveň jak jsem poprvé v živote v 2500m tak cítím že sem trochu mota hlava, tak raději ještě zvolním, poslední co chci je tu někde zkolabovat. Jirka čeka na

vrcholu kopce pry uz 10 minut to mi teda pekne ujel, fotime se, oblekam platenku a navleky, teplo tu moc není. Snehovych barrier je kolem dost a misty maji i nekolik metru do vysky. Odbocku na Edelweisspitze ted vynechavame, protoze chceme jet pres Hochtor k ledovci nad kterym je vyhlidka Kaiser-Franz-Josefs-Hofe. Ovsem uz samotna cesta na Hochtor je pro me dalsim utrpenim, protoze je nejdriv sjezd a pak zase do kopce. Po silnici tecou misty potoky vody, je chladno, fouka skoro vichr a mne to nejede. Jidla jsem si moc nevzal, ale mam jeste velkou tubu Pika, ktera se zacina hodit. Rikal jsem si ze ji snim tak polovinu, ale ted uz vim, ze bych potreboval tak dve baleni. Projizdime tunelem Hochtor, kde je taky dost vody a sjizdime opet z kopce. Protoze nevime presne kde je odbocka k ledovci, asi dvakrat stavime a koukame do mapy, ona silnice porad klesa a predstava ze pri ceste zpět pojedeme tohle do kopce moc vesela není. Konecne jsme ale u odbocky a mirime k ledovci. Museli jsme ale sestoupit nekam k 1900m a ledovec je 2300m, cimz si navíc uplne jisty nejsem, protoze jsem to jen narychlo odhadl z mapy v mobilu pri ceste autem. No a kdyz jste v krizi jako jsem ja, tak je sakra rozdíl jestli ma kopec o 200 vyskovych metru vic nebo min. Aspon ze uz je zase teplo na tomhle jiznim svahu, i kdyz tyhle zmeny teplot mi dneska celkove moc nesedi. Jirka zase zmizel, zastavuji a sundavam platenku. Mam chut to otocit a rikam si ze zpatky k auto asi nedojezu. Dostane do sebe zbytek Pika, dam si i posledni tycinku a snazim se pit. Projizdim stojkou v polotunelu, kdyz se stane zazrak a vidim ze jsme v cili na vyhlidce. Presneji receno v polovine dnesniho vyletu. Par fotek, koupit suvenyry, opet obleci platenku a vyrazime zpět, protoze cas bezi rychle a je asi pul ctvrte a plan byl vyjet zpět kolem 17h. To uz asi dneska nevyjde. Pak se ale stane maly zazrak a mne se najednou zacne jet lepe. Tezko rict cim to je, asi ze jsem snedl co jsem mel a uz si nic nesetřil, protoze nebylo na co. Taky to, ze jsem vedel, ze pulku mame za sebou a ja tak mel predstavu kolik nam jeste zbyva. Najednou Jirkovi stacim a neujizdi mi. Na vrcholu Hochtoru se jeste zmacknu a dojezu ho, tak si jeste strihneme kratky spurt, jako kdybychom nebyli oba hotovi i bez toho, fakt super napad spurtovat o ceduli v 2500m po 4h jizdy! V poslednim kopci dne k odbocce Edelweisspitze chyta Jirka dokonce krece do nohou, coz se nakonec nedivim, vzhledem k tomu jake tempo doposud jel a jak mi vsude snadno ujizdel. Na Edelweisspitze tak uz nejedeme, ja bych to asi jeste dal, ale aspon mam neco schovane na priste. Par poslednich fotek a mirime z kopce dolu. U mytne brany jde platenka dolu a pak uz jen vychutnavame v euforii dojezd zpět do Brucku. V dali prichazi prvni bourkove mraky, takze i pocasi dnes bylo na nasi strane, chytout nahore dest nebo bourku by byl asi muj konec. Mam najeto 100km a nastoupano pres 3000m a citim se jako po dlouhem Krusnotonu, takhle na dno sil jsem si letos jeste nesahl. Nakonec ale vsechno vyslo a byl to paradni den, na který jen tak nezapomenu. Takove spontanni akce, kdyz vyjdu, jsou neopakovatelné!

HotGeorge – Silena akce, ale zazitek na cely zivot!

Tak dokud jsou zazitky jeste cerstve :) Je potreba to vzit ze siroka. S myslenkou zajet si na Grossglocke tesne po otevreni cestyv barrierach snehu na otocku v pripade dobreho pocasi si pohravam uz dyl, ale nemoc tu myslenku odsunula. Kdyz jsem si ale vsiml, ze v patek ma byt v Pze 28 stupnu a Karel mi v praci pise kvuli uplne necemu jinemu [D], tak ac tyden po antibiotikach, pripada mi to razem jako super myslenka Slovo dalo slovo a operativne se domlouvame, ze dalsi den v 6:00 odjizdime ze Zbraslavi. Vecer jeste premyslim, jestli prehazovat kazetu na 11-28 misto 11-26 (ve predu mam 52x36), moc se mi nechce, protoze je pozde a rikam si, ze "to prece vyjedu"...ale nakonec rozum zasahnul a rekl "na cos sis tu super drahou kazetu teda kupoval?!?!!" a prehazuju. Karel rano dojizdi stylove na kole, za 5 hod jsme v Brucku, prevlečení apod. a v 11:30 vyrazime vstric zazitkum! Dole az vedro, takze tenke triko, a kratke-kratke, zato kapsy narvane. Chvilku laskuju s myslenkou, ze by to nahore mohlo byt jen na vesticku, ale po kontrole teploty na Edelweisspitze (sest stupnu) usoudim, ze tu bundicku asi uvezu Pomerne dost fouka, skoro presne proti, ale to nas nemuze zastavit. Mojim cilem je si vyzkouset jet na watty, uvazuju, ze bych to okolo 290W mel byt schopen vyjet. Karlovi lehce poodjizdim uz v 2km 10% predzvesti halvniho stoupani, ale u mytne brany cekam a koukame, jak si vytisknout listek pro mereni casu, at mame diplom Hazu 2 eura, nic se nestane, jdu si stezovat a pry to nefunguje v dobe od 9:00 do 15:00. Ne asi. Ale eura to zere furt. No co uz. Zahajuju tedy sve prvni seriozni watt-stoupani. Ze zacatku se jede super, takze je tam skoro porad 300W, Karel si jede sve tempo a po cca 1.5km zvolnuje. Po 30min uz mne to docela boli, zvlast v serpentinach, kde se lehce zvolni je to dost na moral...ale jedu dal...po 40minutach vim, ze mam na vyber. Bud to zkusim udrzet az nahoru a tam zdechnu a s trochou stesti zvladnu jeste dnes dojet dolu, nebo si dam jen 50min a pak si ulevim, at muzu pak jet dal. Rozum znovu vitezí a volim variantu 2 Nakonec tedy 297W 50minut, zbylych 15min pak 275W. V hornich pasazich pak dost nepriemny vitr, haze to se mnou i v 10km/h. Nahore ovsem krása, zase to tu zasnezene vypada uplne jinak. Karel chyta v hornich pasazich relativne krizi, nakonec cekam skoro 10min, ale jeho cas mel teprve prijít! Po povinnych foto a nastvani kamaradu fotkama pokracujem dal na Hochtor - tahle cesta uz nas s Magdou jednou vytrestala a nejinak je tomu dnes :) Blbych snad 5km z toho pulka z kopce a druha do kopce, ale boli to! Cestou tam to teda boli spis Karla, jehoz krize pokracuje, mne se zatim [!] jede dobre. Cesta je docela mokra od tajiciho snehu, misty projizdime snad 5m zavejemi, tak jsem si to predstavoval Za tunelem rychla domluva, ze teda dojedem az na kukacku na ledovec na Kaiser Franz-Josef Hohe, Karel to v aute studoval, ze to není tak daleko.... Po 2km prevazne mokreho sjezdu s dost studenou vodou zastavujeme a kontrolujeme, jestli jsme to nahodou neprejeli - ukazuje se, ze musime jeste asi dalsi 4km dolu...ktere ale pak budeme muset zase vyjet! Karlovi se prilis kvuli jeho stavu nechce, ale kdyz uz jsme tady.... Dostavame o nejakych 650m niz a cca 450m

musíme zase vystoupat...znovu se delíme, už se mi jede o dost hur, ale nesetřím se a posledních 1500m snad do 12-13% už to tam teda moc není...myslím na Karla s jeho 34x25 a doufám, že mě neproklina až tak moc. Nahore kosa, výhled na ledovec, pekny. Ale jednou asi stálo) Důležitý je i obchod s kolou a Bounty :) Mam toho už plně zuby a vcelku se desím těch dalších celkem cca 800 vysokých, které nás čekají na cestě zpět. Sjezd dost větrný, takže opatrně a hura nahoru zpět k Hochtoru, cestou, kterou už známe. Obávám se, co Karel, ale ten chytá druhý dech a drží odstup pár metrů, v prudkých pasážích lehce ztrácí, jinde si to zase dojíždí. A už se nám to opět zvrhává v závod! Naopak mě dochází a 2km pod vrcholem přichází mohutná křec, au! Přes bolest to nějak rozjede, silou vůle držím odstup asi 20m, přichází značka "vrchol za 400m", poslední kontrola stavu, Karel asi 10s za mnou, to už musím udržet...a 50m před vrcholem Karel vedle a nastupuje! Z posledních sil zrychluju, ale nahore vypadam jak Jenda Rozek na Sant Gothardu [kdo viděl video, hned si vzpomene :-)], nastěti je kolem mě diváků. Karel přilís nechápe, že pryč by jel hned dál...Ultra maratonec se nezapře. A že si ještě ten poslední výjezd od Hochtoru [těch zradných 5km] můžu dát v tempu. Me tělo ovšem odpovídá: "nemůžu". Jenomže bych to nebyl já, takže ve sjezdu to trochu poustím, je tam 20s, tak je zkusím udržet, vzdyť jsou to je jen necelé 2km stoupaní...v nohách ovšem nula, jedu už za hranou a po 600m chytám v 12% sekci mohutnou křec do obou stehů a levoho lytka tak, že málem slezu z kola...tohle nejde. Karel kolem projíždí a mou jedinou starostí je udržet dustojnost, tj. nezastavit! A tak klikuju 7-8km/h abych to nějak rozjel... Nemít tady těch 28 zubů, tak se rozbřím. Karel pak čeká na odbočce na Edelweisspitz, jestli si ty 2km nahoru ještě nevyjedem. Trochu ho podezřívám, že mě chtěl nastvat, pac jsem na to, že bych chtěl jet 2km do 12% po kostkách fakt nemohl vypadat) Promin Karle, snad přistě! Nastěti nás čeká už jen sjezd. Dost fouká, v rovných sekcích přímo do zad, až mám strach jak se to vždy silně rozjede - jednu chvíli to poustím na 80km/h, ale komfortní to není a tak to radeji zklidnuju. Od mytne brány už pak relativně v poho až k autu...dokonce má hrdost velí vlezť chvíli i na spící, což v mém stavu vyvolává po dojezdu další krizicku, kdy jsem schopný jen s nepřítomným výrazem sedět na lavičce a silou vůle do sebe tlacit jídlo. Nastěti stav po 25min polevuje, takže balíme a domů. Silná akce, ale zážitek na celý život. Díky Karle!

KARLOVY VARY-UNHOŠŤ

Camrda – Do Unhoště po 2 kolech

Ráno přichystat snídání dětem a sobě, sbalit sebe na závod, děti na dopoledne k babičce, dát kolo do kufru, vyložit děti v Modřanech a hurá do Unhoště za Technikem svězt se v klubové dodávce. Všechno na čas a jedeme všichni směrem Vary. V autě klasika, Kolíkáč prostě nikdy nezklame. Bohužel ani Kolíkáčovy pověstné hlášky mě neodtáhnou od myšlenek na závod a akutního starťáku. Bez toho by to ale asi nebylo ono. Před startem se cítím, jak když rukuju na třetí světovou. Jak ty hromadřáky nejezdím pravidelně, je to asi o to silnější. A frčíme, úplně pomalu se nejede, snažím se být vpředu, ale je to o tom chytat neustálé nástupy, mám toho po prvních 10ti km dost. Jdu se schovat, v balíku ale hlodá červík – co když to teď odjede, nějaká pěkná skupinka 10 – 15 lidí, domluvit se, pravidelně střídat, udržovat tempo, rozdat si to na posledních 10ti km, krásná představa. Tak lehký to nebude, po 20ti km rezignuju, jsem vypráskanej a snažím se jezdit kolem 20týho fleku, abych to případně ještě neodskákal tím, že to někdo v půlce rozpojí a já už to nesjedu. Říkám si, jestli mě tohle vlastně vůbec baví, ale to už najíždíme na objížděku a bere se za to. Pravá klasikářská atmosféra, hrubá silnice, nahoru dolů, točky v alejích stromů, jede se kaše, najednou člověk zapomene na vše, drží to dole a drtí velkou ostošest. Nádhera, za tohle asi někdo zaplatil. Najíždíme zpět na hlavní a Kapr hlásí, že tam zůstal Kolíkáč a asi i Technik, škoda, tihle 2 zrovna platit nemuseli. Jedeme první, náročnější stoupaní, Kapr mi nahoře povídá. Tak jsme nahoře, z auta to vypadlo hrozně, ale vylítli jsme to jako nic, co? Já si celkem dával, ale Kapr je evidentně ve svém živlu, kácí stromy, roste mu břicho, ale tady předvádí psí kusy. Dreamer mi pochvaluje, že je to dobrý, že jsme tady spolu. Odjíždí nám skupinka s Mírou Thumou, Salem, Víťou Mužíkem a dalšími. Mizí závratnou rychlostí. Nemám na to je sjíždět, mrzí mě, že tam nejsem, Kapr mi říká, ať se šetřím na Krušovice, že to všechno ještě přijde. Vypadá to, že uprchlíky nesjedeme, ale opak je pravdou. Nahoře v Řevničově se formujeme do nějaké cca 15ti členné skupinky a valíme směrem Nové Strašecí. V Nové Strašecí začínou všichni nastupovat, děším se toho, že mi teď odjedou, ale je to jen RP, na kterou jsem zapomněl, za čarou všichni svěsí nohy. Čekuju Dreamera, je tady, tuhle kaši má asi rád...). V Tuchlovicích za to ale bere Víťa Mužík, předpokládám, že po něm půjdou všichni, tak mu pro jistotu skáču rovnou do háku. Brdek vyletíme a když se nahoře ohlídneme, jsme sami a za náma celkem slušná díra. Tak teď jedeme. Víťa to za horizontem rozjede, já mu střídám, Žehrovicema letíme snad 50-60. Je to mazec, děsí mě pomýšlení, že to je teď ještě 30 km do cíle, ptám se Víty kolik to ještě je, říká, že už moc daleko ne. Desť? Ptám se. Tak nějak... Jedeme rychle, ale brdky, který tahá Víťa mně berou hrozně moc sil. Na špici se protočím snad jen 3x-4x, pak už jen hlásám, že to nedávám, že nebudu spurtovat, jen ať už tam jsme, skupinu za sebou nevidíme. Začínám toho mít dost, nadávám si, proč jsem tohle udělal, že to je přišerný, že to přece nejde si takhle dávat, evidentně je to větší sousto než dokážu polknout. Ještě chvíli visím v háku, ale za Velkou Dobrou mi ve stoupaní před horizontem Vítek centimetr po centimetru odjíždí, svěšuju nohy. Začínám cítit, jak mi nabíhají křeče, motá se mi hlava, piju a snažím se z toho oklepat než mě dojede skupina. Jde to, hákujeme, dojíždíme do Unhoště, spurt o bednu

nedávám, je z toho celkově 8. flek, na kostky najíždím opatrně, pěkně po 2. kolech. Má to něco do sebe tyhle hromadřáky, od půlky to bylo napínavý jak guma od trencilí!

Dreamer – Unhošť přišla než bys řekl švec

Unaveny po patečním nezapomenutelném Grossglockneru jsem si na víkend naplánoval odpocínek, protože jediný závod který by za to stal byla nedělní klasika Karlovy Vary - Unhošť. Jenže na tu byla složitá logistika, protože je potřeba dostat se ráno do Varu a cíl je v Unhošti u Prahy. Kolikáč mi hlásí že místo v aute nemají, takže jsem smířený s tím že tenhle víkend bude bez závodu. V sobotu odpoledne ale volá Kapr, že Technik bere jeho super duper VW Transportera a tak pro mě místo mají. Opatrně říkám, že teda asi OK, ale že uvidím jak na tom budu se silami. Je mi ale jasné, že taková luxusní společnost se neodmítá a tak vím, že v neděli chci stát na startu. Obvykle si věci na závod chystám den předem, ale jsem tak unavený že jdu brzy spát a nechávám to na ráno. Ráno trochu nestíhám takže snídaní si dávám do batohu, ale konečně jsem se trochu po několika dnech vyspal. V 7h jsem nakonec první u Technika, až se divím, jestli mi poslal správnou adresu., ale záhy přijíždí Kolikáč. Technik hlásí že nakonec casu dost a tak věrný svojí prezdivce ukládá naše závodní ore do své výtuněné dodávky, aby všechno licovalo a sedelo, tak jak má. Pak už jedeme, v Unhošti nabereme Kaprovi a miríme do Varu. Snídám, za mnou probíhá druhá konverzáce, Technik má starták a mně se povede skoro usnout, omlouvám se že jsem cestou moc nemluvil, prostě se mi chtělo spát. Ve Varech jsme nakonec sice asi 15min po konci prezentace, ale ta stále probíhá a vypadá že tu ani není tolik lidí, nakonec nás jede něco pod 100 závodníků. Parkujeme auto stranou, čas ale běží a tak se vlastně vůbec nerozjždeme, ten kilometr od auta na místo startu se počítat nedá. 10h odbíhá a je tu start. Trasu neznám, kluci hlásí že převážně rovina a něco kolem 110-115km. Vitr z boku nebo do zad. Tím že trasu moc neznám tak se snažím držet spis vpředu, sice jedeme po široké Karlovarské silnici, ale máme pro sebe samozřejmě jen naši polovinu a vše kontrolují motorky, zajistění trati tedy perfektní. Záhy se začíná nastupovat a je jasné že dneska to bude o prave škarpe. Není sice třeba jet úplně vpředu, ale propadat se nekam za polovinu balíku už je nebezpečné. Zhruba po 20 km se sjíždí na pár km z hlavní a přichází první kritický moment závodu. Periferne vidím že za to vpředu vzali a já jsem někde na 30. pozici. Jede se lajna, silnice užsi a trochu rozbitá, jo teď je ten moment buď a nebo, teď se bude lámat chleba. Jede se lajna, vidím že vpředu je krásně zabudovaný Kapr a Camrda. Chvilími si říkám že to možná už nesjedu, ale nastěsí pak přijde ostrá levotociva, kde balík zase dojedou. Ale je tam sterk, tak opatrně a hned zase jet totalní maximum, jinak to zase praskne a ujede mi to. Aktivita se vyplácí, dojedou si balík jako jeden z posledních, je nás kolem třiceti. Technický úsek pak místy poradí bolí, ale když najedeme zpět na hlavní silnici, za námi už nikdo není. Pak je konečně trochu čas si orazit a dostat do sebe nějaké jídlo a pít. Pak se opět v každém brdce nastupuje a jak jsem už psal, prava škarpa je našim dnešním kamarádem. Jsem rád že tu jsem s Camrdou, Kaprem, je tu i Víta Muzik, Salo, Víta Novák a další zname tvare, jo tohle je dobrá společnost. I když se místy jede normálně, je potřeba poradí hlídat pozici. Přichází Krusovice a další nastup, který neskutečně bolí, sice jsem do něj najel relativně z cely, ale ty kratké nastupy ostatních mi dělají velké problémy, takže se propadám a nechávám i trochu diru. Vidím ale že když tady zaváham, tak mi to ujede. Nakonec se s pomocí J. Hlaváčka docvaknu do skupinky a razem je nás kolem deseti. Před námi je ale jeste trojice se Salem a Vitou Muzikem. Další peklo ale přichází i pote, protože trvá peknych pár minut, než začneme jet tempo a strídat, do té doby je to nastup a zase zvolnění, což je přesně to co miluju, samozřejmě mysleno ironicky. Říkám si že uprchlíky asi už nesjedeme, ale po asi dvaceti km je nakonec dojedeme. Máme toho už docela dost, ale ostatní na tom nejsou o moc lepe. Bere za to Víta Muzik a nás Camrda a nenapadne odjíždí. Necháváme je jet v domněni že to je neskodný pokus. Ale ouha, kluci jedou a vypadá to pro ne nadejné. Jednou odstrídám naplno na spici, než mi dojde, že tam máme Camrdu, takže okamžite se snažím držet na konci naší skupinky a nestřídat. I tak si to ale musím hlídat, protože jeste jeden nebo dva kluci odpadnou a tak chte nechte na tu spic jeste parkrát musím. Pro mě nová zkušenost, snažím se ale jet ferove a nedělat věci typu že dojedou do pulky spice a tam odstoupím, atd. Jedeme poradí takové tempo, že nestíhám koukat kde jsme a kolik zbyva do cíle, jen vidím podle názvu obci, že už jsou to místa blízko Praze. Na horizontu odpadá Camrda, Svobodák mi zahlásí "jed šlapko, ten od vás odpadl", no tak teda jo, už zas musu víc strídat, ale síla moc není. Víta Muzik je stále před námi, jedeme přes další kruhac, vjíždíme do dalšího městečka a než bys řekl švec, začíná se spurtovat a mně dojde, že už jsme v cílové Unhošti. Ve skupince jsem byl na konci, takže spurt o druhé místo je beže mě, trochu mě to mrzí, ne že bych bojoval o bednu, ale vědet že už bude cíl, tak jsem tam v kolotoci naší skupinky nejspis najel trochu lepe. Jak se ale bavíme s klukama v cíli, vypadá že pulka lidí nevedela, že už jsme v cíli, přesně po 104km za cca 2,5h, což dává průměr 41kmh, to je docela narez, když se clovek zpětne koukne na profil, který nakonec až tak rovinatý nebyl a přičteme ten boční vitr. Celkově to ale byla radost jet v balíku s ostatními z našeho klubu, celý závod se skvele jedoucím Camrdou a skoro celý závod s Kaprem, který se taky dostava do moc pekne pohody. Závod bolel, ale byl spravedlivý a jsem rád že jsem si poprvé zkusil i tuhle klasiku v místech, kde to jinak neznám.

Kolikáč – Po 20 kilometrech je vymalováno!

Nejak to furt nemuzu překousnout. Kuwa, jak Vam zavídím! Jste borci, Kapr, Camrda, Dreamer! Proste zavodaci! Tak jsem byl natesenej! A tak jsem zklamanej Hold tak to v živote chodí ... Uplně se stydím za to, jak jsem v aute velkohube prohlasoval, jak odjedeme hned od lajny ... Prdlacky! Nastupy strídají nastupy hned od začátku. Bricho

se mi sevřelo, plíce nestihají. A po 20 kilometrech je vymalováno. Odbočka na objízdnou trasu, asfalt pochybné kvality a ja vlaju na ocise. Když vykouknu z haku už je to naderovane jak cedník. Marne hledám síly na nějaké sjetí. Spíše čekám na nějakou záchranu, která přileti zezadu a dotáhne mě zpět. Ostrá sterková točka a je konec. Doskocím Vlcaka a po chvíli vidíme zklamanou dvojici Pistachio+Technik. Je nás asi 15 a nejede se. Tak kam by se taky mělo jet Před námi prázdné. Rezignoval jsem. Motám se na chvostu a sleduji boj holek o vítězství. Pistachio někdy chytne roupy a roztací peklo a rve na všechny, at strídají. Tady jses na nesprávné adrese, měl jsi jet o grupu vepředu Holky - Klara a Hanka jedou o vítězství a svíhají to paradně. Krusovicak zkusím vlezet na spic a jedu tempo. Nahore 4 Slapky a další 3 kusy. Zkousíme točit, ale nějak to vázne. A tak ve Strasecím jsme po zasluzě potrestáni, jsme zase po kupe! No pekny. Nejak mi letos nesedi iontak a nebo ty smesky, co si micham do bidonu. Neni mi vubec dobre. Do Unhoste už jen přeprava do cíle. A tak na závěr gratulace všem, co jsou spokojeni! A velké poděkování za přepravu do Varu, díky Lucko a Techniku!

BÍLSKO

Dreamer – Sluneční vyhěn v Bilsku

V květnu jsme zazili zimu i leto zároveň, kdo by to byl čekal. A tak zatímco na začátku měsíce jsem ještě jezdil kolem snehových bariér, poslední květnovou neděli se v Bilsku konal závod SUAC / JAL za velmi horkeho letního počasí. Tenhle víkend jsem si naplánoval zhruba následovně, v pátek Golden Age party v RadostiFX, v sobotu přesun na Sumavu a v neděli prave tenhle závod. Uplně ideálně bych samozřejmě jel rad Mamuta v Prerově, protože jet závod na 200km nebo na 60km je sakra rozdílný, ale nejde stíhat všechny. Všechno tak nějak vyšlo, až na to že jsem z patka na sobotu vůbec nespál, protože jsem rovnou z party zamířil domů a i když jsem si pak na asi 3h lehnul, spankem bych to moc nenazýval. Zato na nedělní noc jsem spal víc než dost a tak jsem doufal že mi to na závode sedne. Bilsko je kus za Strakonice, start v 11 dopoledne, vyjízdim v 9h ze Sumavy, ale stejně pak mám na rozjetí jen asi 20minut a moc dobře nohy necítím, ale uvidíme při závode. Na startu skoro 120 lidí, jedeme společně s JAL všechny kategorie společně. Docela balík když vezmu že na Unhosti nás bylo 80. Silnice užka, docela boj po startu dostat se dopředu. Dari se mi to, ale ve sjezdu se propadam, rádeji jedu opatrně. Delam dobře, borec přede mnou málem vyleti do skarpy a div že neshodí balík při návratu na asfalt. Okruh v Bilsku je docela technicky, nejede se mi úplně špatně, ale to horko co panuje mi dvakrát dobře nedělá a navíc zatačky a sjezdy se pořád propadam, protože jedu s rezervou. Zakoníte se tak po každém takovém useku propadam a jezdím kolem 30-40 pozice, což nic moc, když se za to na celé občas bere, je tu tradičně CEZ Tabor, CT Weber team, někdo z Elkov Author no a po startu hned odjel jeden borec ve zlutem a už jsme ho myslim nevideli do cíle! Ve druhém okruhu zase přede mnou někdo v zatačce zasmatkuje a mám co dělat abych se mu vyhnul. Od třetího okruhu jezdíme i přes cílový brdek, který je sice krátký a nemá moc velké převýšení, ale je hodně těžké se na konci zmáknout a pak ve sjezdu moc neztracet. První část se mi dari, na vrcholek dojedu s celem, ale ve sjezdu jde hodně lidí přede mnou. Ve třetím kole odjízdi v následném krátkém brdku malá skupinka a protože jsem zrovna zase někde kolem 30. místa v balíku, není šance jet s nimi. Taky už je myslim do cíle nechytíme, škoda, protože v balíku se místy moc nejede. Zkusí to sam Jirka Voráček, ale po pár km ho dojedeme. Karty jsou tedy rozdány, vepředu jedinec, pak malá skupinka, pak balík. Poslední okruh je tu, pasoucí se krávy na louce sledují naše pocinání a finální vyjezd do cíle se blíží. Každý se tlačí dopředu, Risa Lobl mě vyvazí ke krajnici, kde se popalím o koprivy, no alespon budu zdravý! Do finálního kopce Najízdim do něj kolem 10. místa, ale je vidět že rada lidí posetrila v balíku síly a jak se začne nastupovat, tak se mírně propadam. Risa jde přede mnou jako minulý rok a i když ke konci se zmáknou a pár lidí ještě předjedu, na ty nejlepší v balíku to nestací. Poradí zatím nevím, ale to ve finale nebylo dneska podstatné, na to že jsem nevedel co od dneska čekat, to dopadlo ještě hodně dobře. Mohl jsem být odpocatejší, mohlo být míň horko, mohlo přijet méně lidí, mohli to rozdelit na dva balíky, ale nikdy nejsou podmínky ideální a pro všechny je to stejné. Za Bilsko si dávám známku 2+, jednička to nebyla, ale celkově to svoji hodnotu mělo!

PEČECKÁ 100

Bobek – V sobotním slunečném dni Štěstí

Velký závod nezávodního charakteru aneb Pečecká 100, v sobotním slunečném dni Štěstí V ulici zesiluje ptačí zpěv. Škvírkami žaluzií, jako jehla do látky prostupují tenounké sluneční paprsky sobotního jitra páté hodiny ránní. Budík ještě nezvonil, ale vstát není těžké, stejně jako poznat pátou hodinu podle časem nakoukaného úhlu dopadu slunečních nitek na peřinu. Sejít z podkroví po schodech a jednou se k nim vrátit, abych si upřesnil venkovní teplotu, krásných 16°C. Oproti včerejšku (pátku) se jedná o krásné 4^{o+}, teplotu, v níž lze vyjet i bez dlouhých rukávků. Ránní černý čaj a protažení rozehřívá tělo. Malinko ještě protáhnout pod dekou v obýváku na kanapi, v tom temném místě směřovaném na západ, v koutě, kam zvuky zvenčí téměř nedorazí a nechají Vás propadat do nekonečných hlubin tajemného světa snů, přivírám oko, až je z toho půl hodinka původně zamýšlená jako časová

rezerva. O to čilejší příprava sacharidové ranní bomby pro nadcházející den. Dělim se s pejskem o mísu rýže, sobě přidávám jogurt a pohankové müsli. Občas na sebe koukneme. Boříme čumáky do misek, užíváme si ta bílá měkká oválná zrnka a plníme svou nádrž štěstí tímto energetickým pokrmem. 100 km dlouhá to cesta, čeká se horký letní bouřkový den, nespočet táhlých stoupání. Bidony plním studenou vodou, jeden podělím jablko pomerančovým moštem. Na sebe házím dres. Tentokrát nový. Dres, jenž prý skvěle padne nejen na tělo, ale i na zem. Tak nějak se vypráví o smůle, která tuto sérii výroby provází. Starý putoval do vitríny, je to dědeček, věkem, lidskými osudy a mýty opředený „pán“... Zůstávám v klidu a plním kapsy. Zleva Strava a strava-banán, uprostřed strava-houstička se salámem (nejosvědčenější zábava pro zdemolované tělo), vpravo 300kč na start a případné přežití. Nasadit tretry, podrbat pejska, zacvaknout, vyrazím. Pozvolna se vše dává do pohybu, je něco málo před osmou hodinou. Ranní rozkolíbaný chladný vzduch proudí skrze ochlupení na předloktí, jako by pronikal skrze pokožku, možná i hlouběji až ke kostem samotným, tím navozuje pocit jemného chladu, pocitu štěstí? V jedné z ranních ulic na Sadešské, postává v letním oděvu starý muž. V rukou drží papírový promaštěný balíček, který jistě zakoupil v řeznictví na návsí. Pomalu vytahuje plátky anglické slaniny a vsunuje jich do úst, ze kterých mu skrze koutky do vousů vytéká jiskřivá tekutina, která do hloubi jeho těla přenáší pocit radosti a štěstí, štěstí zakoupené v řeznictví opodál. Na startu v Pečkách posedává pod pergolou restaurace U Marka pár lidí, probíhá prezentace, panuje veselá letní nálada. Do startu zbývá přibližně 30 minut, pomalu se sjíždí hlavní účastníci, kupodivu i lepší, tedy přímo i top level. Malé pozdravení se všemi, co se známe, pomalý přesun k čáře, a vyrazit. Poklidným tempem vyrazí peloton z města, v poklidném sobotním ránu. Jakoby někdy uprostřed parného léta; veselá nálada se přelévá z kouta do kouta jakoby satira? Tak celých cca 25 km ke Kostelci nad Černými Lesy se plníme štěstím, radostí, občas někdo satiricky poodjede v popředí třeba i já. Krájím pomalu a přikrajuji. Nožem s 53 břity, krájím hlouběji a hlouběji, unikajíc hromadnému pocitu štěstí. Míjím Jevany, městečko známé mezi pop hvězdami (jako bych tě Karle slyšel), s rybníkem, na kterém se snad v zimě běžkuje, míjím skupinku výletních cyklistů na hrázi toho rybníka, jak plní své sobotní ráno pocitu štěstí a krájím dál. Občas se člověk otočí, kontroluje svůj řez, který sjíždí více a více, níž, hlouběji do „koláče“, dolů do údolí. Je tu prázdno a ticho, jako by ani nebyla sobota, jako by ani nebyl žádný „závod“... Trochu si pomyslím jak dlouho takové štěstí může trvat. To je ta přítomnost? Do budoucna zbývá asi ještě 60 km, minulost se žene neurputně za mnou, jsem zde doopravdy správně paní přítomnosti? To je ten Lukov, Rytířov? Ústí a kruháč ze kterého je všude kousek (Nový Bydžov)? Na konci údolí za odbočkou na dlouhé stoupání přes Kostelní Střímelice přichází informace o velkém náskoku. Uklidňuje mě to, asi jako že za 5 až 10 sekund budu předjet a zřejmě dokončím sám. Přejetí jako pes... Každíčkou zatáčku kontroluji, ale stále se nikdo nepřibližuje. Přichází horizont „vzhlížím k bandě vobjížděčů jako bych byl na Křemešniku“, záblesk-Ondřejov. Náves vpravo je plná lidí, ani nevím jakého štěstí si užívají, tak rád bych to viděl... Míjím starší auta, veterány? Víc nestíhám, stará dlážděná ulice jakoby před 25 lety, tam v Toušeni... odráží galusky příliš tvrdě. Horký „letní“ vzduch a ostré sluneční paprsky uzavírají celkovou atmosféru, staré doby. Letím do Chocerad, vřadu stále nikdo, na náves přiletím asi sedmdesátkou, je zde oproti ostatním obcím prázdno. Podle těch nejlepších matematických propočtů by skupinka měla být za mnou ale nikdo nepřijíždí, musím si dál užívat v nejnáročnějším stoupání osamocené štěstí, radosti z toho, co se ostatní „děsného“ honí v hlavách... Asi někde v polovině kopce v Vodslív přijíždí první top jezdcí a snaží se mě rozesmát. Jedou krásně, uhlazeně. Stylově? Lehce jako pírkó? Má to fakt náboj a chuť jet s nimi... Tedy tak po 40 minutách? přebírají otěže štěstí a já se po následujícím sjezdu do Sázavy spojuji u mostu s „hlavní“ skupinkou. Řveme štěstím... Bezpečně si pohromadě dojíždíme 40 km k cíli dokončit svůj hromadný pocit štěstí a radosti. Opět pod pergolou. Tentokrát v plně obsazeném prostoru si všichni vypráví své zážitky, pocity z cesty, pocity ze sportovního výkonu. Servírka přináší občerstvení znaveným sportovcům. Všichni v tom okamžiku začínají vkládat do úst nové pocitu štěstí, nejednou znavenou tváří probleskne úsměv. Je horký, téměř letní den a jednou z Pečeckých ulic se line smíšený hlas, ...

Camrda – Řízek a dvě píva!

S klukama z Lawi se hold nesvezu, to jsem pochopil ještě před horizontem Ondřejova . Za vděk jsem vzal Honzisovým zadním kolem, trochu se oklepal a rozhlídnul se, kdo tam všechno zůstal. Vypadalo to, že pojedeme s panem Jakoubkem, ale na začátku Vodslív se nám na to vykašlal. Pak už jsme jen s Prezidentem honili legendu z Peček, což se nám před Sázavou povedlo. Nakonec jsme dojeli i McHamera, který si z Lawi vláčku také vystoupil a uniknuvšího hrdinu Bobka, který působil trocha prošitě. V tomto d'ábelském složení jsme pak pokračovali Nechybou směr Pečky a užívali si krásného letního dne. Vejlet jak se patří! No nebyly by to šlapky, kdybychom si před cílem trochu nepošpásovali. Až z toho Kolíkáčovi zase rupnul drát. Snad mu bude příští oř sloužit líp. Řízek a dvě píva, byly nádhernou tečkou. Technikovi spešl díky za odvoz a všem ostatním za vše ostatní!

Honzis – Pečecká s LAWI stars aneb finito na Ondřejov

Slunce peče od rána, znovuzrozená Madona vyhlíží konkurenci a hle - do Peček si našly cestu hvězdy z Topforex/Lawi ... Napřed Kapr s Bobkem v úniku před Tatcemi, pak se nic zvláštního neděje, jen špice s Vencou mě utvrzuje v tom, že on si vesele povídá v kompenzaci a já teda kompenzaci nejedu a radši si vystupuju ... Bulánka se jede v tempu, dole vidím nějakých 400W na displeji Kotrlíka, pak přes 350W před serpentínami kde se to teprve přitvrzuje Hulís v puntikátém spurtuje na prémii, pak se svěsí a jede se v poklidu, čehož využije Bobek a odjíždí.

Nakonec se tak brzdí až nás předjede týpek na trekáči V Jevanském se opět nikomu moc nechce, to na Ondřejov se zase chce každému \ Dole rozjede tempo tak nějak "hrana" - myslím že jedu dobře. Jen do té doby než z rychlosti 20+ vystřelí Něža asi třicítkou do esíčka v Kostelních Střimelicích Ani se nezvedám, jedu na Románka Vepředu tři modro-červení, McHammer a přibližující se Camrďák! Ha, ještě není vše ztraceno! Tempem si ho na 52/23 dojedu a pak chudák není schopen vystřídát až na Ondřejov Ve vláčku je i Technik a Kolík, který hlásí něco o tom, že by elitáři měli jezdit český pohár V Ondřejově nás brzdí škodovka, že skoro stojíme kostky dolů. 70kou pak valíme do Chocerad a jelikož oranjes nějak parkují už dole, tak jedu svoje tempo - na velkou Vodslivy bolí, ale vidím odpadlého McHammera, což mi vlévá sil. Těch se ale stejně nedostává ve šlapavém úseku do Sázavy. Proti míváme Bejka - bez helmy, jak jinak - profík. V Sázavě se sjíždíme do prošité skupiny - vyšitej Bobek z úniku, lehce zelenej McHammer odpáranej Lawi stars, já marnej, unavenej Camrda a unavenej Kolík ... Nechyba ve znamení cesty mrtvol To je furt samý Móc, zpomalte \ - tvl to je skoro jak cesta na zmrzlinu. Kolíkáč se už skoro vidí v cíli a ono je to přes 30km z Horních Krut, kde už jsme všichni okoralí. Sůl na dresech dokládá že se nevlákáme, ale čekal bych, že pojedeme víc. To se změní až když vpadne na špic časovkář Camrda, i Bobek se zapojuje na svém křupajícím Canyonu, McHammer spíš s odlepem a Kolík naopak s přílepem za zadní plášť toho, kdo je zrovna před ním Kouřim, ještě 17km, už to moc nechutná, každý brdek lehce parkujeme, na větru to bolí, ale Camrda našťestí má sil dost. Z Tatec to zase беру na sebe, u Peček se zvedne Camrda a jede si na dlouhýho 2,5km špurta pro bramborový flek. Za ním McHammer a já jedu s Bobkem a Kolíkem. Než teda Kolíkovi ulítne drát z jeho švýcarů Co naděláš, aspoň že před Pečkama. V cíli hlásí budík 2hod a 53minut, průměr 34,5km/h není marný na to, že se místama nejelo. Dle stravy si dali Topforexáci pár KOMů na Ondřejov i v dalších kopcích nám dávali na prdel, takže v cíli 6minut! Razím do hospody umýt ze sebe sůl a pochutnat si na řízku. Chutná náramně, do toho pár hlášek s Kolíkem a dalšími. Nakonec povedená akce - jsem spokojen, byť nohy z nebes jsem teda neměl, nicméně to stačilo aspoň na jízdu v oranžovém vláčku - díky kluci že jste dorazili!

Hulis – Možná jo, možná ne.

Po příjezdu na start mi bylo hned jasné, že mezi prvníma nebudu, když jsem tam viděl, to co jsem tam viděl. Každopádně včera jsem si to 'po*ral' sám. První kiláčky klídek ve dvojčkách na kecačku a rozjetí. Na Bulánku se jelo celkem příjemné tempo, ze kterého jsem si musel nastoupit a dojet si pro body pro puntikatej dres! Pak zase celkem klid až do Hradce, kde jsem čekal, jak kdo pojedě. Rozjel to Honzis, já s Michalem Somrem vedle sebe za Honzise až do vsi. Pořád se mi jede pěkně, ale pak to přišlo. Michal nastupuje, Camrda jde za ním a já začínám taky plašit. Bohužel, tak dobrý nejsem a kdo ví jestli někdy budu, každopádně jsem se tam celkem vystřílel a pak pro mě byl problém zahákovat Honzise a Kolíka který si mě pravidelným tempem dojeli. Nahoře mi na Kolíka, kterej si to docvaknul chybělo pár metrů No těžko říct, jestli bych tam s váma byl kdybych nechytal howada z lawi... Možná jo, možná ne. Naštěstí jsem to včera bral jako trénink, ne jako závod, takže mě to ani moc nes*alo, že jste mi odjeli. Na začátku Chocerad jsem si dojel Technika a ještě s jedním borcem jsme jeli ve třech. V kopcích jsem měl navrch, takže jsem v naší trojičce 'šetřil', abych pak mohl klukům pomoc na rovině. Nohy jely pěkně, tak na jednu stranu zamrzí, že jsem nejel o skupinku vepředějš s Kolíkem a spol., ale na druhou stranu jsem si aspoň pořádně potrénoval tempo na rovinách, který jsem od Vodsliv až za Horní Kruty jel převážně ze špice. Za Krutama mi kluci už hodně pomáhali a celkem pravidelně jsme střídali. Jak jsme se tak blížili k Pečkám, tak jsem plánoval, jak na ty dva vyžrát, jestli jim nastoupit a ujet už před Pečkama a nebo to nechat až na spurt. Říkal jsem si, že ten nástup je docela risk, protože by si mohli vystřídát a ještě mě dojet a pak vospurtovat. Ale vzhledem k tomu v jakým byli stavu - aspoň mě to tak přišlo, že už toho maj dost, jsem vsadil na jistotku - spurt, ve kterým už by nemuseli mít tolik sil jako já... A taky že jo, Technik do toho šel pěkně, ale bohužel pro něj to nestačilo. Včerejšek mě fakt bavil, super trénink a parádní akce, díky všem co dorazili!

Kolíkáč – Kááááárel Vaněček!!!

Moje premiéra na Pečekké 100, trasa do Posázaví, to bylo hodně velké lákadlo. Ale před tím ještě bylo třeba vyřešit několik problémů týkajících se kola, zdravotního stavu i časového sobotního harmonogramu, aby to vše klaplo. Až se sám sobě divím, co jsem tomu ochoten vynaložit za úsilí, ale hold je to droga, je to náboženství! Navíc ta avizovaná orange účast, tomu se musí něco obětovat. Camrda se pro mě stal ústřední postavou, nejdříve mě zachránil materiálově v pátek, kdy jsem v jeho novém hníždě, na zbrusu nové podlaze, začali dělat generálku mého oře. Nejdříve demontáž středu z jeho kozy, a pak montáž ke mně. Po střídavých výkřicích že už to máme a pak zase, že to nejde a prdíme na to, se nakonec dílo podařilo a já pomalu začínal věřit v sobotní hospodu U Marka v Pečkách. Technikovým luxusem jsme se nechali dovézt na prezenci, zaplatili si řízek a houpli na start. Šlapky početně dominovaly a začaly tvořit závod. Nejdříve odjel Kapr, pak za ním vystřelil Bobek, ale po chvíli se to sjelo a na kecačku se dojelo až za Kouřim pod Bulánku, pod první brdek. Najel jsem si dopředu, ať se mám kam cedit. Naštěstí trojka Lawi - Venca, Míša a Tom nás nechala vyniknout a přitopit tak mohl jen náš Hulis, který nahoře zaspurtil na ceduli. Před Kostelcem znovu odjíždí Bobek a docela rychle mizí. Po odbočce k pile to taky zkusím, když už tady lítá ta motorka s kamerou, tak ať taky ukáží dres. Nejdříve si myslím, že doletím Bobka, ale moc se k němu nepřibližují a začíná mě to i bolet, takže raději stáhnout ocas mezi nohy a zpět do balíku. Přechat jevanské údolí bez defektu a zakousnout se do Kostelních Střimelic. Tady už začíná úřadovat silná trojka, ale

nechceme být jen do počtu a McHamer s Camrdou jdou po nich. Pěkný nástup, který bych osobně já okamžitě zaplatil, a tak raději svoje tempo, on ten kopec je ještě dlouhý. Technik mě ale začíná provokovat, pomalu se mi vzdaluje, a to je nedobré znamení. Zvedám zadek a nohy jedou, tak proč kuva nejedeš? S Technikem míváme Hulise a před námi vypečené duo Honzis-Camrda. Uááá musím s nimi! Horizont a 10 metrů díra, kouknu na okoralého Technika, ne, tomu se už vůbec nechce je sjíždět. Je to na mě, беру to na sebe a ono to jde! Letíme díra nedíra, skvělá chvíle! V Ondřejově si euforicky zařvat a po kostkách směr Chocerady se nechat vybrzdit starým MBěčkem. Ve sjezdu chytám odlep, ale za železničním přejezdem zase dopředu grupy, Vodslivy musím hned odspodu s nimi. Honzis se s tím nepáře a vsazuje tam hned svoje drtivé tempo na velkou, Technik už toto nehodlá akceptovat a loučí se a Camrda? Tak nějak mě připadá že váhá s kým má jet... A tady se z něj znovu stává pro mě ústřední postavou. On snad chce jet se mnou! Ten stejný dres dělá divy! A tak se za něj zavěsit a trpět a trpět. Honzise mít stále nadohled a navzájem se utvrzovat v tom, že do Sázavy si ho doletíme. Pro mě nezapomenutelné Vodslivy, v mém nejlepším čase, co si je měřím. Díky Karle! A jak se to narovná a odbočí se doleva, Camrda vleze na špic a naloží tam pořádnou časovkářskou nakládačku. Poslintanej jsem až za ušima, ale Honzis se přibližuje, a i dvě orange postavičky v dáli. Znovu parádní chvíle, dokonce jsem Camrdu asi na 5 sekund i vystřídal, aby si vorazil, a pak znovu za naší motorku z Hostivaře, co jede famózní řemeslo. Jak jsme si naplánovali, jak jsme si to přáli, tak se to také vyplnilo a z Dojetřic už to pomalu spojujeme, aby jsme na mostě v Sázavě jeli hezky srovnání. 4 pomeranče, Camrda, Bobek, McHamer, Kolíkáč si mezi sebou vezou modrý bonbónek značky Honzis. Hurá na Nechybu, kde Honzis s McHamerm odjíždí, ale kabrňák Camrda zvolňuje a jede týmově na Bobka, který má po tom mega úniku nárok na setrvalejší tempo. Nahore i odjetá dvojka zvolní, a tak závěr se nese ve skupinové parádě. Camrda nám ještě slušně protahuje úsměvy, já vím, že se furt opakují, ale je fakt bomba, jak mu to lítá. Nic mě nezapltil, ale musím ho vychválit až do nebes. Nejenom že vlastně díky němu jsem mohl jet do Peček, ale hlavně průběh závodu, kdy se o mě staral, to je fakt nezapomenutelný! Díky díky moc. Jediný kaňka pro mě přišla, prý tedy až v ochranné zóně, před cedulí Pečky, kdy mě znovu prdnul drát a já zůstal sedět v příkopě s nepojízdným kolem. Ale díky tomu jsem zažil premiéru na TV motorce, která mě hodila do cíle i s kolem! Díky letí do Brodu! Ale celkově to byla pecka, budu hodně dlouho vzpomínat na to, co mě přinesl 15. ročník sportovní turistické jízdy pro silniční kola!

McHamer – Mohlo to být i daleko lepší

Plný očekávání jsem dnes vyrazil do Peček. Bohužel na místě se dozvím, že jedná pouze o vyjízdku a to bez jakéhokoliv zabezpečení. Což nejsem úplně nadšen, protože to mohlo být uvedeno na našich stránkách, třeba stejně jako u Sázaváku. No ale jsem tu tak uvidíme co nás vlastně čeká. Začátek se jede v klidu, což je ale dobře, protože po věřejších problémech se necejtím ještě úplně v pohodě. Přichází první kopec za Kouřimí ale jede se v klidu. Druhý kopec už se jede rychleji, jede se mi ale docela v pohodě a tak jedu v první skupince a zatím i s rezervou. Na kopec už tedy pouze 3x Lawi a já, docela dobrý pocit. Tak si říkám, že se mi nejede nejhůř a asi to tak i vydrží, pač to vypadá, že ostatní teda kromě Nežerky nejedou zrovna lehce Pokračujeme do Chocerad, jenže v polovině sjezdu dojedeme autobus. Držím si tedy odstup asi 30m. Bohužel 2x Lawi jsou za autobusem nalepený a těsně před zatačkou v Choceradech začnou předjíždět. Což moc nechápu a je velké štěstí, že se zde nestal nějaký průser, pač když by tam jelo nebo klidně i stálo auto tak to nedopadlo dobře. Vůbec se nedivím, že jsou závody u nás zakazovány, takovýhle chování rozhodně není OK. Každopádně pokračuji dál pouze s V. Nežerkou a na začátku kopce vidíme 2x Lawi tak na 300 m. Jede se docela rychle a asi tak po jednom km si radši vystupuju a pokračuju si už jen svoje tempo. Byla škoda, že to člověk nevydržel o trochu déle, protože odstup už byl pouze nějakých 50m ale hold tak rychleji zatím nejsem Pokračuju tedy asi 20 sekund za první skupinou a snažím se jet, co když náhodou zpomalím. Na nějakou dobu ztrácím ale oční kontakt a najednou nevím kam, zelené šipky zde odbočují po asfaltce doprava a to si teda nejsem jistý. Tak čekám a asi po minutě mě dojede další šlapka. Zde ale už pokračuju tak trochu bez motivace až do cíle. Šetřím gel a vše co mám pač to využiji jinde. Ke konci už vyhlížím pouze cíl. Nakonec ještě odjíždí raketák Camrdák a já jsem rád, že je to zammou i když s divnou pachutí, že to mohlo být i daleko lepší a to minimálně dojet s první skupinkou. Tak a teď se vrátit ke svým časovkám

Pistachio – Pohodový malý závod do Posázaví

Pečeká stovka, pohodový malý závod do Posázaví s elitní účastí Vency Nežerky a všech orange hvězd. Já si po čtyřiařidvacetihodinovce trochu opatrně prásknul pouze dětskou trasu 68 km. Stoupání na Bulánku jsem si vyletěl s balíkem a následovalo dělení tratí. Z balíku jeli všichni vpravo, takže následovala časovka jednotlivců 47 km dle itineráře na říditkách. Cíl dát to pod dvě hodinky byl splněn, v autě za hospodou v 11:26 hodin, na cílové ceduli asi o minutku dříve. Zdlábnout řízek, vyžahnout pívko a jet se podívat na dojezd elitičků. U cedule docela narváno, fotilo se jak na dojezdu Tour. Gratulace Camrdovi, který vyhrál malé mistrovství Šlapka a vlastně všem Šlapkám, které dojeli. No a prezident, ten musí mít vždy něco extra. Prostě si stopnul motorku

KONSTANTINOVY LÁZNĚ

Dreamer – Sauna v Konstantinových Lázních

Nikdy bych neveril ze nekdy budu rad za zavod, který trva jen hodinu, dneska jsem byl ale za něj opravdu rad, protože kdyby byl jen o něco delší, možná bych z kola slezl. Ale poporadku, na sobotní poledne je vypsan další SUAC závod v Konstantinových Lázních na místní hezke cyklostezce. Okruh cca 3km, kroužit budeme hodinu, boduje se každé třetí kolo. V minulosti se mi tady darilo, odjízdel jsem z balíku, nebo spíš balíčku, protože tohle je závod, kam moc lidí nejezdí, většinou je nás kolem dvaceti třiceti. Už sobotní ráno nevěsti nic dobrého, před Rokycany sesrotované auto na stresu a dálnice stojí. Sice jsem vyjel s rezervou, ale plán rozjet se aspon na hodinku bere za své a před startem jsem rad za ne celou pulhodinku, přičemž prvních 20 minut se nejsem schopen prinitit ke krátkým intervalům, kterými se obvykle rozzjízdim. Popravu se tak desím co bude následovat po startu, balík nad 40 už má závod za sebou, ale to nebrání Kamilovi Ackermannovi aby si dal jako přichází druhý závod s námi a pomohl klukům z Axonu. Start, jedeme, propadam se na konec balíku, aspon že slunce zalezlo, ale sauna je venku porad. Co je horsí že mě taky pobolívá bricho, buď jsem něco špatného snědl, nebo jsem se nakazil ctením příspěvku McHammera, který si na bolesti včera večer stěžoval. Ve třetím kole je bodovaný spurt, chytám díru a zuby nehty se docvaknu zpět do balíku. Z něj ale odjíždí T. Hlaváček + 1, já kroužím celý okruh s 50m dírou na balík, říkám si jestli mám z kola slezt, máme odjet 15min a představa že v tomhle stavu mám jet ještě cca 45min vubec příjemná není. Nastěsí se v balíku trochu zvolňuje a jsem zpět, ale ne na dlouho. V dalších kolech strídave odpadam a dotahují se do balíku, jednou mi pomůže i Kamil A. protože mezitím odjel R. Lobl a V. Bouska. Prekvapive je tu ale i J. Voráček, taky mu to dnes asi moc nesešlo, ale není divu, kdo dnes neměl nohy na 100% tak šel prostě z kola ven. Po pulhodině mi přišlo že se mi jede lepe, tak jsem šel snad poprvé na spic, ale záhy jsem zase zaplavál na konec skupinky a byl rad že mi neujeli. Ke konci se už moc nejede, takže to v balíku vydržím až do konce, dojedeme i R. Lobla, ale na nějaké slušné umístění to dneska není, za nula bodů nelze jinak. Po závodech kdy jsem stastný že jsem se nepozvracel, nebo nemusel slezt z kola a jíst si ulevit do kroví, říkám klukům, že z dneska psát report nebudu, protože není o čem psát. Po závodech pogratulovat ostatním a rychle na Sumavu, kde se porad cítím nic moc, ale i tak se jdu vyjet na hodinku do lesa a nakonec dávám dohromady i report. Když o tom tak přemyslím, tak dneska jsem se naučil dvě věci, je dobře naslouchat telu a někdy to prostě nejde, i když byste se rozkrajeli. Druhá věc je pozitivnější, že i v takovém stavu jsem závod aspon dojel a jak jsem naznačil na začátku, hodina dneska byla pocitově jako dvoušty kilometr na Krušného, docela dobrý paradox. I tak se mi nakonec v Konstantinkách líbilo, za rok to určitě vyjede lepe, to jsem si jistý.

KLATOVY

Dreamer – Cinovský okruh šestnactkrát

Další víkend, další kolo SUAC je tady a s ním konečně jeden závod který mám blízko domova. Tentokrát se koná u Klatov na známém Cinovském okruhu, kde se jezdí Rally Sumava. Minulý týden mi závody vůbec nesešly, tak jsem si chtěl zpravit chut. Společenských akcí ale bylo i tenhle týden víc než dost a tak jsem pro jistotu od sebe radeji nic neočekával. V sobotu se jdu rozjet na Arber a Pancir, kde mi pohodovou jízdou okoreni dva Němci, kteří mě dojedou a myslí si že mi na Arber ujedou. V závěru je trochu ztrestám a vlastně jsem za to rad, aspon jsem poradně roztocil nohy před nedělí. Nedělní ráno svítí slunce o sto šest a tak na kole vyrazím do Klatov, příjemná hodinka na rozjetí. Jako poslední se přihlašují do závodu, skoro jsem to nestihl. Stihám si i dvakrát projet cca 4km okruh, který v závodech budeme jezdit 16x, takže závod má kolem 65km, což je na mě porad málo, ale co se dá dělat. Na startu jsem čekal že bude víc lidí, je nás tak kolem padesáti odhadem, ale jak už je zvykem, nechybí tu i velmi dobří přichází, Malan ze Sparty, Gregus ze Sweepu a další. První dvě kola se pohodově držím v balíku, cílový brdek se sice propadam, ale zatím jedeme pohromady a jede se mi docela dobře. Ve třetím kole nám ale poodjede po cílovém brdu petice s Malanem, Gregusem, J. Voráčkem a ještě dalšími dvěma jezdci. Chytíme malou mezeru a následně dva okruhy se jí snažíme sjet. Velmi dobře ale vím, že to asi nedopadne. I když se sám snažím na spic pomáhat, točí se nás bohužel velmi málo a uprchlíci postupně naskok navysují. Není tam nikdo z Axonu, takže jsou všichni v našem balíku a působí tam trochu chaos, jak se snaží sjízdet uprchlíky nebo sami odjíždět. Několikrát zkusím odjet s V. Bouskou, R. Loblem a K. Ackermannem, ale záhy jsme dojetí zbytkem balíku. Asi 2 kola před cílem zase nastoupím před cílovým kopcem abych si udelal naskok a vypadá to nadejné, opět s klukama z Axonu poodskocíme a začínám verit že to udržíme až do cíle. To se se skoro dá, ale v cílovém kopci když se začne spurtovat toho už mám dost a pár lidí zezadu mě ještě předjede. Takže ani tentokrát to na bednu zdaleka nebylo, ale i tak pretrvává dobrý pocit z aktivní jízdy, z pokusu o uniky, nastupy. Něco tomu chybí, taková ta čerstvost v nohou, ale proti minulému týdně to dneska bylo úplně o něco jiném a to je to hlavní. Takže jako vždy, když se pojedou závody dokončit, vydat se z aktuálních sil, nejde zakončit report jinak než pozitivně. Po závodech je stále krásné letní počasí a tak si dám ještě vyjetí pěkně přes Cachrov, Pancir, Spicák, lepe dně den prostě stravit neslo.

PŘECHOD MONTAŠE

Malina – Přátelství tvrdší než kámen

Druhý díl z dílny P&M: „Manažersky podchytit a vyrazit! Doma to okecat a pak žehlit. Třeba už do hor. Daleko daleko, vysoko vysoko! Přesně těmito větami jsem zakončil minulou trekovou akci s Pájou v Českém Středohoří. Poslední věta je vypůjčená z jedné z písniček od skupiny Priesnitz na posledním albu. Má symbolizovat směrem, kterým se chceme vydat. Letmé popisy a euforické výkřiky na diskuzi mají symbolizovat jediné, a to ochotu posouvat se dál, zkoumat nové věci, dovednosti a rutinně ovládat již naučené. Zároveň také pozitivnost konání a radost, že se nám to dle subjektivních měřítek daří. Cíl této fyzicko-psychologické výuky je jediný - když přijde zkouška je potřeba ji splnit. Může přijít v ne zrovna vhodný okamžik. Její nesplnění nemusí znamenat pouze ztrátu času nebo nedosažení na úspěch. Její nesplnění může znamenat mnohem víc. Vlivem studené fronty nad Tatrami během minulého víkendu byla přesunuta aréna našeho konání do Julských Alp na pomezí hranic Slovinska a Itálie do horské skupiny Montasio (Montaš). Plán byl v sobotu vystoupit severozápadní stranou cestou Via Amalia. Najít vhodné místo k bivaku v okolí vrcholu Jof di Montasio. V neděli pokračovat řetězcem hřebenových cest až do sedla Forcella dell Orso a sestoupit zpět k parkovišti Malga Saisera. Předpověď počasí na celý víkend, kromě většího větru v sobotu večer, byla bezchybná z mnoha zdrojů. Motivace vyrazit byla nezměrná. Celý týden litaly mezi Holešovickými a Vršovickými vzkazky, kdo se víc těší. A tak rychle nastal pátek, zabouchnutí kufru v 13:30 na Karláku s poslední bagáží, zapnutí nového alba Kings of Leon a dobrodružství z prvního šuplíku dvou přátel mohlo začít...Cesta ubíhá nadmíru dobře. Chvilí kolona okolo Benešova, ale ve srovnání se situací, kdy o prázdniny tudy jezdí matračky k Jadranskému moři, je toto pohoda. Budějky. Mekáč. Převlíknout do slípů. Linec. Salz. Taury. Villach. Pumpa, kde bereme dvakrát šláfrunk a ještě levný rakouský benzín a vzhůru šerem na parkoviště Malga Saisera, kde jsme kromě jednoho karavanu na velkém parkoviště úplně sami. Je tu studánka, plácek v trávě na spaní, horská skupina a vesmír nad hlavou. Tohle je svoboda! Přijet do cizí země, a pokud neděláš bordel, neštekne po Tobě ani pes. Lezeme do spacáku, povídáme si s vesmírem a je nám fajn. Ráno je horší, místní borec v klobouku v nedalekém jediném stavení si řekl, že i dnes je dobré pustit dieselagregát ve 4 ráno. Nevypadá to na přerušovaný chod, tudíž za půl hodiny lezeme ze spacáků a pomalu a jistě se balíme na dvoudenní nálož. Bágly jsou opět monstrózní a nám se to nezdá. Ale chodíme sem a tam a všechny věci uvnitř se pro dvoudenní pochod, lezení a bivak zdají naprosto elementární. Tudíž zaklapáváme přesky a v 6:00 vyrazíme vzhůru vyschlým korytem řeky po jarním tání. Cesta ubíhá rychle, na první křižovatce špatně odbočíme, ale po návratu už tvrdě stoupáme lesem, kde se kolem nás ostatně prohání Slovinci s batůžkem jako do školní družiny. Funíme jako lokomotivy a vypadáme jako upocení hroši na útěku. Sluníčko se na nás škodolibě směje. Zaplať pánbůh, že mouchy šerlichovky se ještě nenarodily. Od 1850mm začíná zajištěná cesta. Bereme raději i prsní úvazky. Ty svině na zádech si to žádají. Lezení soustavou komínů. Rozumně vedené. Žádná extrémní expozice. Kolem 2150mm končí ferrata a začínají úseky blbého značení, sněhových polí, popolézání, mokré trávy. Prostě vysokohorské problémy. Hodinky s navigací jedou bomby a úseky značené stezky ukryté pod sněhovými splazy většinou někde paralelně vylézáme po skále nebo drtíme šotolinou. Po 7,5 hodinách dobýváme kótu 2450mm a západní stěnu, kterou celou budeme traverzovat až na jih, kde čeká bivak Suringar. Hodinu svačíme – gulášovka z pytlíku a čaj pod převisem. Voní jako v Alcronu. V protisměru nás dochází rychlý Ital, který se už nadechuje k velké anglické konverzaci, ale pak s krásnou italskou intonací řekne jen „Bye!“ a zmizí. Nerad bych zapomenul na 2 hodiny zápasu se západním traversem, kde se střídá šotolina se sněhem a odštěpy končící někde 1,5 km níže. Jsem rád za mačky a lano je v permanenci. Štandujeme za všechno co alespoň trochu drží. Jednou vyzkoušíme, že odpolední sníh fakt klouže. Psychicky nás tahle západní čundcountryšou dost ničí a jelikož v závěru obcházíme trochu dolů další sněhové pole a už se nevrátíme na stejnou vrstevnici stezky, tak na závěr kufrujeme v horolezeckém terénu I-II. Chvilí klidu a koncentrace a asi na potřetí už tu červenou maringotku na terase mezi západní a jižní stěnou nacházíme. Diskuzi pokračovat dál a ušetřit něco z nedělního tripu ještě dnes ani nevedeme. Jsme tu po 12 hodinách. Dle průvodce jsme na bivaku Suringar měli být po čistých 6h. Asi to chce batůžek do družiny a spát nahý, jelikož si nemyslíme, že 6h pauzy by byly náš styl... V bivaku ve stínu a relativním bezpečí se nám ale rychle lepší nálada. Zaháníme chmury sněhových traversů čokoládou, ořechy, kafem a čajem. Dokonce i předpokládaný problém s vodou je vyřešen nakapanou fľaškou průzračné vody ze skály. Pak přichází horolezci Marcello s přítelkyní z Belluna. Je vidět, že z nás nadšení nejsou a o full house moc nestojí. Ovšem po chvíli už jsou uvnitř u nás a opatrně vzájemně diskutujeme zítřejší plány. Nabídnutý čaj z naší strany nakonec definitivně boří ledy a on nám vysvětluje, jako složitě jsou klasické výstupové cesty jižní strany. Ona zůstává netykavkou, ořechy v hrsti nechce, ale čaj srká jak malé dítě. Tak aspoň tak v rámci mezinárodních vztahů. Pak západ slunce kdesi nad Dolomitama, kamzíci na dostřel při cheání. Fantazie. První šuplík. Gracie a Dobrou... Noc stojí za prd. Buď bouchají dvířka nebo lomcuje celou boudičkou silný vítr. Ve 4 už se to nedá vydržet a jen čekáme, až nám ve 4:30 zazvoní budík. Při balení se vítr zmírní, až se zklidní úplně. Respekt horám a díky! V 5:05 jsme venku. Zima, ale tím, že hned lezeme 300m Findeneggovým kuloárem se okamžitě zahříváme. Po ránu hned tvrdá dřina, koncentrace a napětí. Sníh je na jednom poli, které je nutné netraverzovat, zmrzlý a mačky ho krásně berou. Dvojkové lezení v dobré skále. Orientace horší ale zvládáme to výborně celou dobu. Na vrcholu jsme chvíli po 7. hodině. Slunce hřeje. Výhled se nedá vysvětlit. Pouštím pár slz, jelikož ta sdílená dřina je emotivní. Společně

vyřešené problémy, společný vrchol, společná rajčatovka z jednoho ešusu a lžice s Pájou na vrcholu Montasia, další první šuplík, další slzy. Do prdele já jsem baba, ale nějak se to nedá ovládat. Ale pomalu a jistě si začínáme prohlížet dlouhou hřebenovku před námi, kterou musíme v každém případě udělat... V tuto chvíli se dá konstatovat, že pro nás přestaly hlavní lezecké problémy a začala úřadovat příroda, nedostatek vody a stupňovaná únava ze slunce. Kdo má rád absolutní pozitivnost a takovéto Dreamrovo: „Dávám si jedna mínus maximálně dva plus“, nechť zaklapne notebook, vypne mobil nebo roztrhne vytištěný list do tramvaje a na příští zastávce ho vyhodí do koše. Nicméně napsat to musím, ne všechno končí tak jak chceš. Hájím názor, že z chyb se poučíš jen, když je zažiješ nebo si jejich přímým svědkem. Naši chybou byly těžké bágly, s kterými bysme přešli i Berninu. Každý druhý Ital, kterého jsme na hřebeni potkali, se ptal na sněhová pole a zda je to nebezpečný. Oni záviděli bágli, my ladnost a rychlost pohybu. Já osobně bych se bez cepínu a že nemám Páju na laně v některých úsecích úplně po*ral. Teď si to vyhodnot' a objektivně kvantifikuj... Hřebenovka od západu na východ je nádherná, střídání různě zajištěných a nezajištěných cest lehčích obtížností. To byl i hlavní důvod proč se tady takhle mastíme. Skalní svět s neustálými výhledy na Julské Alpy ve Slovinsku, Vysoké Taury, Dolomity, vzadu někde velikáni Ortler, Piz Palu...dokonce i moře na jihu se sem tam blýskne. Bohužel po chvíli, kdy máš trochu žízeň, tak se z výhledu na zasněžený Grossglockner moc nenapíšeš. Otázkou zůstává, jak dlouho chceš žížeň akceptovat. Ještě předtím se stala jedna nepříjemná věc a to ztráta Pájova mobilu. Někde nám vypadl nebo jsme ho v rámci horlivého focení nechali někde položený. Nevíme, kde. Pája se ještě kousek vrátí na místo, kde se převlékal a za chvíli stejně zamračený, jako odcházel, přichází. Vrcholem tohoto úseku byl výstup ferratou na vrchol Foronon del Buinz. Tam čeká starší Ital Lucciano, opravář luxusního bivaku, který tu na vrcholu stojí. Vymýšlíme komunikační kanál němčino-slovinštinou a velkéj deal začíná! Nejdřív Malinovi dá napít vodu s příchutí petroleje, pak Pájovi zbytek kanystru plného červů. Nabízí nám čaj, samozřejmě ne tekutý ale pouze pytlík. Koukáme, co se dá vypít, nic. Rozvaříme jeden ešus sněhu, co si neseme. Vypijeme ho a hurá dál. Na závěr nás ještě ubezpečí, že za hodinu jsme v jednom důležitém sedle a za 3h u auta! Jsme nadšení a s velkou vervou se pouštíme do dalších úseků hřebenovky s již spíše klesajícím profilem. Já ko*ot mu tam do kasičky dobrovolně nacpal ještě asi 5čecek! Zpětně ho vyhodnocujeme jako sedmilháře, jidáše s andělskou tváří a vůbec člověka, kterého už nikdy nechceme potkat. Nevíme, zda to byla blbá fatamorgana nebo realita. Nespoléhali jsme na jeho slova. Ale v momentě, kdy Ti dva kluci řeknou, že mají trochu problémy s vodou, tak je nepošleš na smrt grilem a jistý náznak serióznosti na jedné straně a důvěry na straně druhé se dá očekávat. Na to sedlo docházíme asi po 3 a půl hodinách po nekonečném traversu na slunci s přelézáním různě vysokých polic, jedním prudkým sněhovým splazem a jedním zakufrováním v nepřehledné suti mezi skálami. Začínáme tušit, že zítra máme neplánovanou dovolenou a že pojedeme od benzínky k benzínce. V korporátech pro tohle vymysleli tzv. sick-days. V těch různých vyprávění, kterých máme plné knihovny, je zvláštní, že když už mají lidi vymleto, tak spolu přestanou mluvit a řeší jen to nejnужnější. Ano, máme vymleto: „Kudy? Bacha! Tady! Táhle? Tudy! Dobrý? Dobrý!“ Plus několik citoslovcí, třeba „Fuj!“ nebo „Au!“ a to je vše. Začínáme ze sedla scházet načechraným 250m vysokým kuloárem, který je po zimě nakypřený jak dobrého zahradníka kompost. Vápenec se zde štípe, loupe jak slída. Všechno se sype a z pohodového terénu je nepřijemný problém na závěr. Dost to podkluzuje a místy si musíme sednout na prdel, aby to nejelo dál. Nicméně nějak se touhle s*áčkou pohybujeme dolů blíž a blíž bezpečí a potoku s vodou. Myslíme na vodu, naše ženy, kafe u auta, studánku, kterou známe – dá se do ní vlézt, redbully s Vladimírem 518, na dieselagregátáka, kterého ráno půjdeme hnát cepínem, až to zase pustí. Všemi myšlenkami jsme už dole...Jenže ne všechno jede podle Tvých not. Tady si malý červ a to divadlo okolo nejsi schopni ovlivnit. Někde v půlce kuloáru něco začíná chrastit. Přímo nad Malinou. Kámen velikosti televize má jasnou trajektorii a zdá se, jako by měl hlavu, reguloval svůj pohyb a jasně věděl, kam míří. Přesně tam také dopadl. Kolem oběda v pondělí si mě Pája vyzvedává v nemocnici v Udine. Chvilí vážně promlouváme na lůžku. Za chvíli se smějeme. Kámen jsme pojmenovali „Zmrdečkem“. Pak si mě odváží domů. Díky! Nezapomenu! Uff, to byla jízda! Tohle přátelství je tvrdší než kus kamene!

SÁZAVA

Honzis – Blizák po svejch :-)

I have a dream ... V závodním důchodu, ale pár snů ještě mám a jeden si odškrtl 17.června na milované Sázavě. Ráno fouká jako prase, do poslední chvíle řešit jestli to má cenu pokoušet, ale jo, bágli na záda, vzít crossa a pokud možno cestou nejmenšího odporu dojet do Sázavy. Cestou na Nechybě schovávám bidon a foťák, na 27.km se budou hodit. Dojždím celkem pozdě, ale tak přivázat kolo ke stromu a převlíct se zase tolik času nezabere. Do kapsy mobil co kdyby něco, mapu co kdybych bloudil a tyčku co kdybych měl hlad. Asi 300 bikerů se tísní na náměstí, já si v poklidu mačkám Garminy a když se to rozjede, tak se rozeběhnu vsříc svému snu. Úvod na Bělokozly - prvního beru koloběžkáře co tlačí už v prvním esičku, pak v prudkém asi 20 bikerů - v keckách, pupkáči a tak. V terénu se to přelévá podle směru - do kopce mám výhodu, po rovině a z kopce samozřejmě ztrácím. Pár bikerů se mě ptá co běžím a já že zkusím na Nechybu a pak do cíle, ale furt ve skrytu duše doufám, že nebudu tak na sra*ky, že to dám celý. V Bělokozlech pozdravím Katku z práce a následuje delší seběh, kde mě berou skoro všichni, v hupu se ale zase blížím i předbílám. Most v Ledečku, hlava v nebesích a Garmin hlásí

11km po 4:38/km Trošku přepálený ... Podle vody, pak zase kopec, cupitám si a beru i ženskou na e-kole, Talmberk a asfalt. Musím říct, že asfalt mi nevádí, bahenní láně v lesním úseku už miň. Naštěstí je trať ale krom pár krátkých úseků fakt vyschlá a jetelná i na crossu myslím. Další kopec na Mrchojedy, zase nechávám dva na kole za sebou. Buřáč - hurá! Rychlá pauza - ionťák, kus koláče, půl tyčky a fotka s lehce obézním bikerem, který mě hecuje že to musím dát celý! Musím? Nohy ok, pořád běžím pod 5/km, byla by škoda to pustit! V dalším hupu ještě prohodíme pár slov a já čím dál víc věřím v 40km! Seběh k Budínu, jedno místo s 10cm bahna - oops, levá Adidaska mění barvu, ale ok, nohy ještě fungují. Po brodu vbíhám na silnici a dávám se blbě vlevo. Ptám se regulovčičku kam a vracím se po půl minutě zpět, abych se vydal správně. Jediný kufr, trochu mě to rozhodilo, ale v následné stojce jsem se srovnal a naposled měl na dohled toho černého bikera co mě hecoval. V Radvanicích holčička podává kelímek s vodou - super, co když další bufet nebude (a nebyl). Už trochu okoralý doháním na Nechybu. Zdravím Katku, napiju se z bidonu a poprosím ji o fotku s cedulí. Na hodinkách přes 27km, teď už to přece nesmím vzdát a po 3min vyběhám směr Mělník. Zase do kopce a celkem fest, pak delší seběh, který už moc nechutná, pod Vlkančicemi v lehkém klesání tempo 4:30/km s pocitem "s prstem v nose" - yes! Nekonečný traverz k Pyskočelům, pouštím pár bikerů z dlouhé a začínám poslední zásadní kopec zpět nad Nechybu k Mělníku. Už to nechutná, chtěl bych se napít ale není čeho, cupitám a beru zpět bikera, nahore dalšího Dojídám Kitkat tyčinku a začínám se smířovat s tím, že to bude trochu delší ... Sbíhám po louce, teď zbývají jen točky z Nechyby, krátký sešup a lávka přes řeku. 40km, v rámci možností jdu tempo i přes město, kde zdravím letičiho Jiruse! Motám se po travnatých pasážích do kempu a s vítězným gestem mačkám v cíli stopky hlásící 41,4km a na časomíře svítí 3:22:40hod (od výstřelu). Tempo 4:53/km, tempo pohybu 4:47/km! Jsem kupodivu celkem ok, pokecám s Jirusem, pak se převleču a za 20minut už mám bágel na zádech a razím 31km domů. Stoupání na Nechybu moc nechutná, ale jedu hlavou a jen točím nohama. Nahore naposled setkání s Katkou z práce - podá mi bidon, dolije svoji Poděbradku a já se loučím. Fotka a hodina cesty domů. Fouká jak prase, ale nohy kupodivu jedou, hlava funguje a nežene je do otáček. V Kouřimi poslední vítězné foto samospouští a už jsem doma. Schody dolů činí trochu problém, ale už se pomalu vkrádá myšlenka že by to šlo přece za rok ještě líp Blizák po svejch

ZLATÉ KOLO VYSOČINY

RiC- Šlapal jsem, až mě z toho bolely ruce

17.6.2017 jsem měl premiéru na maratonu Zlaté kolo Vysočiny. Vesnice Ruda u Velkého Meziříčí byla centrem hezké cyklistické akce. Měl jsem to tam kolem 120km a start byl v 7:00h, což vyžadovalo brzké ranní vstávání. Ve 3:00 zvoní budík a ve 4:00 mám být ve Svitavách vyzvednout Indiána, se kterým jedu autem. Kousek za Bystřicí nad Pernštejnem najíždíme na trasu maratonu a takto narychlo z auta provádím rekognoskaci terénu. Za pár hodin tudy pojedeme na kole. Kolem šesté hodiny ranní jsme na místě, přihlásíme se, připravíme kola a sebe a jdeme se na deset minut rozjet. Podle hlasatele je nás na startu 32. Docela komorní pojetí oproti maratonům z bývalé Veloserie. Tomuto pojetí odpovídá i poklidné postartovní tempo. Jak jinak si vysvětlit, že ještě po 27 kilometrech jsem v čelní skupině. Prostě paráda. Tím ale vše příjemné skončilo. Na 27. kilometru jsme odbočili z hlavní silnice a okusili to, co jsem měli zažívat v mém případě téměř devět hodin. Výživné stojky a silný vítr. Tento první kopec měl cca 8km různého sklonu. Hned se to nadělilo a já ocitl mezi eliťáky, kteří mi odjeli a těmi, kteří na tom byli hůř než já. Někteří z nich mě ale později dojeli, takže byli vlastně lepší Popisovat jednotlivé kopce nemá cenu. Měly společné dvě věci: sklon výrazně nad 12% a silný protivítr. Před závodem jsem řešil, jestli mám nasadit kazetu 28z, ale řekl jsem si, že to 25z zvládne. No zvládl jsem to s pětadvacátkou a nejsem si jist, jestli by to s osmadvacátkou bylo lepší. Všechny stojky jsem musel lámat ze sedla a tak zběsile jsem tahal za řídítka, že mě z toho bolely ruce. To jsem zažil poprvé. Jedním z nejhorších kopců byl Bolešín. Nevím kolik to mělo procent, ale neodvažoval jsem si sednout, protože jsem měl strach, že už bych se nerozjel. Na vrcholu kopce měl dojet člověk se startovním číslem „1“, se kterým jsem vydržel téměř až do cíle. Dost mi pomohl. Díky. Podle řeči býval hostem na našich webových stránkách. Při sjezdu jsme zakufrovali v obci Věštínek, kde jsme špatně odbočili a zajeli si asi 2 km. Značení tratě bylo nejslabším místem organizace. Hlavně průjezdy vesničkami byly občas problém. Na některých křižovatkách jsme nevěděli kudy kam. To by chtělo zlepšit. V pěti lidech jsme dojeli až na hlavní silnici, která vedla do Rudy. V posledním větším kopci mi dva odjeli. Chtěl jsem je uviset, ale už nebylo z čeho brát. Škoda, mohl to být dobrý spurt. I tak jsem dost spokojený. Letos poprvé se mi dobře jelo. Jako by si tělo už zvyklo na závody a začalo se pořádně mačkat. V kopcích jsem jsem šel skutečně nadoraz a to je moc dobrý pocit. Na výsledku to vidět moc není, mě to vrátilo chuť k závodům. Vysočina je krásná a tvrdá. Žádné monumentální kopce a ikonická stoupání. Jen tvrdá a drobná cyklistická dřina v mnoha bezejmenných stojkách. Chce to pokoru a nepodceňovat Ji.

SEDLÉC-PRČICE

Dreamer – Monínek mám rád

Po tropických dnech se nam trochu ochladilo a na sobotu hlasi počasí takové nic moc, pršet sice nemá, ale vítr a teplota do 20st. Představa že v tomhle davu na Sumave dlouhý trénink mě neláká, ale sedět doma samozřejmě taky nechci. V Praze jsem si tak na večer naplánoval i trochu kulturního vyžití a tak jsem s radostí uvítal, že se v Moninci jede další díl Extraligy Masters. Tu sice nejezdím, ale jako příchozí není problém zúčastnit se. Zjistuji jestli by nejel někdo z našeho týmu, ale nikomu se nechce, vyrazím tak sám. Monínek a tamní lyžařský areál který leží 1h jízdy autem od Prahy mám rád, závod se jede v krásné krajině, je kopcovitý, spravedlivý a má přes 100 km. Letos je víc startů po sobě, zároveň se totiž jede JAL liga, takže zatímco já startuji na 104km, 5min po nás startuje JAL na 75km, atd. Rychlá prezentace, složitě kolo, je docela zima, kolem 15st a fouká ostře od severozápadu. Moc se nestihám rozjet, ale nohy cítím docela dobře, takže uvidíme, samozřejmě vím že start je do kopce, ale snad se první kolo moc nepojede. No kdybych věděl jak jsem se mylil. Na startu je v našem balíku 39 lidí podle toho co hlásí na místě v Sedlci. Je tu Beda Prucha, Liba Janousek, Jirka Baier, někdo z Kbel kdo se později vyptává na Camrdu, že už ho dlouho neviděl na závodech, Spartan, CEZ Budvar Tabor, zbytek moc neznám. První kolo se jede pekelně od startu, respektive dá se to stíhat, ale v polovině kopce v nejprudší pasáži se to trhne a asi 10 lidí odjíždí, tak na tohle nemám, nejspíš nejsem dostatečně rozjetý. Beda Prucha je pryč, se mnou je tu ale Liba Janousek a další. Nahore se zformujeme, je nás taký kolem 10ti a začneme se pociťovat. Hodně nám pomůže i Jirka Baier, je vidět že je to časovka a před sjezdem celo opět vidíme. Ve sjezdu překvapivě docela snadno celo sjedeme, moc nejedou. No tak fajn, uvidíme jak to půjde dál, ale mám radost, přeci jen je to hned jiná motivace když člověk jede na celé, nebo až v dalších skupině či skupinách. Při návratu do Sedlce ale hodně trpím, tím jak se balík ve sjezdu natahuje a ve vyjezdech se pořád nastupuje, tak hodně ztracím, tím že jezdím tradičně na úplném chvostu. První kolo ale úspěšně s mnou a jsem zvědavý jak se pojede na kopec prezdívaný "Suseticak" podruhé. Hodně podobně, do pulky kopce se držím v balíku, hodně tam táhla Liba, ale jakmile v tom zlomu za to úplně celo vezme, zase nám ujíždí. Takže stíhací skupinka s Libou a dalšími a světe div se, ve sjezdu opět celo dojedeme. Třetí kolo, co vám mám povídat, jako přes kopírák. V kopci celo odjíždí, mezi nimi a námi se trochu větra samotný Liba, ale ve sjezdu opět úplně bez problému celo dojedeme, neboť opravdu moc nejedou. Samozřejmě pár lidí v každém kole odpadá, takže teď spojený balík má tak 12 lidí odhadem. A tak není divu že nás na konci třetího kola dojede borec z JALky, který už míří do cíle. V našem balíku se ozve "nechte ho jet", což každý s radostí udělá, až na Bedu Pruchu který se ho vydá stíhat. No popravdě se mu nedivím, asi z toho "nejetí" musel být v rozpacích. Beda JALkare sice úplně nezachytí, ale později ho možná dojel, kdo ví. Naše skupina každopádně zase nejede a nejede ani ve čtvrtém vyjezdu na Suseticak. Mám strategii a jdu před balík abych si udělal náskok a až se to zase bude trhat, třeba zůstanu s celem. Strategie dobrá, ale balík nejede a tak mě dojede dalších pár lidí z JALKY. Nechávám je poodjet, nechci jet úplně na hraně, ale možná jsem to mohl zkusit s ještě jedním borcem, který s JALKary vyjel až do cíle a pak pokračoval sám, ale zas tak super nohy nemám a tak mě na horizontu balík dojede. Zbývá poslední sjezd, návrat do Sedlce a paty vyjezd na Suseticak do cíle. Bedu nevidíme, ani se nedivím, pořád nejedeme. Až kousek před Sedlci za to vezmou po jednom sjezdu-vyjezdu Spartan a pár dalších a odjíždí nám a mám pocit že vidím jak akorát dojíždí toho borce co jel se mnou Suseticak a pak pokračoval sám. Snáším se to s Libou sjíždět, ale kdepak tohle už nedáme. Poslední vyjezd do cíle tak už není na co čekat, jedu si svoje tempo, které zvyšuju a zvyšuju a nevádí mi že jedu na celé. I tak se podílím na roztrhání zbytku našeho balíku a dojeďu do cíle ve skupince s Libou + 1, před námi ještě dva borci, za námi zbytek. Tak takový byl Monínek 2017, trat pořád krásná, těžká, spravedlivá, lidi na startu sice moc ne, ale kdo si chtěl kvalitně zazavodit, tak měl dneska možnost. Rád se sem zase příště vrátím.

LUČNÍ BOUDA

Kolíkáč – Zchlazení v nebesích

V říjnu roku 2013 jsem se díky Honzisevě trase vyškrábal na Luční boudu na kole. Bylo to v parádním počasí na tu dobu, ale měli jsme dlouhý-dlouhý. Dát to i ve variantě krátký-krátký mě hodně lákalo. Předpověď na čtvrtek je tropická, skvělá příležitost zchladit se tam v nebesích Písnu to Kaprovi – potvrzuje, písnu to HonzoviB – potvrzuje. Opravdu není proč váhat. Ve středu předpůlnoční 3 korbele z Plzně. Ráno ve 4h. snídaně a Malinovo vypečené reportážní žrádlo z velehor. Závidím našim lezcům. Dnes zažiju slabý odvar, co oni asi museli zažívat tam nahore u toho kříže. Ale díky svým závratím, se musím spokojit i s tím, že snad vyjedu na kole na Luční boudu HonzaB je natěšený jako sviň, Kapra nabíráme u Tuřic přesně na čas. Turnov, je 7h. ráno, krátký-krátký a my si to šviháme vzhůru na Kozákov. Omamné ráno. Serpentinky po luxusním asfaltu a pak se řídit do Semil. Robota proti toku Jizery do Jilemnice. Máme omrzlé ruce a furt musíme na malou. Pěkně vych*aný výlet. Ve Vrchlabí 3 korbele v mém žaludku už nezadržitelně promluví na místní pumpě. To je úleva, kaččo a vzhůru nahoru. 16km s převýšením 1000 metrů. Před Strážným Kapr ukazuje svoji sílu. Hlášky padají v tradičním stylu: Podívej se do občanky, Za tohle někdo zaplatí! Pak už se jen ponořit do stínu lesa, a vnímat jak stoupáme k nebesům. Výška

porostu se pomalu snižuje a výhledy se zvětšují. Přední Renerovky, Chalupa na Rozcestí. Krása nesmírná. Fotíme. Výrovka a pořádný výhup do výšky 1509 metrů nad mořem k Památníku obětem hor a obdivovat panorama Sněžky. Sletět k Luční a vyprázdnit zadní kapsy. Dál už se na kole nesmí, takže návrat na Výrovku. Teď budou skučet brzdové špalky. Sjezd do Pece je šílený. Permanentně sevřené brzdové čelisti. Musíme v půlce zastavit, aby vychladly ráfky. HonzaB zjišťuje, že tím třením a vedrem znovu peče svoje zadní karbonový kolo. Bohužel. Při brždění mu to kope... Už žádné takové prudké sjezdy dnes, takže opouštíme variantu Pražské. I Pomezky stojí za to, přes čarokrásnou Malou Úpu. Vzpomínky na moje mládí, jak jsem sem jezdil s babičkou a chodili si do jedné z chalup pro pravé kravské mléko. A v zimě se tady učil lyžovat na vleku s kotvičkou, která se nahazovala na lano a dolů se s ní jezdilo kolem pasu. Obdivujeme panoráma Sněžky z druhé strany a najíždíme na trasu Krakonošova maratonu. Letíme dolů do Svobody nad Úpou, kde stejně jako v roce 2013 zapadáme do místního krámu. Opíráme kola o plot, HonzaB hlídá, já s Kaprem pro suplementy. Při návratu neuvěřitelná zpráva. Prudký poryv větru hodil moje kolo na betonový rantl a vylomil mi dual. To mi po*er záda! Naštěstí to zacvakávám zpět a na funkčnost to nemá vliv, ale bude to chtít lepidlo na tu prasklinu. Místo Pražské stoupání přes Jánky. A pak skvělým sjezdem dolů a tvrdé řemeslo proti větru do Semil. Šetříme Kapra na Houštečák. Stejně ale zase lítá náš vyšvihaná a opálený junior. HonzaB furt sejkuje, že je tlustej, a přitom to dal levou zadní. Takový stojky a dlouhý kopce prostě okolo Prahy nenajdeš. Stálo to za to, co všechno se dá vidět a zažít hodinu od Prahy autem! Díky bejci, že jsem tu krásu mohl s Vámi sdílet!

KAŠPERSKÉ HORY

Dreamer – Kasperska 66 - Tropicka jízda po tankodromu

Jeden z nejhezčích závodů SUAC je tradiční dostavení v Kasperských Horách a nejinak tomu bude i letos. Krasné letní počasí, ale letos je tu přesně jen jedna změna. Místo etapaku skládajícího se z dopolední časovky do kopce a odpoledního závodu na tezkém kopcovatém okruhu mezi Rejstějnem a Kasperkami nám letos zbyl jen ten hromadný závod na 60 km. Vzhledem k tomu že je start až ve 14h, jedu na závod na kole, což pro mě znamená luxusní rozjetí na 50km. Možná to bude moc, uvidíme. Do Kasperek tak vyrazím před obědem a jsem tam akorát na čas, žádný stres s rozjetím. Potkávám Vita Muziku, který si po měsíci přijel zazavodit, až si zapomněl peníze na startovně, ale na registraci mu pomůžu domluvit, aby i tak mohl startovat, lidi na Sumave jsou vstřícní. Stojíme na startu, slunce praží, zbývají asi 3 minuty, když přijede policejní auto a dostavame hlasku, že na okruhu se stala dopravní nehoda a start bude o 10min posunut. No ok, neda se nic dělat. Nakonec je z toho víc než pulhodina, takže moje krásné rozjetí přichází vnivec, protože většinou už se rozjíždím jen tak krokem, protože všichni čekáme netrpělivě na start a smazíme se v 30st vedru na slunci. Konečně nás pustí a každý se tlačí dopředu hned za zavádecím autem. Nezbyva mi než udělat to samé, po opuštění místa se jede hned do těžkého kopce a kdo bude vzadu, tak na tom nebude dobře. Bohužel hned po pár metrech po startu trefím mega díru předním kolem, Jirka Voráček se ptá jestli jsem prorazil predek, no nastěti asi ne, ale za to se mi nepekne protocily řidítka. Ach jo, vyvede mě to ze soustředění a při najezdu do kopce jsem na nějaké 20 pozici, navíc mi trochu blbne po té bombě do ramu rázení, takže mám problém shodit na malou placku. V kopci jedu co to jde, ale asi 10 lidí mi ujíždí, škoda, velká škoda. V následném sjezdu mijíme dopravní nehodu, už je odklizená ale musíme i tak opatrně, jeste tam mám přijet nehodovka. Pak je další těžký kopec, zformuju se s pár odpadlíky a jedeme, celní balík je stále vidět. Pak následuje dlouhý sjezd až do Rejstějny, před kterým se nám podarí celní balík dojet, no parada! Tak jsem tam a když se ostře zatocí doprava a začneme stoupat zpět do Kasperek, hned se cítím lepe. Par lidi odpada, mne to taky bolí, přemyslím jestli by slo ty protocena řidítka za jízdy povolit klicem který v brasnice mám, ale jelikož se začíná docela jet, tak si říkám že to holt nějak odjedou i když komfortní pozice to opravdu není. Ale aspoň že přední kolo vydrželo, takovou díru jsem netrefil pár let minimálně. Krátký sjezd Kasperkami a kopec v druhém okruhu. Zase mi nejde poradně shodit na malou a než se to povede, zase začnu ztracet na prvních deset borcu, kde je i J. Voráček, B. Prucha, kluci z Weberu a další. Za mnou tentokrát už ale taky vzniká díra, visi tam R. Lobl, P. Zikmund a jeste další dva. Jedu tak kopec sam s tím že třeba balík jeste dojedu. No možná by se to povedlo, ale bohužel okruh je letos o dost větší tankodrom, nebo mi to tak aspoň přijde. A tak ve sjezdu u místa té dopravní nehody trefím další díru a vypadne mi Garmin na zem. Samozřejmě ho tam nechci nechat, tak zastavuju, vracím se. Následuje protikopec, kde mě dojíždí výše zmínění kluci. Společně tak jedeme až do Rejstějny, balík už před sebou nevidíme. V kopci do Rejstějny kluci najednou zvolní a tak si jedu svoje a nechávám je za sebou. Třetí okruh jeste část do kopce sam, i ve sjezdu jsem porad sam, ale před otočkou v Rejstějně mě R. Lobl grupa dojede. Říkám si že jim v kopci zas ujedou, ale spis mám co dělat, abych sam uvisel, zajímavý posun, jak se to celé po jednom kole změní. Snáším se pit, do cíle moc nezbyva a bidony v tom vedru do člověka padají samy. Vjíždíme do posledního okruhu, zase do kopce, držíme se při sobě, R. Lobl sice trochu odpada, ale je vidět že se letos hodně zlepši. Na vrcholu kopce vidím že se blížice ke trojici, kde je i B. Prucha, tak to je překvapení, takže tak blbě asi nejedeme a vyplatilo se v rámci možnosti jet porad naplno, ale tak při závodě to ani nejde jinak. Před najezdem do cílového kopce v Rejstějně je nás tak relativně velká grupa asi 8 lidí. Hned na začátku za to brutálně vezme R. Lobl, že si říkám kde se to v něm bere. Ale do cíle je to jeste dlouho do kopce, takže po pár stech metrech ho

mame. Jedu si tempo, v momente kdy se zvolni, za to vezmu a najednou je za mnou jen B. Prucha a jeste jeden mladik. Ohlizim se, Beda rika at se neohlizim a jedu. Tak jedu, za nami dira, a uz je tu cil, kde me stejne jako pred rokem Beda prespurtuje. V cilu v rychlosti probrat dojmy s ostatnimi a pak uz zase rychle vyrazit domu, preci jen ten pulhodinovy posun startu mi trochu narusil muj harmonogram. Letosni Kasperky byly zase plne dojmu, vedro a posun startu udelaly zavod nepredvidatelnym a ne kazdemu to sedlo. Mne mozna nesedl ten start, ale pak jsem se solidne rozjel, takze jsem si to uzil. Samozrejme jsem mel i stesti v nestesti, nebyt tech riditek a vypadleho computeru mohlo to treba dopadnout lepe, ale zaroven i hure. Vetsinou se mi na zavodech drzi stesti, dneska to bylo na hrane, takze jeste ze to dopadlo takhle. Za rok se rad vratim a jak se znam, tankodromu navzdory.

KONSTANTINOVY LÁZNĚ

Dreamer – Konstantinovy Lazne - Neni malych zavodu

Skoro tritydenni zavodni pauza v polovine sezony mela skoncit tento vikend, otazka byla co jet. Minuly vikend jsem bohate potrenoval na Sumave kdy jsem dal tri dlouhe maratonske svihy, z kterych jsem se v tydnu trochu vzpamatovaval a jak se vikend blizil, unava moc neustupovala. Predpoved na sobotu navic slibovala prehanky, dest a chladno a tak jsem nakonec nejel na maraton do Beskyd, kde asi paradoxne vubec neprselo. Misto toho sedim v aute smer Konstantinovy Lazne a cestu mi zpestruji kratke ale vyzivne prehanky s kroupami. Skoro jsem presvedcen, ze na SUAC zavode zmoknu, jako naschval. Kdyz prijedu do Lazni, opravdu se cerne mraky zacinjaji honit, ale zatim neprsi. Rozjizdim se a je mi zima, je tak kolem 15ti stupnu. Na startu slusna sestava tradicnich jmen a par prichozich. Zavod meri 80 km a pojedeme 11 okruhu v profilu, který sice pro vrchare moc neni, ale par brdku tam je a jak bylo videt pri rozjizeni, dneska hodne fouka, takže to bude jiste zajimave od zacatku do konce. A presne tak tomu je, vyjma poloviny prvnio kola, kdy se nejede. Jakmile ale najedeme do brdku v Bezdruzicich, vsichni za to vezmou a ja lapam po dechu aby mi to nahore neujelo. To se mi dari a dal pokracujeme v asi 20ti lidech. V dalsich kolech se situace opakuje, Jirka Voracek nebo kluci z Axonu zkousi nastupy i na vetru, takže je dobre hlidat pozice, ale to se mi dari i tim ze ten nas balik neni zas tak velky. V jednom z dalsich kol odjede jeden prichozí a vetra se asi 2 kola pred nami, nakonec ho dojedeme. Jede se mi s kazdym kolem lepe, coz se divim, vzhledem k te naakumulovane unave, kterou jsem v tydnu jeste prolozil nekolika behy, ale nemuzu si proste pomoci, je to takovy muj letosni styl, jit den pred zavodem behat na 15 km a moc se nesetrit. Kazdopadne nekdy od poloviny zavodu uz mi v brdku vsichni neujizdi, naopak se ucastnim nekolika pokusu o unik. Dvakrat nas dojedou i díky tomu ze se kluci z Axonu sjizdeji navzajem, coz Risa Lobl komentuje peprnymi vyrazy, ale pak asi dve kola pred cilem se nam povede uplne nenapadne a "zadarmo" odjet v asi sestí lidech, Jirka Voracek, Vlada Bouska, Risa Lobl, ja a dva prichozí. Najednou mame docela naskok, tak jedeme. Posledni kolo se blizi a uz je jasne ze nas nikdo nedojede. V poslednim brdku v Bezdruzicich jede na cele Risa Lobl ale vidim ze Vlada Bouska trochu tuhne. Ujizdi nam prichozí a za nim se vydavam ja s Jirkou Vorackem. Hecujeme se, protoze za nami je dira. Jenze nasleduje rovinaty sjezd, kde nase musi vahy maji nevyhodu proti Risovi, který se tak na nas nakonec dotahne. To uz se blizi cil a je nas stale sest. Kilometr pred cilem zkousim tedy nastoupit, udelam si mirny naskok, ale tri sta metru pred cilem me kluci dojedou a i kdyz do toho dam vsechno, zbyde na me nakonec bramborova medaile. Dnesek mi ukazal ze neni malych zavodu a ve finale jsem si ho opravdu uzil, tim ze jsem aktivne zavodil od zacatku do konce a moc nechybelo k jeste lepsimu vysledku.

KRAMOLÍN - MISTROVSTVÍ ŠUAC

Dreamer – Kramolinske peklo v novem havu

Tropicke leto pokracuje a s nim i serie SUAC, která si na tuhle sobotu naplanovala pokracovani v Kramoline, kde se konal rovnou mistrovsky zavod SUAC pro tuhle sezonu. Bylo tedy dopredu jasne, ze vsichni budou na dnesek ladit formu, co to jen pujde. Ja mel zrovna tyden dovolene, který jsem na Sumave bohate vyuzil po vsech (nejenom cyklistickych) smerech, ale posledni dva dny jsem se preci jen snazil trochu posetrit sily na Kramolin, ale ani tady dlouhy kopec neni a cely zavod ma necelych 70 km, takže jsem spis pocital s tim ze o vitezstvi nepojedu. Na start to mam sice necelych 50km coz se nabizelo vyuzit jako rozjeti po ose, ale protoze byla moznost prehanek a bourek, radeji jedu na start autem. Je dusno, zatazeno, ale na dest to zatim nastesti nevypada. V klidu se rozjizdim a na startu se citim docela dobre, tak uvidime jak to dneska pujde. Startujeme oba baliky dohromady, takže je to slusna tlacenice. Nastesti jedeme hned do kopce, takže se to trochu roztrha hned po uvodnich kilometrech. Nasleduje usek, který jsem v minulosti vzdy nazylval motokrosem a to díky velmi spatnemu povrchu silnice. Letos je ale v danem useku krasny novy asfalt, coz vsichni s povdekem kvitujeme. Ma to ale i sve uskali, ve sjezdu se najednou leti vyrazne rychleji nez v minulosti a posledni pravotociva zatacka dost vynasi. V druhem kole zkousim jit do sjezdu v celni pozice, coz se mi sice dari, ale pak me zacnou ti nejvetsi odvazlivci predjizdet a mam co delat, abych sjezd v baliku nejak rozumne ustal. V dalsich kolech tak volim pozici spis na konci baliku, coz se ukazuje jako dobra volba. Ve tretim kole je na cilovem kopci premie, kde se peloton docela nadeli a razem je nas tak 15-20 lidi,

odpada rada lidí z Axonu včetně Risy Loba a dalších. Hned se tak v menší skupince jede lepe, ale i tak se mi sjezd dneska moc dobře nejezdí, respektive nemám odvalu, jet je hlava nehlava, silnice jsou úzke, občas v protisměru auto, misty sterky a díry, takže nic pro mě. A tak když v jednom takovém sjezdu poodjede Petr Novák ze Sportraces, Tomáš Důdek exKolokram a Novotný z Weberu, musu to jen sledovat z konce nataženého háda, bez šance na to zareagovat. Nastěsí celý SUAC je stále pospolu, tak se nic moc nedeje. V předposledním vyjezdu kopce už je vidět, že toho nekterí mají dost, já se cítím pořád slušně a cílový brdek vyjízdim s celem balíku. Na vrcholu nám poodjede Beda Prucha, ale protože ostatní nejedou, tak se držím ve skupině. A to je chyba, protože kromě odjete trojice nám odjízdi i samotný Beda. Kamil Ackermann velí ke sjíždění, ale přestože je nás kolem patnácti, moc se netočím a vlastně ani moc nejedeme, což je důkazem neustalého Kamilova mluvení celý poslední okruh. V poslední rovině pasáží před cílovým kopcem se sice rozjede slušné tempo, ale už je jasné, že uprchlíky ani Bedu nesjedeme. V rámci SUAC se tak v mé kategorii jede v úvozovkách pouze o třetí místo, protože Novotný z Weberu je údajně také přihlášený do SUAC. Jedu tedy ve skupině a setřím síly na spurt do kopce. Ten co nevidět přichází a já finišuju mezi nejlepšími jezdci, sice nemám na Jirku Voráčka, Vladu Bousku ani Kamila Koprnického, ale moc dalších lidí předemnou není, takže v cíli převládá hodně příjemný pocit z dobře odvedené práce. Kramolín v novém havu s castecne nových povrchem se tak stává velmi pekným závodem, kde se kazdy muze uzít. Možná by mu prospelo přidat ještě jedno dvě kola, což by balík nadelilo ještě víc, ale budme rádi i za to, jak je to nyní. Po závodech krátce vyjetí a hura zpět na Šumavu, kde mirím rovnou na zrekonstruované místní koupaliště, kde jsem v uplynulém týdnu taky natočil pár plaveckých km, jako to příjemná změna k všem těm cyklistickým kilometrům v těchto tropických dnech.

DLOUHÉ STRÁNĚ

RiC - Pořád hrana a pořád při chuti!

Dlouhá Stráně (DS) patří v Jeseníkách mezi ikonické kopce. Na vrcholu je nádrž pro přečerpávací vodní elektrárnu. Dá se tam dojet dvěma cestami: z Loučného po staré Uhlířské cestě a z Koutů po cestě, která začíná před první zatáčkou stoupání na Červenohorské sedlo. Nejedu na DS poprvé. Zde na blogu jsem už psal o svých výjezdech v r. 2014 a v r. 2017. Všechny moje výjezdy na DS byly po Uhlířské cestě z Loučného. Plánoval jsem si, že někdy to zkusím z Koutů kolem Dolní nádrže. Ke splnění předsevzetí mi pomůže účast na 9. závodu Moravského poháru Velká cena Energotisu, který se konal 22. 7. 2017 v Jeseníkách, v Koutech n. Desnou. Trasou závodu je krátká a jednoduchá. Startuje se od křižovatky pod kopcem na Červenohorské sedlo a jede se kolem Dolní nádrže až nahoru k bufetu, kde je cíl. Je to 12 km do kopce s průměrným sklonem 6%. Ty procenta trochu klamou. První cca 3 km jsou kolem 3%, takže průměr se vylepšuje v horních partiích. V kategorii D je nás na startu asi třicet závodníků 😊 Je víceméně jasné, jak to bude, stačí se podívat do průběžného pořadí MP 2017, ale nikdo nedá kůži zadarmo. Můj plán byl jasný: kam až to půjde na velkou a pak, kam až to půjde, nadoraz. Jsem dobře rozjetý (o tom později) a cítím, že organismus se postartovními intenzitami až tak moc nebrání. Úvodní mírná část je za námi a začíná se lámat chleba. Kousek před rovným úsekem, vedoucím kolem Dolní nádrže, mi v krátké rampě odjízdi skupinka, ve které jsem se držel. Nechtělo se mi jít za hranu a teď jsou fuč. Kolem nádrže aspoň na chvíli dát velkou a jet co to dá, abych moc neztrácel, ještě jsou na dohled, ještě jsou na dostřel. Sklon zase přitvrzuje a skupina se drolí. Jsem dojet čelem kat. E, za kterými se vyváží konkurenti z kat. D. Hákuji je a držím se zuby-nehty. Víím, že je dlouho neudržím, ale každý kousek dobrý. Na další rampě mi ujíždí, ale já jsem zase utrhl pár soupeřů. Je to dobrý. Těpy se drží kolem ANP a já to snáším dost dobře! Dle potřeby vzadu shodím a jdu ze sedla, pak si sednu a trochu „spočnu“. Jak nebetýčný rozdíl oproti jarnímu Mamutu, kde na menších kopcích jsem nemohl ani pořádně jet! Předemnou pár korálků a některé dojíždím. Na křižovatku, kam ústí Uhlířská cesta z Loučného přijíždíme přibližně ve čtyřech. Zatáčka o 180° a začíná další rampa. Držím si své tempo a ve skupince rozhodně nevisím na gumě. Začínáme si natahovat držky. Nedělá mi to problém, kontruji a jdu na špic. V půlce rampy vidím vlevo u svodidel sedět vedoucího závodníka mé kategorie. Nevypadá odřeně, kolem postávají další. Později jsem se dozvěděl, že při cestě vzhůru se srazil s jiným závodníkem, který se už vracel dolů. Podrobnosti neznám. Po zdolání rampy projíždím pod zvednutou závorou a následuje pravá a rovnější úsek. Opět na velkou a minimalizovat ztráty. Před sebou vidím další korálek, ale zároveň mi na krk dýchá konkurence. Následuje odbočka vlevo a shodit velkou. Jsme tady tři. Útok na krk dýchající konkurence odrážím, vzdává to. Následuje nástup mnou stíhaného korálku. Jdu mu do háku, ale už cítím, že je nad mé síly. Končím a jen si hlídám, aby mě někdo neskočil na posledních pár metrech. Můžu být klidný, za mnou nikdo. Projíždím cílem a vypínám stopky. Čas 0:46:41, podle mého počítače jsem měl průměrnou rychlost 17,1 km/h. Sotva popadám dech a chvíli trvá, než se zklidním. Jsem příjemně překvapen, jak rychle mi závod utekl a jak příjemně se mi jel. Stále nadoraz, ale bez utrpení. Beru vestu a spouštím se dolů. Sladká odměna za cestu vzhůru. Závod byl hlavní částí dne, ale zároveň tou nejkratší. Z předchozích let víím, že nejlépe se mi jede, když na závod přijedu po vlastní ose. To jsem nejlépe rozjetý a při vlastním závodě se cítím dobře. Proto jsem se rozhodl, že do Koutů pojedou kolmo. Je to sice skoro sedmdesát kilometrů, ale víceméně po rovině. Stoupání začíná až v Šumperku, v přiměřeném tempu to není nic nepřekonatelného. Dal jsem si dostatečnou časovou rezervu, abych před startem mohl trochu odpočinout. Cesta tam mi vyšla přesně podle plánu

a jak ukázal závod, velká chyba to nebyla. Cesta zpět byl nádherný požitek. Do Šumperka šlapavý sjezd s větrem v zádech, rychlost stále kolem 40-45 km/h. Bez nějakého většího úsilí. Ze Šumperka už po rovině v poklidu, ale stále svižně. V Dolních Studénkách jsem předjet dvojicí silničářů. Mám pocit, že vracejí ze stejného závodu jako já. Skáču jim do háku a visím až kousek před Lesnici, kde odbočuji do Zábřeha. Opět jsem si vylepšil rychlostní průměr a zažil euforii z jízdy ve skupině. Ráno jsem trochu váhal, jestli mám jet. Závod jen do kopce, celý den se mořit na kole a večer být mrtvý. Nic optimistického. Když jsem to večer hodnotil, byl jsem moc rád, že jsem nevyměkl a jel. Večer jsem byl sice mrtvý, ale užil jsem si krásný závod a v tréninkovém deníčku mi přibýlo krásných 177 km.

ZLAŤÁK

Kolíkáč – Paradní celodeňák!

Ráno na teplomeru 15 stupnu, tak jen kratky-kratky a v 5:30 na kruhak. Tam HonzaB a Mr. X. Slunce se pomalu prehupuje nad obzor, ale po vyjezdu z mesta teplota klesa, az na 11-12 stupnu. Nejedeme, setrime a tak se klepeme jak osiky. Do Nymburka necitim hole ruce a prsty a i spicky na nohou. Jo hold podzim je tu. Technik, Strejda, Sista nas uz ale rozehrivaji a v Krinci u Pepina a prednasky Pepy Michla uz jsme vsichni v provozni teplote. Utika to po osvedcene trase, Strejda jede jako brus a to jeste jeho chvile maji prijít. V Jilemnici samoska, vzpomina na vsechny, se kterymi jsem tady byl. Je to neskutecne jak to leti ta historie. Na kruhaku Jarda a Franta na bikach a frcime do vysky nad 1400 metru. Krasna priprava a pak uz to rozstrelim kratkym nastupem. Chvilí bojujeme spolecne v 5 lidech, ale pak se to jiz deli podle vahovych kategorií. Jarda a Mr.X odjizdi, pak ja s Technikem a za nami zustava Franta. Zpoceny durch, ale stastny si uzivame vyhledu a studeného vetriku u Vrbatovy boudy. Kazdy na sebe navleka vse co si veze sebou, ja tak jedine obal od suku. Letime dolu, do tepla hospody. Tradicni na kruhaku je uz zavrena, tak Jarda nas doveze ke stadionu. Tam menu s birellem za 100,- a jsme zrali na kanape. Ale skupinova cyklistika dokaze krasny veci, romantickymi udolicky letime v paradni lajne. Strejda s Pepinem jedou jako nabusení junióri! Pred Libani defekt Technika a jeho galdy, tak mlicko od Pepina, dofukovani. Z Nymburka uz jen ranni trojka, vitr v zadech a pedal furt na podlaze. Juva zase to stalo za to! Ted kopyta nahoru a modlit se k sobote, at jsme silni jako byci!

JETŘICHOVICE-BAD SCHANDAU

Barbánek – Nový rychlostní stupeň

Pája s Malinou mě informují, že chtějí udělat trek a dokonce se mnou i řeší jaká lokace. Mně nejvíce zaujalo Hřensko, nikdy jsem tam nebyl, takže tak místo bylo vybrané! Od horského vůdce Maliny vím, že se má jít na těžko a tak začínám shánět některé věci. Nejzásadnější je snad velký batoh, aby se tam co nejvíce vešlo, když se má jít 'na těžko'. Poslední informace - velice zásadní informace je od vůdce, že se jede za jakéhokoliv počasí! A je tu příprava, ve čtvrtek začínám balit vše, co si myslím, že bude potřeba. 70Ti litrový batoh, do půlky zabere můj vojenský spacák, ve kterém jsem spával, když jsem bránil naši vlast a od té doby jsem žádný jiný neměl i když moderní technologie jdou hodně kupředu a mohl bych mít spacák velikostí pomalu jako šiška salámu, ale v této věci jsem konzerva. A tak ho sešlapu na dno a vkládám další věci o kterých si myslím, že v přírodě využiji. V troubě se peče uzené maso a tak některé věci musím dobalit ráno. A je to tady, v pátek zvoní budík v 5.30hod. a já dobalím zbytek věcí do batohu. Jdu s ním do koupelny na váhu a hmotnost 22kg je snad dostatečná pro trek 'na těžko'! Každý má nějakou představu o víkendu někdo, že nebude dělat nic, což je nejlepší řešení. Spousty z vás máte závodní povinnosti a my tři jedeme relaxovat, i když je to také určitý druh závodu, neboť máme jasný cíl - stihnout zpáteční vlak v určitém hodinu! Kolega z práce mě vyzvedává a jedu ještě do práce směr Slané, hodiny utíkají jako voda a za chvíli už jedu metrem ze Stodůlek směr Hlavní nádraží, kde máme sraz s Pájou a naším vůdcem Malinou. Přicházím na nádraží a už po této krátké cestě jsem rozlámanej a představa, že toto břemeno potáhnu několik kilometrů neznámou krajinou mě úplně děsí a tak sedám do Potrefené husy, kde si dávám pivo a čekám na Páju, který se objevuje záhy. Vřelé přivítání a už se těšíme ve dvou. Dopijeme rychle pivo a letíme za Malinou, se kterým nebyl sraz v hospodě, asi nemá rád hospodské prostředí. A už jsme u něj, máme tu další hezké přátelské přivítání a jako vstupenku od něj dostáváme oroseného kozla jako krásný dárek a už se těšíme ve třech. Vlak má zpoždění, což je v naší zemi úplně normální a náladu nám to nekáží, ale za chvíli už sedíme v krásném vagoně, hláška střídá hlášku a já se nenápadně začínám zbavovat zátěže a tak klukům říkám: „Tady vám Renča posílá panenská jablíčka,“ a oni si je berou. Cesta utíká rychle a za chvíli vystupujeme v Děčíně, kde nejdříve nacházíme, odkud nám jede autobus do startovní vesnice Jetřichovic a dáváme další pivo na nádraží. Autobus přijíždí na čas a už z dálky vidíme, že nás veze Milan, byl to takovej divnej týpek, ale autobus ovládal skvěle. Cestou v autobuse ještě Malina s Pájou dávají drahocenné informace mladíkovi anglicky hovořícímu, od kterého se dozvíme, že jsou z Kalifornie. Máme tu Jetřichovice, vystupujeme a ještě jednou Pája s Malinou předávají informace mladé trojici z USA. Já se naposledy zbavuji zátěže a každému dávám 0,5 kg plechovku fazolí. A je to

tu, to na co se těšíme dlouhou dobu, můžeme začít i když předpověď počasí jasně hovořila o tom, že bude pršet, modré nebe a sluníčko nás nechává v klidu. Cesta utíká pod nohama rychle, to bude asi tím, že jedeme – nebo spíš jdeme bomby a tak na první vyhlídce jsme hodně rychle, tam vyrušíme mladý pár a požádáme je o foto. Chvilku se kocháme a už zase pádíme vstříc divočině a večernímu dobrodružství. Vnímáme všichni stejně tu krajinu, povídáme si, jsme v euforii a další zastávka je restaurace Na Tokáni, kde si dáváme pivo a každý jiné jídlo od divného hostinského, ale největší pecku podle názvu si dává Pája - tokánský dělobuch. I když byl hospodský divný, přinesl nám tři ořechovice a tak Malina to otočil o pozval i pana divného. Zaplatíme a jdeme shánět krásné místo na spaní, já říkám, že chci do půlnoci spát a tak opět jdeme bomby a ty začínají už i na obloze při pohledu vlevo nebe svítí, ale světla z Drážďanské diskotéky to nejsou, bouře se k nám rítí. To už máme nasazené čelovky a prostor kolem nás je úplně jiný. Po chvilce začínají padat první kapky a my oblékáme igelitové sauny na tělo. Cíl máme jasný, sejít do údolí, přejít Křinický potok a najít vhodné místo na spaní. Občas koukneme do mapy a směr máme dobrý, dojdeme na odbočku a podél malého potůčku padáme výškové metry dolů, déšť nám dělá společnost, ale to nás nechává v klidu. Já zjišťuji, že na toto počasí nejsem vybaven a boty mám totálně promočené, ale neřeším to, vždyť tu jsem za zážitkem! Konečně jsme u potoka, hurá boty a ponožky dolů i když v mém případě jsem si je mohl nechat a přebrodit se. Voda kupodivu teplá a my rozsvěčíme světla na maximální lúmeny a hledáme cestu, která tam měla být, ale bohužel nic krom vysokých pískovcových útvarů tam není. Koukáme do mapy, cesta v mapě byla, ale tam ne, no tak tu máme druhou variantu o kus dál od odbočky je další cesta, která vede mezi dalšími útvary dolů k potoku a tam to vypadá, že je most a tak nazouváme boty a jdeme rychlým tempem opět nahoru, prostě co tě nezabije, to tě posílí. Jsme nahoře a jdeme tedy již zmíněné odbočce, únava už na nás padá, ale vidina noclehu nás drží v kondici. Těla a hadry máme mokré, ale nejsme z cukru a tak drtíme tempo. Konečně naše odbočka k noclehu je tu a opět začínáme těžce klesat. Ze začátku cesta příjemná, po chvilce sem tam nějaký spadlý strom a pomalu se to začíná zavírat a stromů popadaných přibývá, leží tam už hodně let a je jich víc a víc. Náš vůdce s čelovkou nás ale vede nálety a přírodním bordelem, kde je mech vysoký a terén nepřehledný. Najednou Malinova bota mizí někde v bahně, je to tu samá tůňka, bažina, člověk si musí dávat pozor, aby se nezranil. Pomáháme si navzájem, únava se stupňuje a o to víc musí být člověk opatrný! Najednou se objevuje lepší cesta, kde Malina hodí hlášku „to je nějaká zvířecí cesta“ a zmizí zase v tom bordelu, kde snad člověk v životě nebyl. Konečně po dlouhé době dojdeme k potoku, který vůbec nepřipomínal potok a jeho hloubkou spíše rybník. Most nikde, jen slyšíme něco jako vodopád a při pohledu kolem sebe nebylo nic jiného než vysoké pískovcové stěny a ta naše vyšlapaná cestička, všude mokro a plno komárů. Dáváme hlavy dohromady, co dál, tudy cesta nevede! Byl tu návrh vyspat se tady, ale to nehostinné místo, kde to bylo všude mokré nám vlastně tuto variantu zavrhl a taky se nám nechtělo jít ráno tím bordelem zpět. A tak bylo jasné, že se vracíme hned a nahoře uvidíme. Kupodivu cesta utekla hodně rychle a my po turistické jdeme k nějakému přístřešku, který tam má být. Cesta byla rozjebaná od lesních strojů a hlubokého bahna víc než dost. Jdeme, brodíme se, občas prohodíme nějaké slovo a najednou se to stalo - Malina otočil hlavu doprava a ve svitu jeho čelovky se objevil přírodní hotel který v tu chvíli měl mít nejméně 100 hvězdiček. Radostně vylezeme nahoru, pomočený jak dětská plena a vidíme ložnici obřích rozměrů, to bude velická noc! Začínáme připravovat bejvák. Malina vyndává obří prostěradlo, byl na tuto noc ve třech dobře připraven a začínáme stlát. Pája prohlásí „ty vole, já mám mokré věci v batohu i spacák.“ Rychle zaborím ruce do svého a nejsem na tom jinak, můj vojenský skvost také nasál do sebe vodu, ale neštěstí ostatní věci mám v igelitu, tak jsou suché. Zároveň štěstím a svlékáme se a převlékáme do suchého a jak občas lehne balík na závodech, tak i my leháme do našich postelí, uděláme pár selfie, dáme si slivovici a popřejeme si krásnou dobrou noc a ve 2.30hod usínáme únavou hned v nohách 19km. Ráno se probouzíme bez budíku totálně svěží a při pohledu z našeho apartmánu do okolní krajiny máme nejlepší náladu. Přichází jedna z nejhezčích věcí dne a to snídaně a jak jinak než do postele. Je krásné, že si to připravují kamarádi navzájem a žena jim tam nechybí, každý dělá něco bez jakékoliv domluvy a výsledek je absolutně vyvážená strava všech chutí a k tomu nejlepší káva, kterou nedostanete v žádné kavárně na světě, ale jen od našeho Páji, no vlastně bývalého Páji, v noci se totiž stal zázrak a do ložnice k nám přišel Vašut a od té doby s námi byl !!!! Po vydatné snídani uklízíme věci a dáváme místo do původního stavu, ať je připravené pro další návštěvníky. Úkol dne je jasný, stihnout vlak v Bad Schandau v 19.38 hod podle odhadu to je +/-35km. Dojdeme ještě k místnímu prameni, kde dočepujeme vodu uděláme ranní očistu a jdeme hned. Bomby vůdce má jasný směr a představu co nám vše ukáže za překrásné rozmary a skvosty přírody, nebude to zadarmo, ale bude to stát za to, bude to velký!!! Povídáme si, nálada je jak už to mezi mladými chlapci po překrásně strávené noci bývá prostě fantastická a počasí to vše umocňuje, svítí sluníčko a bujná příroda na vás dýchá, koukáme se kolem sebe a je dobré také před sebe, aby se člověk nezabil. Suchou nohou přes most se dostaneme za potok a jsme na německé straně, drtíme tempo, dostáváme se do míst, kde v ranních hodinách se trojce bludiček dostává přes potok a když vidíme, jak je cesta vysoko, nebyla by ve tmě žádná šance se dostat nahoru a tak se smějeme a jdeme a kecáme a zdravíme turisty a kocháme se, až přijdeme do hospůdky a dáváme si pivo a něco malého z našeho proviantu. Velkou pauzu horský vůdce naplánoval na velkém místě, a že bylo opravdu velké! Muselo se ještě kus jít a aby to nebylo zadarmo tak opět přišel prudký déšť a my opět oblékáme igelitové sauny na sebe, ale nikomu to nevadilo, pořád to je jenom voda a jak rychle přišla, tak rychle odešla. A tak přicházíme na první krásnou vyhlídku, ze které nám Malina ukazuje druhou, kam půjdeme. Cesta byla nahoru dolu, pořád pod plným plynem až se dostaneme do ráje, kde se vám otevrou útvary skal a přírodních scenerií a

pohledy do hlubokého údolí, které svou krásou se může přirovnat pohledu do hlubokého dámského výstřihu, tak kouzelné to bylo. Fotíme se a sdílíme tu společnou radost, pro kterou tam jsme. Začínáme připravovat pozdější oběd a jak tomu bylo ráno při snídani, stejně se odehrával i oběd, každý něco dělal bez jakékoliv domluvy a opět z toho vyšel výborný oběd završený pořádnou kávou od Vašuta a tím nejlepším černým čajem s citronem a slivovicí, co umí uvařit jen vysokohorský kamzík Malina. Lidi na nás koukají a když vidí, že žádné jídlo ani pití nezbyde odchází a my tu chvíli zůstáváme úplně osamoceni jako v naší ložnici a posloucháme to úžasné ticho, za kterým tam člověk vlastně šel! Máme splněno a teď už jen cesta na vlak, časově jsme podle ukazatele trochu v presu a tak musíme přidat, aby vše klaplo tak, jak bylo naplánované a tak se předcházíme a zvyšujeme tempo, cesta dolů do údolí je hodně strmá a po chvílce jsem v civilizaci úplně jiný směr přicházíme k Labi a podél jeho břehu jdeme do Bad Schandau, kde musíme přejít most a dojít k místnímu nádraží, byla to ještě pěkná dálka a cesta po betonu nedělala našim nohám moc dobře. Po místní cyklostezce hledáme holku Dreamrovi a jediná, co za něco stála měla zrovna svatbu a tak budeme muset zase někam vyrazit hledat! Most stále nevidíme, ale chuť na pivo máme obrovskou, plánujeme si to jaké bude dobré a konečně přicházíme k mostu, kde je i místní Penny, jdeme tam, ale chlazené nemají a tak odcházíme na nádraží v 19.20hod, kde k našemu štěstí je všude zavřeno, jen automat na jízdenky ně a tak Vašut kupuje za 84 ček cestu zpět do Prahy. Přicházíme na nástupiště, kde nás přivítá, že vlak který měl jet v 17.38 má 180min zpoždění a tak sedíme na lavičce, sundáváme totálně smradlavé boty, které v tu chvíli mají za dnešní den bezmála 40km a večeríme. Hovoříme o všem, co nás potkalo a jak to bylo pěkné. Mně se plechovky fazolí vrací jako bumerang zpátky do batohu, protože na ně prostor nebyl. Přijíždí vlak a my se hrneme hned do jídelního vozu, kde házíme batohy pod stůl, sedáme si do kožených sedaček a rosvítíme si lampičku ať to tam máme hezké, musíme ale čekat až do Děčína od kdy začíná razantní sleva na všechny a pak si až do Prahy užíváme. Na hlaváku chceme jít ještě do Potrefené husy, ale je zavřeno a tak se s námi Pája Vašut loučí a je to dojemné loučení je až neuvěřitelné, že po pár společných hodinách společného soužití se lidi tak semknou, ale pokud je důvěra, humor, kvalita, tak věřím, že to tak je! Malina jde tedy se mnou, že mě doprovodí na vlak, asi chtěl opravdu vidět, že odjíždím a nebudu ho už strašit, ale cestou se zastavujeme u druhé Potrefené husy, kde si dáváme tuplák nefiltrovaného staropramenu oooo jak byl dobrý. Stále mluvíme o všem možném a je nám fajn. Jelikož mi za chvíli jede vlak, jde mě tedy doprovodit a přichází zase loučení plné dojmů. Poděkujeme si navzájem a každý se vrací ke svým domovům. Jak bych to jen shrnul, bylo to pro mě něco nového, krásného, emotivního. Bylo nádherné pozorovat, jak si Pája s Malinou rozumí a funguje jim to tak dobře jako převodovka dokonalého stroje, kde jedno ozubené kolečko potřebuje k pohybu to druhé a doufám, že to nové kolečko z Přehvozdi které tam zapadlo tento víkend do této dokonalé převodovky zařadí nový rychlostní stupeň.....
Děkuji Vám moc!!!

Pája – 30 hodin

Vystřelit z práce, koupit oliváče od Tondy a příbor na strossu. Vyzvednout batoh a hurá do Husy. Vřelé přivítání s Barbánkem a jedno rychlé pivo. Následně sraz s Malinou a druhé vřelé přivítání a druhé vřelé pivo. Maďaři mají zpoždění tak ještě chvíli kecáme. Sedíme ve vlaku cesta ubíhá a my pozorujeme jak cestující chodí kolem se Staráčem z jídelního vozu. My nejsme žádný alkoholici, abychom pili pivo ve vlaku, takže když konečně vystoupíme v Děčíně jdem na jednoho Lobkowitze. V autobuse do Jetřichovic potkáváme 3 mladé Amíky z Kalifornie, kteří přijeli do čech protože ve švédsku je draho. Vystupujeme na stejné zastávce, ještě je necháme si vyfotit mapu a pak už jsou na pospas naší pohostinné zemi. Cesta ubíhá náramně, svůj podíl na tom má Barbánek, které se buď hrozně těší nebo je ve výborné kondici. Střídáme jednu vyhlídku za druhou, děláme fotky a je nám dobře. Před soumrakem na Tokáni se vepeme do uzavřené společnosti i přes vrchního který má snipera. Nakonec nám, ale přinese piva a že můj chleba je v Jirkovo polévce, dál neřeším... U piva probíráme moudra, jsme sociologové amatéři a sociopati profesionálové. Se tmou a se slovy, že jim ta předpověď nevyšla vycházíme vstříc lesu hledat nocleh. Po té co otestujeme čelovky, zjistíme že před námi se blýská a máme radost z toho jak nám to všechno vychází. V nohách první desítka a v hlavách euforie. Blýská se však a víc a jsou slyšet i hromy, nakonec si ten nahoře nechal i něco pro nás. V lese však stromy jsou tvůj přítel, klaní se nad námi a dělají nám deštníky. V té chvíli Jirka přichází s informací, jak je les po tmě pro člověka nepřátelské prostředí, přitom je to ale stejný les jako za světla. Po této informaci však déšť ze silí na tolik, že otrlý harcovníci jako my oblékáme pláštěnky. Malina jako milovník luxusních vagín obléká brnění v podobě hyper ultra nanosonické bundy zatímco já s barbánkem oblékáme indiánská ponča pro ještě bližší souznění s duchy lesa. Když po necelých deseti minutách zjišťuji, že jsem stejně mokry z venku jako zevnitř, myslím na saunii v Hostiviři a na diskusi jak se těšíme na zimu, až tam zase budem chodit strkat zadek do ledu. Dívám se na Barbánka, který má stejný problém a navíc si z ponča udělal skotský kilt. Malina dál zachumlanej ve vagíně. Cesta nás svede k rozcestníku, který velí uhnout z hlavní široké cesty, kde mohou jít tři čelovkami osvětlené kreatury vedle sebe. Stává se z nás zástup světlušek, kteří se ještě snaží šlapat do míst, kde není louže. Cestou k Černé skále letmo koukáme do stran, jak to vypadá s převisy, či jeskyněmi kam bychom se vrtli ale pořád nic. Jsme u ní, Černé skály. jindy zajímavá turistická atrakce, pro nás teď vlhká Černá díra, ve které se tvoří louže. Nevím jak ostatní ale já jsme si tady myslel trochu na hajánka. No nic tady to nepůjde, musíme dál. Cedula s nápisem nás informuje o situaci na druhém břehu potoka, je tam Německo. Všechno je jak má být. Jdeme na to, brodí Malina, brodí Barbánek a brodí i Pája. Nikdo se nevykoupal a voda celkem

příjemně osvěžila, alespoň moje vysaunované nohy. Na druhé straně potoka nás však čeká jenom skála pár popadaných kamenů. Někde tady ta cesta ale musí být. Koukáme do mapy, rozmýšlíme jestli nepůjdeme chvíli po proudu, nakonec volíme cestu ústupu, vracíme se. Tipuju, že je tak půlnoc a já v dešti po tmě brodím potok se dvěma stejnými magorama a mám z toho radost. Nakonec se vydáváme po cestě, která je tvořená schody a ty plné vody. Při pohledu na Barbánka jdoucího přede mnou jsem rád, že jsem nakonec zvolil obuv, jakou jsem zvolil, tohle je zase moje luxusní vagina s jahodama a šamapaňským. V jedné nepřehledné zatáčce koukáme do mapy domlouváme se zda sejdeme z cesty a zkusíme to průsekem zkrátit. Na konci bychom se měli dostat na cestu, na kterou jsme potřebovali při brodění. Je rozhodnuto, jdeme na to. Po chvíli se z cesty stává něco na způsob pasti. V knize Umění Války od Sun ci, je tohle přesně pasáž, kdy vítězí rozum nad silou. Jdeme korytem lemovaným z obou stran skalami a musíme se probírat hustým křovím které náš postup zpomaluje a každým krokem stále houstne. Do toho nepřestáváme hlídat, jestli půda pod nohama je ještě půda, nebo už zmizíme pod povrchem. Malina povídá cosi o Alijašce, Barbánek si drží skotskou sukni a já bych se chtěl hrozně moc pošrábát na lýtkách, které mi neustále bičují mokré ostré větve jehličnanů a zároveň mě lechtá mechovina a dlouhé stébla trávy. Představuju si, že takovýhle pocity zažívá člověk v tetovacím salonu. Postup je pomalejší a stále těžší. Děláme ještě jedno poradu, podle mapy už je to jen 400m, to musíme nějak dopráskat do konce. Přelézáme, přeskakujeme ale i podlézáme, když mi Barbánek podává svůj batoh nechápu co v něm má, tak ku*evsky těžkého. Předtím tam měl ještě dva litry vody a dvě konzervy fazolí ! Obdivuju ho jak si nestěžeje a jede dál. Míjíme kozí stezku, která šplhá do skal. Malina nekompromisně volí k sestupu, nevím jestli je to s ohledem na zkušenosti z předchozích výletů, ale cítím to stejně. Šplhat v noci na mokřím pískovci free solo s krosnou, saunou a sukni není dobrý nápad. Nedá se svítit, prodíráme se tou mokrou nehostinou džunglí z jehličnanů dál abychom došli až sem. Sem, kde není potok na brodění, ale na výcvik potapěčského kurzu. Kolem jsou jen skály a džungle za našimi zády. Přichází čas si otevřeně vyslovit, co nikdo nechce slyšet, půjdeme to zpátky nebo tady přespíme. Na přespání tedy není terén, je tu všude mokro, plno létací a štípací havěti. Po chvilce konstatování demokraticky volíme výstup zpět. Ano ! Jdeme do toho a zase jedeme bomby, je to celé vlastně komické. Přesně v tuhle chvíli se mi vybaví komunikace s Barbánkem, když posílám poslední update k počasí před odjezdem. Přes den hezky, v noci prší. Načež dostávám odpověď: v noci půjdeme ve dne spíme. Jako bychom už spolu někde byly, je to přesně tak temný jako to už máme s Malinou v tradici. Barbánek je totálně nakažen, hokejkovsko kopací dvojíci. Stal se z něj reverend boulař, s dobrou náladou a chutí na dobrodružství. V takové společnosti nic není nemožné. Postup nahoru je kopodivu otázka pár minut, některé cesty se za námi ještě nezavřeli a tak máme i trochu jasnější směr postupu, pořád je ale třeba hlídat stopu toho před Vámi. Jsme nahoře v zatáčce, před rozoranou cestou od těžké techniky, která za to dobu ve svých útrobách vytvořila bazén. Po stranách bláto, prostě ideální podmínky na noční pochod. Jak tři nebojsové stoupáme vzhůru a upínáme se v myšlenkách k turistickému přístřešku, který je v mapě vyznačen. Patrně se bude jednat o stůl a dvě lavice. Co naplat, večeráček už jsme propásli a je na čase dát dobrou vlkům za chvíli bude svítat. Cesta je monotónně blátivá, ale já mám pořád sucho v botech, cítím, že vrchní nubuk trochu vlhne a je stejně rozdělaná jako já. Stojíme, hledíme doprava a tam spatříme perníkovou chaloupku. Jeniček Malina prozkoumává jak to vypadá a pak křičí něco o intercontinentálu, nevěřím dokud to nevidím. Jackpot ! Tohle jsme si zasloužili, převis, akorát pro tři bratry v pláštěnkách a jejich mokřích batožinách. Vytahuju mokřý spacák, morký triko, mokřý všechno. Je mi to ale jedno. Ještě dostanu od reverenda kalíšek na dobrou noc a uděláme selfie. Připomeneme si pěsti ve tmě v hlavní roli s Pavlem Vašutem a jsem tuhej. Ráno má podobu neuvěřitelné atmosféry. Koncert který je jen pro vip, ten kafe, ten vařič, ten perník, tahle souhra nemá chybu. Polévka s domácím uzeným, co víc bys chtěl čtenáři tulácké romantiky ! Balíme, jdeme k hadímu pramenu, kde doplníme vodu nic nemůže být lepší. Počasí je k nám teď vlídné, tak je čas se do toho zase obout. Místy je rychlost naší chůze taková, že ztrácím. Mám chuť rvát móc, ale tady jsi v lese, tady se nekřičí. Jde na mě takový to když snídaně tlačí ven večeri, ale říkám si ještě počkám. Nakonec předhoníme lodku s německými turisty a setkáváme se s kouskem civilizace, a já vím že jsem uprostřed té nehostinné pustiny našel svatý grál, jdu na mísu. Pak už tolik neztrácím, gramari jistě chápou. Hospoda na mýtince nám dá možnost provětrat Jirkovo němčinu, ta paní Kohoutová ho snad i něco naučila ! :) Pivo jako křen, turecký semana, nohy z bot a už v tom zase lítám. Zažívám několikanásobný vyvrcholení a cítím se jak nymfa, chci to pořád a nemůžu přestat. Čas, je ale našim všudy přítmným kazišukem a tak je čas opustit kozí chlívku a zase si pěkně zastoupat. Pak už to nestojí za řeč. Snad jen, že si pro nás počasí přichystalo další várku vody, snad abychom nebyli dehydratováni jako na montáži v julkách. Barbánek obléká kylt, já saunu, Malina vagínu. Cestu nám zpříjemňují stoupání o 354 schodech na střechu národního parku s výhledem na jeho otevřenou náruč. Tohle ale pořád není ono, ještě nás čeká jedna obrazárna ! Tam dorazíme po cca 10 minutách, je to galerie jen pro skutečné milovníky umění. Tady člověk zapomene na všechno. Je tam kde chce být, chtěl bych říct, že už to nemůže být snad ani lepší, ale to bych tu nesměl být s těma dalšíma magorama. Ve chvíli, kdy vytáhnou chloubu a začnu dělat filtrovanou Rwandu, bychom si mohli otevřít bufet na vzduchu. Proudí sem davy Němců, jak zombíci ve špatném Běčkovém hororu. Barbánek krájí olivový chleba od Antonína a maže na něj křen a pokládá plátky domácího uzeného! Malina připravuje čaj místo na piknik a pozor je tu stále s námi pan perník ! Už chápou co ten blázen táhnul. Díky. Tohle bude zase na dlouho hluboko ! Kolem nás chodí slintající Němci a cpou nám eura, ale "das ist wenig" ! Jsou věci co si za peníze nekoupíš ! Ještě pár snímků, naposledy nadechnout a nechat zraky spočinout na tom nejkrásnějším obraze. Jsme za vrcholem a

víme, že nám jede vlak. Je čas do toho zase šlápnout. Místy se dá naše tempo splést s během. Ještě pár kratičkých výhledů na krajinu zalitou už sluncem, ale s každým krokem jsme blíž civilizaci. Žlutá turistická nás vyplivne na Bad Schandouskou promenádu, kde si ještě okoštujeme jaké je to chodit v pohorkách po asfaltu. Moje nohy, už ale chtějí na svobodu, zastavuju a jdu bos, alespoň do té doby, než se zbavím varhánků. Babičko můžeme jít stříhat nehty už mám varhánky. Teď by měla babička radost ! Most v dálí, který nám pomůže se dostat na druhou stranu se blíží jen pomalu. Nakonec k němu dorazíme a přecházíme ho jen pro to abychom se vlastně vrátili zpátky ale po druhém břehu. Nádraží zavřený a na ceduli zpoždění 180 minut. Za hodinu pojede vlak co měl jet před dvěma. Možná ten divný chlápek na péronu s ledvinkou a vysílačkou co nám hlásil každou dívku na protějším péronu nebyl úchyl, ale pán času. Ať už to byl kdokoliv byl vážně divnej... využijem poslední hodiny dojíždáním Matěje a oliváče. Malina studuje pořadí vagónů a nic už nezabrání tomu abychom si šli sednout rovnou do jídelního vozu na pivo. Jsme tam, smrdíme. Máme krosny jako kráva a celou tu nepatřičnost dotváří kulaté romantické světýlka na stolech a číšník s vestičkou. V Děčíně začínají happy hours ! Pak už jde střídmost stranou a cider střídá, plzeň. Gulášovka medovník a mokřý prachy na stole. Při placení se číšník díví proč jsou ty peníze mokřý, jen kdyby věděl... Díky pánové, byla to zase jízda a o co kratší o to intezivnější !

STRÁŽOV - ČASOVKA

Dreamer – Strazovska vetrna casovka

Na tenhle vikend jsem se vrátil na stary dobry SUAC, kde se jela casovka a sice poprve ve Strazove na hodne zajimavem okruhu. Zpravidla se jezdi v tenhle termin casovka u Klatov, ktera je rovinata, letos je tedy zmena. Zhruba 24 km se dvema kopci ze Strazova na Depoltice, pak po rovine pres Nyrsko do Janovic a zaver do kopce z Opalky na Blata. Po Zlataku, Krusnotonu jsem si vzal dovolenou, ale kdo by cekal ze budu odpocivat, ten by se mylil. Hezke pocasi vybizelo k dalsim a dalsim dvoukilum a tak jsem po Ktonu dal jedno v utery, abych ve stredu dostal totalni krizi, ale ve ctvrtk uz se mi zase jelo dobre a vse jsem zavrnil poslednim dvoukilem pri patecnim projizdeni trasy Krale Sumavy. V sobotu jen vytocit nohy, nic neresit a v nedeli se uvidi. Bylo mi ale jasne, ze to asi kdovijaky zazrak nebude. Rano je navic pomerne chladno, zatimco v patek k veceru jsem dojizdel za 33 stupnu vedra, ted kdyz jedu po ose na start je sotva 15. Ale je fajn videt zase stare zname tvare ze SUACU. Registrace, pokec s klukama z Axonu a pomalu se chystat na start. Ten je o 3 km posunuty, coz je skoda, protoze cim delsi, tim pro me lepsi. Startuje se tak prakticky hned do kopce na Depoltice. Jsem az skoro na konci startovniho rostu, minutu prede mnou Martin Vodak z Axonu, toho bych mohl sjet. Odstartovano, jdu do toho naplno, ale nahore Martina nevidim, takze to asi zadna bomba nebude. Ve sjezdu a po rovine kolem Nyrska do Janovic neprijemne fouka, takze mi 50x11 bohate staci a obcas tocim i lehci prevod. Citim se dobre, ale tim ze nikoho nedojizdim, je mi jasne, ze top vysledek to asi nebude. Az kdyz se priblizi posledni kopec na Blata, coz je 2.4km se sklonem 6%, vidim Martina prede sebou. Jedu zase co to jde, preci jen do kopce mi jede lepe nez po rovine, kdyz nemam casovkarske kolo. V cili jsem tesne za Martinem, takze by to tak spatne snad byt nemuselo. Cas kolem 43 minut, prumerna rychlost skoro 34kmh, to mi prijde fajn za danych podminek. Staci ale kratke srovnani s klukama z Axonu a uz tam slysim hlasy 42 minut, 40 minut, Kamil Ackermann hlasi 39 minut, no tak to jsou vykony nekde uplne jinde. Zazrak se tedy nekonal, ale to ani nebyl cil, i tak se mi casovka libila, nic delsiho bych stejne po tech dlouhych vyjizdkach neodjel, takze ucel to splnilo plnou mirou. Po zavode se rychle obleci, protoze zadne teplo porad neni a vyjet se pres Pancir domu, jak jinak!

VYSOKÉ TATRY

Malina – Od pískovce k žule, od jedničky k nule

Jedu električkou ze Smokovce do Popradu. Páteční odpoledne, plno. Lidi z práce pracující v tatranských resortech, turisté, děti s babičkami, slovenská omladina. Přemýšlím nad větou, kterou jsem si někde poslední dva dny přečetl. Ani nevím, kde to bylo. Věta zní: „Get lost in nature and you'll find yourself“. Chtěl bych si broukat nějaký song, který mi utkvěl v hlavě, ale místo toho přemýšlím nad kontextem této anglické věty. Normálně, když někde jsem a uslyším nějakou písničku, tak při pozdějším poslechu si to místo a tehdejší situaci vybavím. Existuje tedy mnoho songů, kde ve čtyřech popijíme a ledabyle tancujeme u Camrdy v Záběhlickém bytě. Mig21 mi symbolizuje Kocoura řidiče. Paul van Dyk, nyní pro mě neposlouchatelná muzika, ale zároveň symbol dojezdu Rampušáka 2007, kde jeden z jeho singlů hrál na Štítském náměstí... Je tomu přes deset let, co jsem potkal Iceman s Kolíkáč na kole před Dubčí. Čím dál víc mám radši jednoduché věci. Spaní v přírodě, vysoké hory, chůze a volný pohyb v přírodě, ryzí dobrodružství, poctivost a lidskou ochotu... možná už vím, co chci. Je tomu přes cca přes 2 týdny, kdy balík cyklistů mezi Tehovcem a Mukařovem byl předjet jedním SUV a prudce zbrzděn. Na 100% vím, co nechci. Radši zemřít pod kamenou lavinou než mezi nákupními taškami Gant a Ecco v kufru nějakého nesmyslného SUV v nedělním dopoledni. Už delší dobu pozoruju, že silniční cyklistice v Praze v mém podání zvoní umíráček. Týden bajkování s Ilonou na Šumavě zapadlými hvozdy a cestami bez provozu, to SUV u

Mukařova a odpověď je čím dál jasnější... Během července vzniká na Whatsup skupina s názvem Přespání v lese 11.8. Z původního osazenstva, zůstávají tři členové, kteří nakonec tu akci o týden posunutou na 18.8 podstoupí. Byť je akce ovlivněna různými okolnostmi, krátce vymezeným časem, rodinnými black-listy a nestálou předpovědí počasí, zanechává hlubokou jizvu přátelství. Hledání noční cesty saskou džunglí, přinesené uzené, křenex a slivovice, vlastnoručně umletá a přefiltrovaná káva, spaní v poloviční jeskyni, představení pískovcové scenérie v té nejlepší formě od Jetřichovic po Bad Schandau... Tohle, kdo zažije, tak také překloupí z jednoho stavu do druhého - z jedničky na nulu. Proč ne z nuly na jedničku? Protože, když vlezeš po desáte večerní do Potrefené husy v okolí Masarykova nádraží plné navoněných rusáků a rusek, před sebou reverenda, co má batoh jak americkou ledničku, smrdíš jak bezdomovec po dešti, máš zablácené boty, mastné vlasy, svědí tě zadek a nestydlíš se podrábat, tak si prostě pro ostatní nula. Objednáváš tupláka a posloucháš úplně nepatřičně z blízkého repráku dunící Stardust - Music Sounds Better With You. Jdeš proti proudu. Vnitřně jsi přitom megastar, rocková hvězda ve vlastním žebříčku hodnot! Procházíš se sám Tatrami, popolézáš po hřebínku k Široké věži. Měl jsi být na svazích kdesi v dálavách západních Alp, jen že kamarádi to ruší a ostatní nejsou kamarádi, jelikož nechrání slovo. Štve tě to, ale to je tak jediné, jak s tím můžeš bojovat! Ale taky víš, že lézat umíš i sám! Svačíš v bundě, tu Ti dal kamarád, který tu mohl být taky. Vzpomínáš na reverendy, co s Tebou mění vlastní dějiny, kážou dobro a konají totéž. Jsi tu sám, ale přitom si s nimi pořád v podvědomí povídáš. Ukazuješ jim známé vrcholy a lezecké linie na jednotlivých tatranských štítech. Vaříš jim čaj a vedeš je po hřebeni. Čekáš na klín, který vytlučte tenhle klín v hlavě, třeba z nuly na jedničku. V 8:30 jede lanovka na Skalnaté pleso. V 8:15 předtím sraz. Zdravím se Michalem. Za chvíli už ve dvou na sedačce směr Lomnické sedlo. Jsem divákem scenérie Lomnického štítu, Vidlových věží a Kežmarského štítu. Kežmarský štít – pro mě absolutní magično, zejména jeho přímá linie v západní stěně vysoká 500 metrů. Reverend Michal - ještě jsme neudělali krok v terénu a mě je jasné, že tohle bude velký! Těsně před výstupem z lanovky na sedle se dozvím vtip, jaký je rozdíl mezi horským vůdcem a bohem. Přesně tohle jsem potřeboval! Vysokohorskou atmosféru, důvtip, předpokládaný poctivý pot a společné zájmy. Hlavně žádný soutěž, sebehodnocení a lhaní si do kapes, jak jsem dobrej – díky, už nechci! Vlastně jen tak mimochodem vyběháme na Lomnický štít před tím, než se zastaví čas. Rychlá svačina před plotem, za plotem děvčata v džínách, s kterými jsme jeli kabinkovou lanovkou na Skalnaté pleso. Přelézt plot, pár kroků mezi lidmi na vyhlídce a znovu přelézt plot směrem k Vidlovému hřebeni. Zde staví čas. Skalní matrix. Následující tři hodiny prolézáme časoprostorem. Hlavně nechci, aby mě odpojili. Fyzikální zákony jsou vnímatelné pouze při slaňování. Michal po hřebeni chodí jak po promenádě. Jeho pohyb po hřebeni je něco mezi tangem a valčíkem. Jeho práce s lanem jsou jak tahy štetcem. Nelze vybrat, co je více zajímavější. Jestli scenérie nebo Miškovo umění. Krátký výšvih na Velkou vidlovou věž je pro mě již ve znamení transu. Čtyřkové lezení na vyhráté žule dělá ze skalnatého masivu živoucí bytost, která souhlasí s tím, že se po ní můžeme pohybovat. Pauza. Totální euforie. Zapisuju se do vrcholového sešitu s posledním slovem: „Nazdar Pájo!“ Chci dál lézt, dolů, nahoru, traverz. V žilách mi koluje cosi, ale krev to není. Úplně cítím, tu vysokou koncentraci všech možných hormonů štěstí. Už nechci dělat nic jiného! Nebo se naopak probudit, abych si to celé mohl prožít znovu. A je to tady. Třicet let trvá než najdeš, po čem si toužil - výšvih na Kežmarský štít, kde pozoruju Michalovo sólo tango, až se musím štípnout, zda je to vůbec pravda. Dolézám za ním. Vrchol magického Kežmaráku! Sestup je veden přes Huncový štít. Michal někde při sestupu nalézá vklínělec Wild Country vel. 7 a vypráví o dalších túrách. Díky za nález! Těším se, až ho na Eigeru osadím. Mám na to zbytek tohoto bytí. Nakonec mě Michal vysvětlí cestu k luxusnímu koupání v Studeném potoce kousek od Tatranské Lesné. Potok a jeho teplota startují tok myšlenek, které nejdou ani přebrat ani zastavit. Vařím si polévku z potoční vody, na sobě jenom hodinky, prohřívám tělo, sám. Snažím se tu spektakulární túru pochopit ještě při pochodu do Starého Smokovce podél silnice, ale nedaří se. Pro jednu hlavu je toho asi moc. Koupím si jednoho Zlatého bažanta a nastupuju do električky, která mě hodí do Popradu. Nastupuju mezi lidi, kteří tohle určitě nezažili a začínám přemýšlet, co se minulých 10 dní vlastně stalo...

SKALICE U ČESKÉ LÍPY

McHamer – Deštivej den ve Skalici:-)

Máme tu další závod a tentokrát pro změnu SALku. Na startu se schází docela slušná konkurence a když vidím jak je silnice mokrá a pořád mírně prší no moc od toho radši dneska nečekám. To se potvrzuje hned od startu, jede se svižně vesničkami a já se propadám až na konec natáhlého balíku. Trošku si začínám říkat, že by to mohl být průser a taky, že jo. Ještě se trošku přiložilo a vznikají díry. Tak se snažím pro změnu zase přikládat já a dávám si menší časovku až po pár minutách dojíždím ufuněnej zpět do balíku. Situaci ale vyhodnocuju, že se nemá cenu moc flákat a tak jdu v prvním kopci na čelo a snažím se to trošku potřhat. Snaha ale marná a pořád jede přibližně 30 lidí. Tak se schovám a šetřím a první prémii. Jede se docela svižně až mě bolejí nohy. Naštěstí většinu lidí asi bolejí víc a tak když se začne nastupovat, zavěším se za Svobodáka (Kolokrám) a kopec vyjedu i s menší rezervou. Sjezd je ale rozbitý a tak jsem rád, že tam ta rezerva byla a jsem schopen na rovince přiložit a docvaknout první malou skupinku. Zde už je balík dost potřhaný a je nás přibližně 10. Jede se ale opravdu rychle a tak mám občas plný nohy práce. Naštěstí se na mokru začínám cítit líp a líp a začínám si být docela jistý. V jedné vesnici jedu na

druhý pozici a v předu padá Hradecký a jen tak tak se vyhnu. Ted už je nás jen 6. Občas zrychlím a zkusím co ostatní ale šanci na úspěch to nemá. Další prémie je na Krompachu. Kopec se jede docela pomalu asi 500m pod vrškem nastupuje Šorm(Author) a za ním Greguš(Sweep) pak Svobodák a já. Vždy se to ale po chvíli sjede a stále je nás 6. Bohužel stoupaní tady nejsou moc prudký a tak ani není moc co zkoušet. Přece jen v táhlejších kopcích moje síla úplně není. V 6 lidech se jede až pod cílovou bránu, na které se vydrápu na 4 pozici. Následuje sjezd kde to udržím a krátkou spurt do cíle. Závod vyhrává Šorm a dále následuje Greguš, Svoboda a já. Závod se mi ale líbil a určitě bych nevěřil že se na tyhle trati za deště udržím tak ve předu, zvlášť po tom začátku. V delších kopcích se poslední dobou cejtím úplně v pohodě ale na těch krátkých musím ještě trochu zapracovat Každopádně se obávám, že tuhle sezonu už to lepší nebude Za jeden hurá na Zelenák.

BESKYDSKÁ SEDMIČKA

Kocour – Beskydská sedmička co Ti změnil život

Jsou závody a pak jsou ZÁVODY, no a pak je tady B7. Hele bude to dlouhý, ostatně ten závod bylo to nejdelší co jsem doposud zažil, tak si to zaslouží pár odstavců navíc. Domluvil jsem se s Pepou docela narychlo, respektive jsem mu na nabídku náhradníka do dvojice extrémního závodu - mistrovství republiky horského maratonu dvojic, spontánně kevnul a fakt jsem to chtěl dát. Informace jsem měl od kamaráda Míry, který tam už válčil několikrát a nutno podotknout, že úspěšně. Snažil jsem se běžat a i jinak hejbat co to jen šlo, ale připravit se na B7 vlastně úplně nejde. Musí se sejít desítky věcí a mít třeba i trochu nebo raději víc, štěstí! Díky Mírovi jsem byl vybaven hůlkama, batůžkem, čelovkou, ale i kvalitními lightsticky na batoh. Pro mě to byla premiéra, ale Pepa už to loni dal tzv. ze tmy do další tmy. To jsme letos nechtěli, ale priorita byla dokončit, užít si to a snažit se. Ubytování a převoz na start byl zajištěn opět přes Míru, teda jeho sestru Dášu a Manyho (DaM), kteří loni byli třetí na short trati a letos si povinně museli dát prestižáckou dlouhou. Přeprava autem z Prahy do Frenštátu mě sice trochu unavila, ale byla to výhoda pro přesun většího množství sportovních "nezbytností." Nerad se balím, vždy něco zapomenou, ale tentokrát jsem to nějak pobral beze ztráty kytičky. Ve Frenu, v místní škole rychlá registrace, foto před startem, nasát přátelskou atmosféru a přesunout se do Ostravice na chatičku. Pobalíme se a ještě s jedněma mladějma se necháváme odvézt do Trince na start. Po úplně špatném počasí zatím ani památky, přes den sice přšelo, nyní se počasí umoudřilo. Zvolil jsem teplejší variantu a to návleky na lýtka a stehna (díky bohu), 3/4 kalhoty, tenký funkční triko, dres, návleky na ruce a dočasně funkční tenoučkou bundu, která dechává, ale vodu dovnitř nepustí. Na čocky jsem se vyprd, protože představa jak mě páli oči a musím to řešit, mě fakt nelákala (to jsem ještě netušil ...). Organizátoři a i rosnička Alena Zárybnická nám popřáli hodně štěstí a že prej to bude letos trochu ostřejší, jako že dešť a pocitová teplota spíš nepřijemná než příjemná. Ale to si asi dokážeme představit, protože už 5 minut přší se vzestupnou tendencí. Je odstartováno a v s dynamickou muzikou v zádech míříme k prvnímu kopci. Hlavně to nepepálit a netrefit v tom davu nějakou lavičku. Klušeme společně s DaM, ale nakonec se s Pepou trháme a pak cestou potkáváme holky Zmiki a Fridex, krátkou pauzu a valíme v před, tak takhle to vydržíme až do cíle, jsem namachrovaný jako howado, ale přesto vím, že je důležité to hlavně nepřepálit. Je to poklidnější 6min/km nebo trochu rychleji. Atmosféra perfektní lituju, že jsem nesundal bundu, jsem zahřátý víc než dost a teprve má přijít kopec, protože silnice už notně stoupá a my přecházíme do rychlo chůze, tudíž jdou tepy dolů. Za nám prvních 5km. *** sekce 1. Přes malej na velké Javorové a dolů. Terén, konečně! Jak jsem se těšil, teď mi konečně zaberou relativně nové boty, tady to prodám, to je nad slunce jasný! Ale když přibudou procenta, začne mi sklou sjezdovky doslova rvát lýtkové svaly z nohou. No to není možný, jak tady můžou ostatní jít sakra?! Udržuju si kontakt s Pepou, jsme sice osvětlený, takže se poznáme, ale teprve teď se ukáže jak my dva vydržíme ve stejném tempu. Pepa hlásí, že ho bolí operovaná ruka a tak si pomáhá spíše jen jednou hůlkou. To nám to tedy pěkně začíná. Nahoře nad sjezdovkou diskotéka a hustá fandící klaka. Nicméně musím schovat brýle, protože jsem s nima prakticky slepý, dešť je nemilosrdný, kšilt nepomáhá a tak si ten stoupající hrozen člověk nemůžu ani pořádně vychutnat. Díky postavení na startu jsme možná v první třetině závodního pole a klušeme přes pohodověj úsek na druhý vrchol, rychlý čipování a krkolomě dolů. Tady dostáváme na prdel ode všech co jsou za náma. Pepa musí opatrně, já se sice nyní rychleji, ale nechci mu zmizet a taky se bojím o kotník, to by byl konec. Po starším úrazu ho mám bohužel už 23 let poněkud rozvolněnej. Seběh je přísnější, ale dá se. Organizátoři se museli zapotit, než navezli tolik bláta :). DaM nás pochopitelně taky přesvištěli, ale před první občerstvovačkou - Řeka jsem s nimi, pomohla trocha asfaltu bo jsme se dostali do tempa. *** sekce 2. Ropice A hned nahoru, Beskydská sedmička to má prostě natlačený, že i krátký rovinky na prstech jedné ruky spočítáš. Jdeme slušným štrůdlem, ale špunt jsme našťestí nechytli. Tepy padají a tak kecám, skoro nezavřu hubu, jsem v oblíbeným manickém stádiu a tz. energii házím do hajzlu. Běžci ze short trati valej rovnou na Morávku, ale my si dáme ještě jedno husté stoupaní a pak nás čeká stejná cesta zpátky. Proti nám se řítí ti nejlepší. Tedy ještě jeden výšlap nás nemine. Terén je prostě beskydskéj a vytrvalý dešť tomu nepřidává. Volný kameny, kluzký kořeny, špatná viditelnost, ale pořád jsme čerství. Jedna asi 20m louže se obchází lesem, ale někteří to riskují. Při seběhu zpátky vidím jak se v ní právě někdo nechtěně válí jako divoký prase. Jsem taky prase a mydlíme to na Morávku. Seběh docela dlouhý, už se mi to zajídá a čekám, kdy začnou bolet nohy, konkrétně stehna, na ně totiž trpím. Zdolali jsme více než půlmaraton a opět nás

doběhli DaM. Na občerstvovače skvělý pomeranče, melouny, doplňuju bidony, omáčet si držku v soli, stejně to oprší a vzhůru na Travný, kde jsem chtěl bejt před uzavřením časový brány na vrcholu do 04:00. *** sekce 3. Travný alias oTravný alias Bahný Pepa hned v prudkém úvodu lesem chytá malou díru a trápí ho meloun vžaludku, ale i tady se jde těsně za sebou skoro jednou stopou. Kecám s holkou z Kopřivnice, co je teď z Ústí a díky tomu uteče první část jako voda. Ta druhá je dlouhá. Docvakneme si DaM, ale vzápětí za to vezmou a to už nedáváme. Začíná mi docháet a to fest. Nahoře se do mě dá strašná zima, ale musíme zastavit a něco sníst. Taky беру ibáč. Pak následuje spousta prudkejš metrů dolů, občas jsme o dost pomalejší než když jsme šli nahoru, je to na můj vkus nebezpečný a naše pohybové nedostatky jsem už jmenoval, ty nás dost limitují. Pak vlítneme do kamenů, kde se snažím běžet hodně po kraji a pak je tady dost dlouhej bahenní úsek a to do té doby než se napojíme na krátkou trať, kde se nás jiní závodníci skoro leknou. Špinavý bubáci jsou za chvilku občerstvovače v Krásné *** sekce 4. Lysá hora a svítání jako životabudič zemdlelé šlapky Na Lysou jsem se moc těšil, cítím se kupodivu pořád dobře a nasazuji zkraje zbytečně vysoké tempo. Pepa mě krotí a má pravdu, po chvilce je sklon opět "beskydský" a já zpomaluji ještě více. V polovině cesty došel humor, musím se opět najíst a vzít gel. Ačkoliv co chvíli piju a něco jím, někdy to chce rychlou vzpruhu i mimo plán. Počasí se nepatrně umoudřuje, ale je zataženo a mlha. Těsně pod Lysou zase louže. Co louže takový bazénky s blátem! Takže to nemůžeme pořádně rozbalit. Nahoře žádné foto, ale vypínáme čelovky neboť se pomalu rozednívá a to je skvělý. Fouká, prší, je stále poměrně hnusně. Dolu to konečně můžeme trochu pustit a běžíme prakticky furt. Evidentně se posouváme dopřed. O umístění díky naší výkonnosti moc nejde, ale to, že můžeme běhat/klusat kde to jen trochu jde mi strašně vyhovuje a vlastně pomáhá. Do pomyslné 1/2 závodu na občerstvovače Na pile, v areálu Ostravice, vbíháme za 10h 25minut po startu v Třinci. Ukecáme polévku ačkoliv jsme zapomněli "stravenky" a poprvé sedíme pod stanem. Docela dlouho odpočíváme. Je to potřeba, ikdyž je nám zima, na záchod nejdeme a vlastně ani se nejdeme ohřát. Nějaká fotka, spousta lidí to tady balí nebo tak vypadají. My ne! *** sekce 5. Smrk není smrt Byl to strašák, ale překvapivě v pohodě to posíáe až na vršek. Nepatříme sice k nejrychlejším, ale závodníci z tras jsou pomíchaní a někteří mají o pár km méně. Najednou je tady Zmiki a Fridex. Ty bláho holky nevypadají, ale mají slušný tempo. Následuje prudká sekce, která mi vyhovuje. Jsou to takový atypický schody po balvanech hodně strmý. Kecáme a skáčeme jednu dvojici za druhou. Je to těžký, ale pěkný úsek. Škoda, že je tak hnusně - to by byly panoramata. Na vrcholku Smrku se nezdržujeme. Chytá mě tříslu, ale našťástí to po dalších dvou kopcích překvapivě odezní. Jíme kousek za vrcholem, protože tam byla fakt zima. Je tady jenom taková stezička, ale i tak po chvilce klušeme a předbíháme co jsme ztratili a i pár kusů navíc. V Čeladné jsem happy, dokonce přestalo pršet, mám nadstandardní myšlenky na dobrý čas, jsme za půlkou a stehna už bolí, pro spadlý víčko z bidonu se sice nemůžu ohnout, ale věřím si. Pepa vypadá úplně v pohodě a jsme vzácně pospolu - neutíkáme si, což mi vyhovuje. Při odchodu z občerstvovačky potkáváme opět Zmiki, ale mají nějaké zdravotní problémy, pochybuji že dokončí. Já si musel vypnout hodinky, došla baterka a ukazuje mi to 62km a cca 13:30. Už jenom dva velký kopce a jeden nepřijemnej poslední-menší a už Frenštát. Počítám, že se možná dostaneme pod 18h, to jsem se ale přepočítal *** sekce 6. Čertův mlýn (a konec legrace) začátek je úplně v pohodě. Sice jsme varováni před nějakým cyklistickým závodem, ale kola nás minou myslím jenom dvě. Jde se docela dlouho po asfaltu, taková rychlá pohodička, máme před sebou početnou skupinu a indiánským během je stahujeme. Možná jsme mohli víc máknout, ale ještě není konec, ještě se chleba bude lámat. A je tady opět terén, to jsou stěny, to se prostě nedá běhat, opět kvitují hůlky a pomalu se šineme vzhůru, ale do kopce jde většina lidí okolo nás poměrně svižněji, my to doháníme v pasážích, které jsou "běhačí." Stále na nás kape a do mě se zakusuje beskydský vlk a to docela slušně. Ajajaj tohle jsem podcenil, nejen, že mi vždy v polovině každého kopce začne docházet štáva, ale i mě teď bude permanentně otravovat vlk?! A 30kiláků před náma? Super! Nicméně nahoru na čerták je to nakonec docela schůdný a i přesun na Pustevny se dá. Jsem dost vyždímanej a fůrky už tolik nestřílím od boku. Možná málo jím (v cíli batoh nebyl úplně prázdněj), ale bojím se, aby se mi nezačalo dělat blbě od žaludku. Prostě nemám doposud žádnou takovouhle zkušenost, je to dlouhý, je to vyčerpávající a cíl je dost za kopečkama. Sice máme ty nejtěžší - nejstrmější úseky asi za sebou, ale ani tohle není žádná selanka. Na občerstvovače na Pustevnách je to super. Pomazánka, kofola, zeli, láduju se jako prase. Dobrovolníci nabádají at' nesedíme/neležíme na zemi, že jsou tam kartony pod plachtou. Já tedy rozhodně nesedám, protože nohy přešly do režimu: **BOLÍMEJAKOPRASETOMÁŠZATOŽEJSINÁSVZALNATAKOVUHLEEXTRÉMNÍSPORTOVNÍČUŇA ČINU!** Pepovi je zima a popohání mě. Seběh dolu do Ráztoky je dílem okamžiku, ale ten terén v lese je zatěžkávací zkouška. Cupitáme strmě dolů a bojíme se o hnáty. Faktem je, že když jen na chvilku vypne hlava, tak se může stát pěkněj průser a kutálel bych se až pod lanovku! Na asfaltové pasáži to zase rozeběhneme, očipujeme u holek a opět vzhůru na Radhošť. *** sekce 7 Radhošť - údajně poslední kopec Po zelené TZ a následně po modré TZ kvalitujeme nahoru. Startovní pole je hodně potřhané, hodně málo lidí na dohled a zase mi dochází, ale tak nějak středně. Chtělo by to nějakou vzpruhu, ale nechci experimentovat a do kopců prostě jdeme. V terénu klasicky "pícháme" a aspoň teď se zdá, že vůbec neprší. Zarybnická by měla radost. Máme za sebou 75km, to je hodně, ale Pepovo povzbuzování, že už jen kousek nahoru, pak dolu na občerstvovačku na Pindule a pak poslední kopec a do Frenštátu, mě nechává chladným. Je to ještě půlmaraton a v pěknějích kopcích. Už jsem nespál asi 32 hodin, tělo sténá. V hlavě vyvolávám vzpomínky na moje "tréninky setrvačnosti" a za chvilku pomůže rozptýlení. Na hřebenu Radhoště dobíháme dvě holky a kecáme. Když dělá chlap ramena, tak se logicky

nemůže soustředit na druhou věc a to je třeba bolest. Zabírá to, ale vyhrává sportovní duch a když to sklon umožní, opět běžíme. Na sedmém kopci nás vítají pokřikem, zřejmě je těší, že běžíme a teď dolů. To mě setsakra bolí. Je to tady, stehna mi toho moc nedovolí, kompresní návleky je už moc netlumí. Taky se bojím jít na hajzlík, aby nebyl nečekaný dvojboj. Nechtěl bych být holkou. Podřep by pro mě byl náhlá smrt, jako fakt! Dobíhají nás dvě dvojice a klušeme s nimi, z kopce mají navrch, když to není tak prudké, hrajeme prim my, ale pak se to nějak roztrhá a přijde osudová chyba. Já bez brýlí nic nevidím, v zatáčce přehlédneme odbočku po modré TZ dolu a běžíme také z kopce, ale na špatnou stranu. Nevíme to. Na jedné křižovatce se držíme stále červené TZ a po chvíli musím do stráně, protože už fakt musím... Pepa jde napřed a když ho doběhnu sdělí mi, že asi jdeme blbě! Hele to bylo strašně demotivující. Prostě místo na Pindulu, jsme běželi na Rožnov Taháme mobily, čekáme na signál, čekáme na mapu. Mezitím píše Míra, že jsme dost stáhli kamarády DaS a že jsme snad jednu chvíli byli do 60 fleku v kat a do stovky celkem. Ty brďo, tak dlouhý čas a tak dobrý umístění a hned na poprvé! No jo, ale my máme co dělat s depresí, odhadujeme zásek na 5km (tam a zpátky) a vracíme se nahoru do kopce. Nakonec to byly jenom 3km, ale i tak slušné zdržení, podle mezičasu holek, kterým jsme utekli, jsme reálně ztratili +35minut. Na mě skočí zatím největší krize a to fyzická. Plus lamentuju, že ty běhavý úseky teď nedávám a jdeme jako šneci. Promiň Pepo! Do Pinduly sice doklušeme, ale nic moc. Dlouho se vzpamatovávám. Beskydská sedmička za námi, ale čeká nás bonus - osmý kopec: Velký Javorník, tak to bude ještě velký. *** sekce 8 Velký Javorník aneb Proč chci najednou závodit?! Přeběhneme silnici a vzhůru po modré, Pepa už nechce zrychlovat, zatímco já jsem politý živou vodou. Parták se chce šetřit na sestup do Frenštátu. V terénu nás klasicky, už si na to zvykám, předhánějí chlapy i jeden mladý mix a stejně tak zase máme my navrch, když se to trochu narovná, prostě obehnaná písnička. Cesta vzhůru je docela kaskádovitá a vede přes Malý Javorník. Je to docela na palici a natahuje nám to držky, protože už se cítíme být kousek od cíle, ale pořád to ještě nějakou hodinu bolesti bude trvat. Připomínám beskydského vlka. Stehna jsem utlumil drogou (klasickéj ibáč 400). Na Javorníku se naštěstí neleze až na rozhlednu. Zavtipkujeme s poslední kontrolou, že prej dáme pivo ve Frenu a přiběhneme k nim zpátky bla, bla, bla a vzhůru dolů. Je to opět prudké, Pepa se furt šetří, tak je poslední sestup takovej pohodovej, prostě rychlejší pochod. Do Frenu vbíháme, ale ostatní dvojice nám prostě utečou, chtěl bych závodit, ještě se zmáčknout, ale s Pepou se dohodneme, že na to prdíme. Cílová brána je balzám na duši, zezadu dotírají ještě nějakí červenáčci, ale tady se už nepředbíhá. Jsme tam, jsme v cíli! Trvalo to dlouho, ale dali jsme to za světla. V průběhu závodu jsem doufal pod 18h, ale realita byla jiná a tak to asi má být. Závod to byl opravdu náročný, nic těžšího jsem ani zdaleka nezažil. Bylo to asi 4x delší než jsem kdy co běžel. *** co se dělo v cíli a potom. Sotva se vyškrabu po schodech pro medaily, asi 10 minut lovím z batohu prachy do dobročinné kasičky, jdu odevzdat číslo a čip, blejskne mi fotograf. Pajdáme se s Pepou k autu a zatím mi to moc nedochází. Na chatě je to panotikum tučňáků. Mladý bohužel nedokončili. Kluci to kvůli zimě zapíchli po Lysé hoře, jsou v pohodě, těší se na příští rok. DaM skončili před náma o 36 minut, kdybysme nekufrovali, tak je možná docvakneme, ale na kdyby se nehraje. Mám zimnici a adrenalin nepomáhá. Beskydskýho vlka vyženu ve sprše a kousance zamážnu Niveou. Nějaký pivo padne, sdělujeme si zážitky, bavíme se velice dobře, fůrky typu: Teď nám zavolají, že se jde ve 22:30 to samé, ale nazpátek do Třince. To člověk nepochopí, to se musí zažít! Prostě překvapivá pohoda, jenom se nějak nikdo nemůže hýbat a ráno je to ještě horší, úplný panoptikum zoufalců. Já jsem na tom nejhůř, stehna bolejí tak, že si nemůžu lehnout ani na bok. Ještě dopoledne se nedokážu zdvihnout na špičky a to ani trochu. Vinohradské šlapky skončili na dlouhé trati 112/531 z toho cca 240 bylo diskvalifikováno nebo nedokončilo. (Mám pozdravovat Bigmiga od chlapy z Roztok!) Bylo to krásný, to že jsem/jsme dokončili přisuzuji: + Pepovi, parták za všechny prachy, neutíkal mi, byl oporou, byla sranda a znal trasu + přípravě, snažil jsem se potrénovat pár delších běhů a psychicky se připravit na to utrpení + výbavě, batoh a hůlky k nezaplacení, díky Míro + zázemí na Ostravici a logistice přesunu do Třince, Díky DaM + že jsem zvolil dobrou obuv a namazal hnáty co se do ponožek vešlo + štěstí, že jsme si nikde nerozbili hubu a to i přes absenci "zraku" + organizátorům, měli to perfektně připravený a všichni byli úžasní. Jim opravdu veliký dík. Tak za rok ... ?!

ŠANDOVKA

Kuře – Šandovka - Stará forma nerezaví

Camrda mě lákal na Šandovku o které jsem do té doby neměl tucha. Tak jo, nakládám ráno rodinku a svištíme. Je to placka a trochu fouká, tak si říkám, že si mě Camrda i Honza Štefan namažou na chleba. No ale zadarmo jim to nedám. Ještě jsem ukecal velkého pana C, že až dojede, tak mi půjčí disk. Pořadatelé nám vyšli vstříc a dali čísla 30 min od sebe. Start Camrdy jsem prošvihl, ale počkal jsem si na něj 2km před cílem, abych ho náležitě hecnul. Přitom jsem dával bedlivý pozor, abych mu nevjel do cesty a nemusel třeba přestat šlapat, dýchat nebo sípat. Svlíknul jsem ho z disku a hrr na to. První půlka odsýpala jako nic 47 průměr naznačoval, že v druhé si se mnou zalaškuje vítr. Taky že jo. Ale za zatáčkou je zase on mistr C a vrací mi můj řev. No co vám budu povídat, trochu jsem se lek, ale vložka bez ztráty kytičky. Závěrečná mačkadlice a poblitej jsem v cíli. O 6 vteřin prga a šťastnej jak blecha. A to jsem to jel na Tufu. Z Camrdy leze, že na startu nemohl najít pedál a následně dělal držku

Honzovi Š. a dostal 3 vteřiny - Za dobrotu na žebrotu. Před vyhlášením jsme ještě zkrížili klobásy a bylo. Podepsal jsem se na pohárek a vyrazili naproti rodinkám. Je mi tady s váma Zemanovcema fajn!

GRAND PRIX KH KRAJE

Camrda – Zase Orlický!

Na víkend mám v plánu Vrchaře, popravdě se mi moc do těch kopců ty moje letošní špeky už tahat nechce, ale chtělo by to si podržet toho šestýho fleka v časovkářském poháru, který letos vlastně není ani tak časovkářský, jako spíš vrchařský. Každopádně pomyšlení na slavnostní vyhlášení v Kralovicích, kde bych mezi těma vyžlatama mohl ostentativně potrást faldama, mě vhání entusiasmus do žil a na diskuzi se snažím pozjišťovat informace o trati. Všechna rozhodnutí však mění Kapr, který tam v pátek naservíruje odkaz na Grand Prix KH, na kterou jsem vlastně už dávno zapomněl, protože se kryje právě s Vrchařem, resp. vylučuje možnost druhý den jakžtakž Vrchaře absolvovat. Každopádně avizovaná sestava z VŠ, trasa mými rodnými Orlickými a příležitost si letos naposledy užít hromadák vítězi nad touhou provokovat askety, co tvrdě dodržují životosprávu na podzim při vyhlášení. V autě s Technikem z Kapra taháme moudra. Končíme závěrem, že důležitý bude dojet s balíkem pod Šerlich a tam už se to nadělí. Na start razíme včas a všichni po kupě. Kapr, Kolík, Technik a hvězdný McHamer. Vyjíždíme a přichází přesně to, co jsem nechtěl, fouká nějakých 6-7m z boku, balík jede buď přes celou silnici a je to loket na loket, nebo je to natažený a dojíždět si dopředu na větru je s mojí výkonností dnes přinejmenším hazard. Prostě tohle není nějaká jarní klasika na plance nebo skoroplance, tady je potřeba se chovat maximálně úsporně, protože to nejhorší ještě přijde. McHamer a Technik jedou krásně zabudovaný u čela, já s Kaprem a Kolíkem pořád tak 3 – 5 řad za nima a nejde se tam nacpat, resp. při každém pokusu mě to přeseje zase zpátky. Pořád tak lítám z jedné strany balíku na druhou, ale díkybohu nijak zvlášť nevětrám. Brdků požeňnaně, tahlých stoupání ještě víc. Bomby jako při jarních klasikách se tady sice nejedou, ale jet to na větru, nebo si v tom docvakávat balík je to poslední po čem bych toužil. Aby tohle všechno nebylo příliš fádňí, tak si borec vedle mě škrtne o Kolíkovo zadní kolo. Když to pozoruju, přijde mi celkem jasný, co bude následovat, borec se kácí na mý levý rameno, plnou vahou dopadá, já držím a borec mi klouže po boku stehně až na asfalt. Velká romantika, málem se mi z toho srdce rozskočilo. Balík se trochu dělí a já doufám, že tam toho mazla zezadu nikdo nerozšmelcoval. S přibývajícím kilometry se však i trochu stupňuje tempo a v jedné volnější chvíli mi Kapr sděluje, že jsme přišli o Kolíka, škoda, tak trochu jsem se na ten společný Šerlich těšil, ale moc dobře vím, jak dá člověku taková dovolená zabrat... Deštné, cedule Šerlich 4 km, vícero lidí začíná zvolňovat, konečně se mi daří dojet si dopředu. Čelo jede slušnou kaši, v závodním opojení ztrácím zábrany, chytám se nahoře, zakládám převod a s pokerovou tváří mezi mistry svého oboru se vydávám vstříc perle Orlických hor. Pojď, jsem tady! No, za necelý kilometr si rozvzpomenu, že vlastně nejsem žádný velkej vrchař a z balíku si vystupuju, tepu skoro 190, každopádně si to dneska chci udělat pěkný, takže minimálně z tepových hodnot nepolevuju. Před sebou pořád vidím skupinku nějakých 15ti lidí. Pořád stejný rozestup, před horizontem jsou pořád na dohled. Horizont přejedu s dalšími 5ti lidmi, všichni dost na kaši, nikdo nechce jet. Přesto, že nepatřím k nějakým vyhlášeným sjezdařům, bez velkého úsilí jim odjíždím z kopce, bohužel nikdo přede mnou, jen za mnou snad víc jak 100 metrů se loudá těch 5 kousků. Nechávám se dojet, opět nikdo nejede, ale i v této letargii se před náma nějakých 200 metrů objevuje skupinka nějakých 20ti lidí. Stále bez reakce, nikdo nejede, je to k pláči, protože sám nemám na to to dojíždět a když vidím ostatní, tak ani na to jim nějak domlouvám... Je po závodě, nicméně za chvíli mi klepe na rameno p. Jakoubek, ten to nadšení pro sjíždění skupinek před sebou určitě měl, tak super, je veselejší. No za chvíli se k nám přibližuje i později stříbrný junák z kategorie 50+, je vymalováno, jdeme zase závodit. Ve stoupání na Haničku si lezu na špici a snažím se jet vyrovnané tempo, aby se Kapr mohl trochu oklepat z toho sjíždění. Nikdo nic nenamítá, takže mě tam nechají až skoro nahoru, kde si Karel řekne o pár wattů míň. Každopádně máme poslední delší kopec za sebou, pár zbytečných kousků jsme očesali a Kapr po kontrole balíku odhaduje, že když to s náma dojede, bere krásnej druhej flek na téhle megaprestížárně. I když nás Kapr přesvědčuje, že od nás s Technikem bude potřebovat pomoc, opak je pravdou, krásně se o sebe dokáže postarat sám a v balíku byl zabudovanej setsakramentsky pevně. Asi 8 km před cílem nám jeden borec z balíku říká, že nás čeká ještě jeden menší brdek a že tam určitě bude někdo nastupovat, krátká dohoda s Kaprem, který nás pouští vstříc novým zážitkům a je to tady. První % sklonu a klasický zvuk zakládání pořádný pily, svist vysokých ráfků, chytám to dole, prdel zvedám vzhůru a gumuju se za zadním kolem borce ze Zlína. Nahoře jsme ve 3 ještě s Technikem, ale moc velký náskok nemáme, takže nás ještě další 2 nebo 3 borci doskakují. Takto pokračujeme až k cíli. 2 km před cílem si po lehčí vlnce škrtám o kolo Vaška Vodičky z Brna, vyrovnávám to, ale jak jsem se lekl, tak mě chytla brutální křeč do stehna, neskutečně to zabořilo, tohle jsem ještě nikdy nezažil, ale jak rychle to přišlo, tak rychle to skončilo. Jak jsem zařval, balík okamžitě zpomalil a počkal na mě, za to se všem zúčastněným touto cestou klaním. No každopádně, což už tak sportovní nebylo mě před cílem Technik rozjíždí spurt a já je všechny až na borce ze Zlína obkládám... Tak doufám, že si třeba někdy někde nějak jinak vylepším reputaci, nebo, že si třeba nenechám ujet nějakou rychlejší skupinku. Každopádně to bylo opět velký, a i když se těm hromadákům kvůli riziku pádu snažím vyhýbat, tak platí to, že nejdřív je to takový divný, člověku se to moc nelíbí, ale druhej den chce zase... □.

Kapr – Krásný závod

Krásný závod, po startu plná silnice nervózního balíku, který se natahoval a smršťoval, málem to odnesl Kolíkáč s Camrdou...škoda že Sedloňov musel zaplatit Kolíkáč (dle stravy jsme Šerlich vyjeli s Kolíkáčem skoro stejně)...na legendu Rampušáka mi odjeli Camrda s Technikem, potom 5-ti členná časovka družstev a po dvaceti km jsme sjeli grupu s Technikem a Camrdou, paráda...Kluci mě potom skoro až do cíle hlídali jako svoje drahé polovičky...10 km před cílem se naše 14-ti členná skupina roztrhla a 8 borců s Camrdou a Technikem nám nadělili minutu...McHamer skvělý výkon, co jsem zaregistroval pod Šerlich, furt se pohyboval v TOP 5...Technik přikovaný v TOP 20...Já s Camrdou až v TOP 50, ale furt jsme tam byli zabudovaní...Ze začátku tam Kolíkáč byl taky, dokonce táhl balík, ale pak se zbytečně větral, s Camrdou a Technikem jsme sledovali poslední pětistovku Kolíkáče na první pozici, neskutečně do toho bušil, famózní finále, řvali jsme jako blázni..Pepíno zajel výborně...Díky hoši, bylo to velké...Díky Technikovi za odvoz...

Kolíkáč – Vagónek na horské dráze!

Už jsem to letos ani nečekal, vstávat se startákem a těšit se na hromadnou řežbu. Sojovická ryba ale nalákala, Šerlich, Orlické hory, zavzpomínat na legendu Rampušáka a hlavně si užít jízdu ve skupině, prostě závod od startu do cíle. Oživit si ty krásné letošní maratónské vzpomínky, kdy se to povedlo především s Kaprem po boku. Cesta do Opočna přes různé objížďky, nakonec ale šťastné shledání s oranžovou bandičkou, roztočení nohou a obhlédnutí startu a cíle. Letní počasí, takže krátký-krátký a jde se na to. Jízda za zaváděcím vozidlem a na výjezdu z Opočna to odmávnout. Fouká bočák zprava, tak se trochu vyfoukat na špici, připravit tělo na první intenzity, které zanedlouho přijdou. A taky se vyhnout kolizi, která se v nervózním narvaném balíku od kraje ke kraji silnice dá očekávat. Za Dobruškou první vlnky, PeBe hlásí, kde to chce raději shodit na malou, ať se člověk neuvaří. Po prvním hupu se to zase sjíždí, a už to kousek za námi lehá, někdo si líže o můj zadek a posílá mě do šterkové krajnice. Uff, zase to bylo o fous, ale dokáží zareagovat a vracím se do čelního balíku. Camrda vedle mě, kousek před námi Technik s Kaprem, tak teď jen vydržet, vydržet! Další magnet, jede se levá škarpa, kdo vykoukne, je nemilosrdně ztrestán na větru. A horizont už mám problémy, natáhlo se to a je potřeba zase přišlápnout, aby se člověk schoval. A za Bohdašínem ještě jednou a zase jsem nepřipraven. Intenzita bolí jako sviň, je potřeba tam vložit pár wattů navíc, a to se mi jaksi taksi nechce! A za toto již budu potrestán, hlavní grupa odjíždí, i s Technikem, Camrdou a Kapříkem. Následuje sjezd, lehám na to, jedna zatáčka mě málem vynese do svodidel, ale už se to trochu srovnává a tvoříme grupu. Valíme stále se utahujícím údolím a čelní balík je stále vidět. Je to jako magnet, po chvíli je každému jasné, co má dělat a pěkně točíme. Uff vrátili jsme se, ale za jakou cenu? Úplně zbytečně jsem vypráskal drahocenné síly. Vjíždíme do Olešnice a PeBe znovu hlásí, že přijde pěkná stojka. Začínám toho mít dost, tohle není poklidný dojezd pod Šerlich. A znovu se za to bere, a zase to bolí a zase mi to na horizontu odjíždí. Připadám si jak vagónek na horské dráze, co mu po každém hupu, dochází mazivo v ložiscích! A já už jsem pěkně zadřený! Ve sjezdu to zase mydlím dolů jako kamikadze a v Sedloňove jsme zase s nimi. Nevěřicně koukám, jak na čele operuje Kapr, který si tam chytře najel. To já bohužel, než se stačím trochu srovnat, znovu do plných, stojka jako howado, nejsem schopen háknout ocas balíku a bočák vše dokonal. Nohy se zastavily, je konec! Ještě vidím, jak se krásně Kapr prosel celým balíkem, ale horizont chytnul a jede vstříc Šerlichu v TOP společnosti. Poklona bejku! To já se utápím v depce, sjeli mě dva borci, ale já nějak bez morálu se za nimi motám do Deštné. Balík není už ani vidět, tohle už prostě nesjedeme. Rychle se občerstvit, to nej stoupání je tu. Bohužel dělám další chybu, ještě to možná šlo zachránit, kdybych uvisel tu dvojičku, co mě sjela. Sice to s nimi chvíli zkusím, ale jak to začne bolet, hned se přepínám do módu turistika. Vzpomínám na Mirka, na mouchy šerlichovky, na všechny ty Rampušáky, co jsem tady zažil. A jede se mi dobře, dokonce předjíždím nějaké výletníky, takže mě to uspokojuje, ale bohužel jen do té chvíle, než se podívám na tachometr, kde je rychlost 12-13km/h. Ty wado to je vejlet! Toužebně vzhlížím nahoru, jestli se tam náhodou nezjeví oranžová postavička, ale jen samí výletníci. Spouštím se dolů a opírá se do mě vítr, tak to ne, tady se nebudu trápit sám, pěkně si počkám, co přijede za mnou. Dopít bidon, odlehčit zadní kapsy a konečně jsem se dočkal. 4 borci i s jedním něžným pohlavím (Naďa Voráčová – pozdější vítězka), no to se to jede hned lépe! To jsou výhledy Parádní asfalt, parádní krajina a pěkně fungující grupa, začínám si to zase užívat. Do Bartošovic je to trochu nekonečné a teď už vím, proč se mi to tak líbilo, moc jsme totiž nejeli, jelikož zezadu nás doskočilo zase pár lidí, včetně Pebeho. Takže stoupání na Haničku ve větší společnosti v kecacím tempu uteče velmi rychle, i když v opačném směru dolů se jezdívало na Rampovi o trochu příjemněji A na horizontu další překvápko, sjela nás další grupa a je nás už možná ke 30 kusům. A je tu i starý známý soupeř z kategorie, Pavlis alias Pavel Sucharda z Cycling Brno. A blíží se bufet, Kapr radil vzít bidon na vyhození, tak se naštelovat dopředu a v klidu přebrat nový plný a starý prázdný vyhodit. Trasa už teď vede jen mírně vlnitou krajinou, převážně klesáme, ale stejně je potřeba furt soustředěně, aby to neodjelo. Pár borců zkouší nastupovat, v magnetech pár borců necháváme za sebou, ale já se nějak začínám soustřeďovat na Pavlise, ten musí zůstat za mnou. Vždyť vlastně těch málem 30 lidí bylo za Šerlichem za mnou a teď by mělo být ve výsledcích přede mnou? Ne, nesmím se dostat do stavu, jen to objet na ocase, nechat se, jak vrak odtáhnout do servisu, že jo Mišutko? Dopíjím bidony, luxuji zadní kapsy a podle zbývajících kilometrů do cíle se pomalu sunu dopředu grupy, aby mi nic neuniklo. Záhornice, 110 km dnešního matche, do cíle 8 km, ostrá pravá a brdek před námi! Pavlis útočí, a zvedají se zadky. Taky musím! Nohy jedou, nohy z nebes, to jsou pocity!

Přeletět horizont na prvním fleku, otočit se a zjistit, že za sebou táhnu jen 3 vagónky - Libor Hons, Aleš Komberec (Hradecký Spinning klub) a Tomáš Faltus (VELOSERVIS TEAM). Pavlis to nedal a je s dírou za námi, stejně jako zbytek skupiny. A začnu zběsile řvát: „Točíme! Neotáčíme se! Hop, další! Ti za námi se již nedomluví!“ A daří se, roztočili jsme kolotoč, každý na špici tam nechává vše a náskok na grupu se zvětšuje. Nejsou vidět! Vzpomínám na Běleč, na Jirku Sekeru a Míru Kakače, jak mě táhli k pódiovému UAC. Nesmíme polevit! 2 km do cíle, cítím se silný jako bizon, ten cílový magnet v Opočně si prásknu klidně ze špice!ted' se wole chlubiš, tohle jsi měl předvést v Sedloňově! 500 metrů do cíle, Camrda, Technik a Kapr mi do uší rvou pořádný decibely oranžové síly, díky kluci, nezapomenutelný! Nohy drží, nespekuluji za někým v háku, chci to tam poslat z prvního fleku. Ale bohužel až tam tolik síly není, Libor Hons je výbušnější a zaslouženě vítězí. Takže nakonec to bylo velký! Omluva do Záluží, ale počtu Mirkovi jsem dával na Šerlichu, vzpomínal, jak jsme tady jezdili Rampa. Touha ještě letos zažít hromad'ák byla velká, v koutku duše jsem doufal ve společnou jízdu s Kaprem, vždyť letos nám to již párkrát klaplo. Bohužel ale moje stávající "forma" již nestačí na juniora ze Sojovic! Slovo intenzita je pro mě sprosté slovo, a tak se nebylo co divit, že jsem pod Šerlich na každým brdku odpadal a pak se pracně vracel. Sešrotovaný tělo přestalo reagovat na výhupu Sedloňov a ostrý bočák vše dokonal. Na Šerlich na samotku a jen jsem tiše rozjímal. Pak mě sjelo asi 30 lidí, včetně PeBeho, dopravil jsem se do poslední vesnice před cílovým Opočnem, kde se zrodil únik a já byl překvapivě jeho součástí. Takže nakonec jsem si to užil, výkonnost dávno v prachu, ale atmosféru to mělo, nádherná trať a zabezpečení. Technik s Camrdou dovezli Kapra ke stříbru, famózně zajel McHamer, který jel v čelní grupě, kousek za námi i parádní výkon Pepina!

McHamer – Byl to masakr!

Byl to masakr Pod první kopec pohoda i když balík byl trochu nervozní. V prvním kopci se ale jelo hned od spoda tempo, který mi ale vůbec nechutnalo. Už jsem odpočítával metry až budem na kopci a zároveň se šetřil na spurt skupiny na vršek kopce, který se ale nekonal. Zřejmě to tempo nechutnalo více lidem Ze sjezdu jsem se v klidu napil a zakous tyčinku a najednou koukám a mam 50 m díru. Jedu co to dá ale je to pořád tak 40m. No, vyjedu kopec a má mi skupina ujed jen pro menší nepozornost? Chvilku se ale gumuju a jsem tam. Pak už se spíš schovávám, protože cejtím, že nohy po mé běžecké přípravě nejsou zrovna ideální. Druhý kopec se už cejtím daleko lépe ale zároveň nechci moc bláznit. Následuje pár menších brdků kde se už cejtím opravdu dobře a pohybuju se v první pětce. Závěr se ale docela jede a když si chci opět trochu orazit a jsem zrovna na konci balíku tak se za to veme. Balík se trhá a já doskakuju pomalu dopředu až se opět zvolní Závěrečnej spurt by mi měl sedět a docela jsem si věřil na první pětku ale to by mě nesměli chytout při spurtu křečci. Takhle беру celkově 9 místo a 5 v kt. Tuhle sezonu už to lepší nebude a chci se ted soustředit spíše na běh. V další sezóně bych se ale rád posunul výsledkově trochu vejš. Přece jenom člověk musí mít cíl se neustále zlepšovat at už dělá cokoliv.

SUŠICE - ČASOVKA

Dreamer – Na Modravu jsem dorazil jako první

Je tu další víkend a protože už je zari, znamená to že nas čeká poslední měsíc s amaterskými závody. Unava je po cele sezony pekne cítit, chut zavodit sice porad je, ale telo v posledních dnech a týdnech začina více ci mene protestovat. Na sobotu tak mam v planu casovku Susice - Modrava, kterou mam rad, je dlouha pres 30km, pulka po rovine, pak do kopce, pak mirne do kopce. Proste spravdliiva casovka, pokud mate formu a dobre kolo, snadno tu ziskate cenne desitky vterin nebo i par minut. I letos vyrazim do Susice pekne na kole, 50km je idealni na rozjeti, pocasi preje, ani horko, ani zima, dest v nedohlednu, snad to tak vydrzi. Nechavam se zapsat na startovni rost hned na zacatek, protoze po zavode budu pospichat domu. Startuji tak hned jako druhy. Na prezentaci se potkavam s Lawi / SportRaces kluky, trocha mile konverzace, rad bych si povidal dele, ale za chvili mam start, takže nechci vytuhnout. Potkavam Jirku Baiera, Kamila Ackermanna, jen se lehce pozdravime, na vic neni cas. 13:31 a jako druhy jdu na start. To znamená že zahy predjedu jezdkyni prede mnou a jednoho asi predjezdce a defakto par km za Susici uz tak jedu sam vstric Modrave. Potkavam tak kluky co se jeste rozjizdeji. Horsi je ze jako tradicne je na silnici na Srni docela provoz. Poprve me tak auta zbrzdi ve sjezdu do Rejstejna, kde musim auta predjizdet v kostkach pres mustek a v zacatce mezi domky. No ale co, to mi muze ubrat tak 5-10vterin, tim ze stejne nemam specialni kolo na casovku, tak to takovou roli nehraje. Jinak se ale citim prekvapive dobre, ne ze by se mi jelo lehce, ale díky tomu ze je kolem 18st, tak se dobre dycha a zatim to tolik neboli. Další zpomaleni od aut prichazi v najezdu na kopec na Srni, opet na kostkach na mustku. Tady uz mi to vadi vic, protoze se do kopce rozjizdim z dost male rychlosti. Takze zase tak 10 vterin navíc odhadem, ale беру to opet v klidu. Kopec se mi nejede spatne, ale tusim ze do top vykonu tomu neco chybi. Nahore na Srni konecne nahazuju velkou a mirim na Modravu, kde je uz vsude novy asfalt, takže se jede dobre. Jen začina trochu neprijemne foukat proti, koukam na cas, jak vteriny naskakuji a naskakuji. Nejlepe jsem tu tusim zajel pod 56 minut, to dneska ale nedam. 56 je pryc, 57 je pryc, ale to uz jsem konecne v Modrave, tak jeste zahrnout doleva do kopce a jako první prekonat cilovou caru! Cas tesne pod 58 minut. Nahore se rychle obleci do vesty a navleku, je tu jen 16st a začina se zatahovat. Chvilu pokecam s casomerici, protože porad po me nikdo do cíle nedorazil. Vim ze na bednu to dneska urcite neni a tak na nic

necekam a pres Prasily a uz cely asfaltovy usek pres ex Prasilske kostky mirim domu. Co se tyce závodu, tak vysledkove to asi nebude zadny zazrak, ale ani propadak. Dal jsem tomu vsechno co bylo v dany moment k dispozici, takze pocit z dneska je veskrze pozitivni, bavilo me to a to je to, na cem zalezi!

ČERNÝ KRÁLÍK

Dreamer – Po stopách Šumavských sklářů na plný plyn!

Oblibene moudro profi cyklistu, kteri si v kopcich a finalnich pasazich závodu vystupuji se slovy "za tohle nekdo druhy den zaplati" me v zari naplno dostihlo. Pres tri tisice najetych km v srpnu, Zlatak, Krusnoton, pekny vykon na Krali Sumavy, to byl takovy ten vrchol, z ktereho vede uz jen cesta jednim smerem. Prislo zari, pocasi po vetsinu dnu pripomina konec rijna a ja zacinam platit, neco na tom rceni tedy bude. Na kole sice jezdim, ale jen kratsi svihy a citim se vselijak, priznaky nachlazení jsou tu vetsi, tu mens. Na závody uz ani neni tolik chut, ale bohuzel díky pocasi ani nejdou jezdit me oblíbene dlouhe vylety. Pred 14 dny jeste dam casovku na Modravu, aspon neco. Pak zase dva tydny bez závodu a tak kdyz prichazi tenhle vikend a posledni SUAC, cekam jak to dopadne. Trasa z Gerlovy Hute v organizace Axon teamu slibuje zajimavou a docela dlouhou cca 120km trasu po stopach Sumavskych sklaru pres Hartmanice, Rejstajn, Kvildu nebo Srni. Takze vlastne takovy maly Kral Sumavy, to zni slibne! Mene slibne ale vypada muj zdravotni stav, premira konferenci, prednasek v uplynulem tydnu ma na svedomi ze jsem nekde chytil tentokrat vetsi nachlazení s rymou, kterou jinak mam tak jednou do roka. V sobotu rano me ale optimismem naladi skoro jasna obloha, mene uz pohled na teplomer ukazujici 5st, koukam jeste na webkameru na Kvilde je mlha a -2 stupne, haha. Start v 11h z Gerlovy Hute, vyrazim tak po ose s tim ze bud tam jen dojedu a pozdravim kamarady a pojedu domu. Jenze po ceste tam se mi jede docela dobre, tak se zapisuji na start. Samozrejme s tim ze jsem nachlazený, coz dokladam krasnym smrkanim a prohlasenim vsem okolo, jak pojedu v gruppetu. Lidi je tu docela dost, asi 14 kusu z Axonu, ale i Sparta, CT Weber a dalsi borci z JALky, nechybi ani kolega Hawran, i kdyz ten si to dnes musel asi uzit, takovou dalku jet. Vsak proc ne, ono se nakonec pojedje az pres Stachy na Churanov, zmena trasy, nebot Svojse, Zhuri opravuji asfalt a silnice je zavrena. Celkem tak bude mit zavod kolem 130 km, to me trochu desi, za normalni okolnosti bych to vital, ale v mem stavu to zadne optimisticke vyhlidky nejsou. Hmm to jsme meli stesti na Krali Sumavy a dalsi velka zmena po Prasilskych kostkach. Ale je to dobre, Sumava bude mit same pekne povrchy. Jedu v navlekach ruce nohy, k tomu moira + vesta, cepice, polozimni rukavice, je kolem 13st a kdyz slunce zaleze za mrak, tak moc teplo neni. Jinak je ale stale takove prijemne polojasno, dest od vychodu by dorazit nemel. Risa Lobl jede samozrejme kratky + kratky, Jirka Voracek taky chrchla a je nachlazený, zato Beda Prucha hned po startu jde do cela a tvrdi muziku. Prvni kopec na Keply, který byl poslednim usekem na KS, si rikam ze zkusim s celem vydrzet. To se s vypetím sil dari, kopec jedeme asi o 10vt rychleji nez pri KS, tak parada svezu se o kus dal. V kopci ma defekt Kamil Ackermann, domlouva se na vymene predniho kola a nevím jak to udelal kdyz minimalne pul minuty tim ztratit musel a balik jel, ale uz ve sjezdu z Keplu je zpět v baliku, prste borec. Sletet Keply dolu z kopce a uz to mirit v cca 25 clennem baliku do Hartmanic. Obcas se nastupuje, Sparta, Beda Prucha, Jirka Voracek taky oziva, ale vzdy se to sjede. To uz jsme u Otavy a narozdil od KS tocime po kostkach doprava smer Kasperske Hory. Kopec uz deli peloton hodne, tady si davam naplno, visim za galuskou borcu prede mnou, ale zaplatpanbuh jsem i v Kasperkach v baliku. Konecne se zvolni, je nas tak 15. odpadla vetsina Axonu vc. K. Koprniceho, ale K. Ackermann s Risou Loblom tu po chvili opet jsou, byt se tak nejak zahadne odpojui a pak zase pripojui. Konecne cas neco snist, banan a pulka tycinky je ve mne, no ale moc vic toho nemam, jak zjistuju. Hlad ale nemam, snidane byla vydatna a je zima, takze ani pit moc nemusim a vim ze to cele objedu na jeden bidon. Sletime do Stach a tocime doprava na Churanov. Tady to skoro neznam, jsou tu takove brdky a hupy na peknem novem asfaltu. Balik se trha na skupinky ale opet se sjizdi. Cpu do sebe kus tycinky ve sjezdu, ale nez ji stacim snist, prichazi dalsi brdek a mam co delat aby mi to neujelo. Poodjizdi Beda, Sparta + 1, maji naskok, ale pred Kvildou je sjedeme. Pred pekarnou v Kvilde nastoupi Beda, vtupkujeme ze si jede neco koupit. Bohuzel nejede a cely kopec na Filipovu Hut ho tak zase nakonec uspesne sjizdime. Ale nekteri za to plati, nahore je nas osm, z Axonu nikdo. To uz vim, ze mi to dneska docela jede a mam radost, na to jak jsem se citil rano. Klesava pasaz pred Modravu do Srni a kdyz zacneme sjizdet ze Srni, prileti trojka z Axonu, pekny vykon, ale museli si maknout. Dole po sjezdu nikdo nechce jet, protacim se tak i ja na cele, nenapadne poodjizdi Beda, rikam si ze pojedu za nim, ale pak si to rozmyslim, narozdil od Spartana, který si Bedu docvakne. No a je po zavode, alespon co se tyce celkoveho prvenstvi, tyhle dva uz do cile nevidime. Nas balik vubec nejede, jsem trochu nastvany, ale co se da delat. Kdyz ale opet najedeme na kopec do Hartmanic, vim bych si asi moc nepomohl, nebot mi zacaji dochazet sily. Je i docela teplo kolem 18st a tak moje obleceni se ukazuje jako nevyhoda, sundat toho moc nejde. Poodjizdi Pivonka a nas balik se trha na male skupinky. Jedu s kluky z Weberu, Axon opet odpada, je tu i Jirka Voracek, který ale hlasi ze je KO. Nahore na Dobre Vode tak jedeme o nejake 4-5 celkove misto, snazim se zformovat aby nas Axon nesjel, ale nikdo moc nechce jet. Benes z Weberu nechce jet, protoze tam ma kolegu kus pred nami, takze hecuje nas at jedeme, ale uz bohuzel neni kde brat, jsem jako vymackany citron a zbytek na tom neni lepe. A tak kdyz se ohlednu, vidim neunavne duo Axonu Kamila a Risu, jak se neuprosne priblizuji. Co naplat, do cile na Gerlove Huti chybi par km,

ale Kamil opet ukazuje jaky je zazracny casovkar v teto sezone a brzy nas tak sjede. V poslednim prudsim brdku pred cilem zkusim jeste nastoupit, ale Jirka, Benes, Vyplel a predevsim Risa jdou hladce prede me, pouze Kamil uz zaostava. Jsem rad ze otocim nohy, parkoviste na Gerlovce se blizi, je to takovy ten mirne do kopce usek, kde mi pred x lety nastupoval Malina pri jedne z deluxe podzimnich jizd, presne si ten moment ted vybavuji. Predjedu jeste Benese, který uz zaver vypousti a dojizdim kousek za Jirkou Vorackem. Krasny zavod takhle na konec sezony, nakonec kolem 130km a 2500m pod 4h, kdo by to byl cekal ze si takhle bohate jeste zazavodi! Pocasi vyslo na jednicku, vzhledem k tomu jak cele zari je. Organizace od Axonu opet nejlepsi ze vsech SUAC zavodu, na startu kolacky, kafe, v cili to same plus testoviny a domaci buchta, takhle to ma vypadat! Na to ze jsem malem zavod nejel, jsem z nej vytezil maximum, i kdyz samozrejme tohle zavodeni v zacinajicim nachlazení rozumne moc neni a je to bud anebo, coz se ukaze v dalsich dnech. Ale kdyz neco mate radi, neni co resit a ja chtel mit jeste jeden pekny zavod, aby bylo v zime na co vzpominat a to se povedlo!

ÚVALY-ČESKÝ ŠTERNBERK-ÚVALY

Dreamer – Barevné padající listí na Mistrovství vesmíru

Kalendar ohlasil konec zari a na posledni den je tu jedna z poslednich moznosti jeste si zazavodit na silnicnim kole. Kona se jiz 32. rocnik klasiky zvane Mistrovství vesmiru na trase Uvaly - Cesky Sternberk a zpet. Tenhle zavod mam rad, ale plany mi narusil svatek ve ctvrtek, který nabizel stravit 4 dny v poklidu na Sumave. Nakonec to vymyslím tak, ze ve ctvrtek dam na Sumave dvoukilo, v patek si jdu zabehat a pak na houby. Zbyva vyresit jak nalozit s dalsimi dvema dny a neni to lehke rozhodovani. Srdce rika ze bych si jeste rad zazavodil, proti tomu rozum rika ze uz je konec sezony a o nic nejde a muzu si dat v sobotu v poklidu dalsi dlouhy vylet na kole. To bych se ale necitil jako chlap a tak je nacase si jeste jednou letos vystoupit z komfortni zony. V sobotu brzy rano tak vyrazim za huste mlhy autem smerem ku Praze, abych se pul hodiny pred startem k prekvapeni kamaradu z naseho klubu objevil v Uvalech na prezentaci. Slunce sviti o sto sest, dneska to bude opravdu na kratke kratke jak sliboval Kolikac na diskusi. Chudak si to prasknul pred tydнем na POS v desti a zime, ale spravdnost preci jen existuje a dneska si to uzije. Je tu i Honzis, Turista, Kapr, Technik a k tomu elite trio z Lawi Janousek, Kotrlík, Somr. Jo dneska to bude bolet a presne proto jsem prijel, kdyz o tom tak premyslim. Jdu se rozjet aspon na par minut a kdyz se vratim k hospode na Slovanech nikdo tam uz neni. Trochu strach jestli mi to neujelo, ale ne, start je jen o kilometr jinde, nastesti tam trefim. Posledni pozdravy a bouchnutí pestmi s kolegy z teamu a jdeme na to. Jeste je cas na trochu povidani, ostrý start nasleduje az po nekolika km. Je tu i nadsenec Pavel Kuda, který jako ja nevalhal a jel na zavod pres 2h autem, jen misto ze Sumavy smerem od Moravy. To uz je definitivne odstartovano a ja se drzim pekne v baliku. Mozna zbytecne moc vepredu, fouka proti od jihu, jihovýchodu a tak je lepsi byt trochu zasity, zvlast kdyz nejsem moc rozjetý a mam v nohach ctvrtetni dvoukilo a patecnich 15km behu. Prekvapive se mi ale jede docela dobre, ale uvidis se v kopcich. Ten prvni pres Ondrejov se jede jeste pekne v baliku, na spici nejvic taha Liba Janousek a Honzis. Tempo je sice samozrejme uplne jine nez pred dvema dny na Sumave, takze se musim trochu srovnat, ale da se to a s postupem casu tusim, ze to nejak dneska pojede. Prichazi sjezd do Chocerad, kde se tradicne propadam, ale celo uplne nejede takze v najezdu kopce na Vodslivy tam jsem. Prvni pulka se moc nejede, takze jsou tam vsichni az pak za to nekompromisne vezme Somr s Kotrlíkem a je vymalovano. Pomalu ale jiste nam odjizdi. Kdyz to vypada ze pojedou ve dvou, zvedne se Liba Janousek a hodla je doskocit. Rikam si ze to neda, sance chytit se ho asi byla, ale volim jistotu vedle Honzise, borce ze Sweepu, Pavla Kudy a par dalsich. Nahore LAwi pocka na Libu a jedou ve trech. Jeste to trochu zkousime, ale odstup se spis zvetsuje. A kdyz nas ve sjezdu brzdi na krizovatce dodavka, je vymalovano a tohle triu uz nevidime. Jedeme ale v pekne skupince, kde jsou vyse jmenovani, je nas kolem 6ti. Chvili trva nez se srovnáme, ale pak hezky stridame, i kdyz na spici je porad nejvic videt Honzis a kluk ze Sweepu. Za Divisovem prichazi kratka objezdka podle dalnice, která s s nicim nezada se setkou na Tour de Brdy. Nastesti tam naletime jeste v mezich, coz se asi nedalo rict o Kotrlíkovi, který mel smulu a defektíl. Nadavame, ale nejak ty diry a kameni preletime. Slitneme do Sternberka a nasleduje ten krasny vyjezd do kopce skrz serpentiny. Honzis taha pilku, ja mam co delat, ale i tak si to proste uzivam. Slunce, 20 stupnu, kolem pada a po silnici se povaluje vybarvene listi, uplne symfonie babiho leta! Odbocka na Rataje, sjezd v kterem je treba davat pozor a vyjezd po kostkach. Jedeme porad ve skupine i kdyz borec z Veloservisu obcas trochu odpada, ale mozna se mi to jen zda. Mirime k Sazave, protivitr se zmenil na vitr z boku nebo do zad a tak se docela leti. Prelitnout kostky ve Stribrne Skalici nebo kde to bylo a to uz se pomalu ale jiste blizi cil. Tady uz to poznavam, sice jsem Kolodeje nejel asi uz par let, ale tyhle trasy se nezapominaji. Potkavame Petra Bencika s potomkem na vyjizdce, takhle se to ma delat, pekne na pohodu. Par km pred cilem to v jednom brdku jeste zkusi Honzis a jednoho borce ztracime. Mam toho dost, banan, tycinka i energy tableta jsou davno ve me, na tachometru pres 100 kmm uz moc neni z ceho brat. Nekdy tam se pak objevuje duch Cespy na horaku. To uz ale prichazi odbocka do ciloveho kopce. Na nejaký nastup ze skupiny neni a tak kdyz se ostatni zvednou, chytну hned mensi mezeru a na Honzise a spol. uz nohy nemam, mozna kdyby byl cil o neco dal, tak bych si poradil s Pavlem Kudou. Dvojice z Lawi je pred nami par minut, vyhrali zaslouzene, dneska na ne nikdo z nasi skupiny nemel. Par minut po nas dorazi dalsi skupina s Technikem, Kolikacem a Kaprem. Vsiichni plni

dojmu, každého to dneska muselo bavit, nadherná trasa a když vyjde i počasí a nohy se trochu točí, tak je to krásná, kvůli které se vyplatí jednou za čas vymenit Šumavu za jinou lokalitu. Mistrovství vesmíru je za námi a je hrozná fájn, že to ta partička lidí pořád udržuje při živote a jen tak potvrzuje heslo, že není malých závodů!

Honzis – Vesmír je vesmír

A je to tady - sezóna u konce a klasika klasik volá! Už jsem se obával, jestli se vůbec pojede a přitom letos snad 25-30 kusů v Úvalech! A že se to sešlo náramně - Lawi, Indián, Šlapky, nováček Delkim, Hárny s Pilňasem ... úvod po rozbité cestě za doprovodem autem prokecám s Kaprem, za Hradešínem se furt nějak nejede a najednou se zas jede až moc. Fouká proti/bočák, kontrolojuji si top 6 a možná trochu zbytečně plýtvám silou, neb z Lawi přikládá ruku k dílu jen Líba. Za Mukařovem se jde místy do lajny a už to kouše. Na Ondřejov si najíždí Kolík - očekávám spurt jako obvykle, ale nic, klídek, jenom tempo. Ze sjezdu odjíždí Technik, zbytek grupy pádí sedmdesátkou do Chocerad a je to tady - vždy se rozhoduje na Vodslivě - být či nebýt, o nic jiného tady nejede. Jako tradičně nechávám velkou, vedle najíždí Kotrlík z Lawi a dívá se na watt. Dívám se po něm, Míša Somr se taky dívá a jak se tak díváme, začíná se mi to nelíbit. Ano, Kotrlíkových 360W chvíli nevadí, po chvíli už víc ... Naštěstí fouká proti a motorka z Lawi na chvíli povolí a podívá se na had co táhne za sebou. Vestec, trochu to rozjede, akorát pro Míšu Somra který vystřelí a já ihned klesám asi o 7 míst a mám díru. Tvl to jsem nechtěl, zdravě naladěný z Truby doufám že mám formu, ale prdlajs, Hárny, Pilňas, Dreamer, všichni hákujou Lawinu a já prd. Seberu morál a na chvíli se i zvednu. Nechci ale zbytečně plýtvat silama, den bude ještě dlouhý. Další atak - odjíždí Kotrlík a Somr, zbytek je na limitu, v zatáčce jsem třetí a pak se zvedá Líba a dojíždí si čekající partáky. Kurňa, zase tam nejsem, zase sedím jako pecka, ale já prostě z hrany už nenastoupím. Líbu to asi hodně bolelo, neodjel o moc, 30 metrů, ale stačilo to. Na rovnější pasáži za sebou táhnu Pilňase se snílkem a další, za Vodslivě v 12% rampě to ještě Pilňas zkusí, ale nemá to cenu, jsme odsouzeni k tomu, abychom pokud možno zformovali skupinku a spolupracovali, což se nám po chvíli celkem daří a pádíme k Třemošnici. Využiji znalost sjezdu a v kopci si můžu orazit. Cítím se výborně, tahám špice a nabádám Pilňase, aby grupu zbytečně nenatahoval. Divišov, magnet na větru zase táhnu převážně já. Sjezd, objížďka okořeněná lehkou cx vložkou kam jsem nalít z první figury celkem odvážně. Pak radši trochu zpomalím a všech 6 úspěšně projíždí tenhle kritický úsek kde defektil Kotrlík. Ha, ve předu zůstali jen 2 - jenže 2 motorky vs 6 orvaných je stejně výrazně pro Lawi, bohužel, jsou prostě jinde. Kopec plný zatáček na větru pro změnu táhnu já. Nechci se moc rakvit, tak radši opatrně 52/23 či 21. Fouká celkem dost, až bych řekl až moc! Nechám se vystřídat až v mírném sjezdu a kopec k Zalíbené jedu radši zašitý. Dám půl gelu a sjíždíme opatrně hrbatý sjezd do Ratají. Kostky jedeme "neutrálně" jak jsem navrhl, takže dávám i 36/21 a jedu "pohodu". Nahore jsme kompaktní skupina, ve sjezdu z Talmberka je objížďka v podobě Čekánova nahoru. Není nad to přidat 10% kopec, že jo. Jedu si svoje - na velkou, cítím se pořád dobře a trochu poodjíždím. Že bych něco zkusil? Do cíle ale daleko a nevypadá, že by se chtěl někdo přidat. Lajna na Nechybu, najednou to Pilňas slušně roztočil. Sjezd na jistotu, potkáváme snad v každé točce auto. Hrbatá zatáčka u kláštera a jsme u řeky. Letíme skoro 40km/h po větru do Skalice. Kostky trochu kousnou a už se necítím tak dobře. V údolí střídáme, dosaju gel, ale stejně energie někam zmizela. Kopec nahoru pořád v tempu, nikdo neodpadá, i když jeden z Veloservisu pořád tak vlaje. Vyžlovka, protněme Kutnohorskou a valíme přes Doubřavčice až do Tismic. Pilňas se ptá kde je cíl. Trasa bude mít 108km hádám a jsem přesný! Nepřipouštím si, že bych měl dojezd prohrát, ale co tak ještě odjet? Tismice, levá do kopce, jdu ze sedla, v půlce za to rafnu, ale nohy jsou jalové, pálí a Pilňase mám za zády. Vybízím ke střídání, ale nemá se k tomu a jelikož do cíle cca 5km, tak se necháváme sjet. Furt to táhnu, když zpomalím, oni taky ... Ještě že to je spíš po větru. Ostrá levá, 500m do cíle. Jedu z první, 53/17, chytanu se dole, dám 15ku a zkusím to "na dlouhýho". Neotáčím se, sezóna je na konci, buď a nebo ... Už vidím postavičky u cíle, už se tam vidím bronzový, jenže mrknu očkem doleva a je tam - je tam Sweepák Pilňas a na jeho závěr prostě nemám. Oba trháme říditky ze strany na stranu, bolí to hodně, ale už tak nějak nejni z čeho, tudíž bez nároku prohrávám o 3m. Škoda, ale to vsazení měl prostě lepší. Za mnou je to napáskovaný taky pěkně, tudíž asi nebyli tak okoralí jak se mi zdálo. Taky spurt po nástupu a 6km špici asi nebylo takticky nejlepší ... Ale co, cyklistika je krásná, když vyjde počasí a jede se tam, kde to znám a není nás moc. A přesně takový je Šternberk, jel jsem jej mnohokrát a nikdy se neomrzí! V cíli panuje výborná atmosféra, počkáme na spurt další grupy - vidět Delkima se zkrivenými ústy a la Kirienka vedle kolíbajícího se Technika je zážitek! Po vyhlášení 45min na větru domů, jsem slušně prošitéj, ale těší mě, že stále ještě dokážu v kopcích něco předvést i když už vlastně vůbec nezávodím ...

Kapr – Cyklistická lahůdka!

Kolega v práci mi dlužil šichtu, tak jsem toho hned využil a přijel uzavřít závodní sezónu. Náramně jsem si to užil v luxusní orange skupině, po dlouhé době s Turistou, Hulísem, opět s Technikem a samozřejmě s Kolíkáčem... Trasa které se cyklista nemůže nabažit, k tomu prosluněná obloha, prostě cyklistická lahůdka... Také jsem jel na limitu, ale to jedu vlastně vždycky, jinak to neumím... Díky kluci za vše. Z cíle se prošitéj motám domů, mám hlad, žízeň a strašnou chuť na pizzu. Je rozhodnuto, hopsa hejsa do Brandejsa. Vychutnávám si pizzu a plnotučný. Na mostu mezi dvojměstím stavím ve vinárně, kupuju litr burčáku a dávám dvojku od cesty... pokračuju dál, nohy nějak těžký, počítám každé km a to mám pořád v hlavě, že musím někde namotat ještě 4 km, protože je posledního září... nojo Šlapka roku... S litránkem visícím u řídek zajíždím do Skorkova, objíždím Sojovice a v

17:00 je to tam...Doma nikdo, syn běžel v České Lípě, teď hraje Sojovickou tenisovou ligu a Lucka běží v Praze na Ladronce, kterou doprovodila Jana...Tak rychle do montérek a jít nahrabat seno (ano 30.9. jsem nikdy nesusil, ale kolo a dovolená mají přednost) v 19:30 přijíždí brácha s balíkovacem...večer jsem rád, že můžu ležet u televize s tím červeným nápojem...

Kolíkáč – Vesmírná společnost!

Dnes není na co čekat, žádný dojem si utřídovat nechci. Naperu to tam hned. Nalil jsem do sebe polévku, nasypal zapečený brambory a teď to zalejvám kafem v půllitru a přikusuji oplatky. Je mi to jedno. Pro mě je konec. Konec sezony 2017. Za Turistou jsem protrpěl cestu z cíle do vany. Takhle prošitej jsem dlouho nebyl. Nohy totál na odpis. Vesmír je vesmír a dokáže pořádně vysát...Počasí nemohlo být lepší, cestou na start se rozehřát za naším Ukončovatelem a snad budoucím „naším“ Karlem. V Ouvalech před hospodou to již žije. Pěkně se to sešlo, a navíc objížďka přes Hradešín, ty wado, já snad hned vypadnu na začátku. Nějak si nevěřím, moc optimismu z posledních týdnů není. Oranžová letka v plné parádě. Hulis, Bonzo, Technik, Kapr, Turista. Strejda už vyrazil o hodku dříve. A hele Dreamer! A do toho Indián, Honzis, Delkim, Lawi Stars a další. Pan Štunc chce taky nasát vesmírnou atmosféru. Slunce hřeje, není co řešit, krátký-krátký, v bidonech šplouchá ionťák s gelem a v kapse vyprošťovací suky. Hradešín se jede za zaváděcím autem. Tak aspoň tak, snad Mukařov spatřím s čelem. Ostrý start za Hradešínem u hřbitova, protočit se na špici a zalézt dozadu. Bonzo se diví, co dělám tak vzadu, jo tady se nerozhoduje. Kecáme o jeho nové raketě. Závidím mu ten pocit přechodu z těžké ocele na kosmický karbon. Kapr už odhazuje omylem bidon. Blíží se sjezd před Ondřejovským dloubákem. Dopředu Kolíkáči, znáš se! Stanu se tak na chvíli pilotem, ostrá levá a jdeme na to. Vybaví se mi Vyhup a jeho obnošené tretry. S Hulisem si určujeme tempo a nikdo nejde přes nás. Dobře! Sjezd po kostkách a Technik útočí. Letíme do Chocerad a boj o pozice před sítím značky Vodslivy. Technik s náskokem, trochu si vyčítám, že jsem ho nehákl. Úplně se hrozím najíždět tam zezadu a cítit tu bolest. Ale světe div se, nohy z nebes! Nic nebolí a úspěšně stíhám tempu nejlepších. Fouká zprava, levá škarpa je spása. Vestec a přede mnou z našich jen Dreamer, Bonzo a Hulis. Ještě chvíli vydržet. Za Vestcem někdo z Hvězd nastupuje. Au, tak to už pekelně bolí. Zvedající se zadky, Dreamer s Bonzem se chytili, Honzis se chytil, Indián je tam taky. S Hulisem to už nedáváme. Ještě furiantsky zařvu, ty si sjedeme! Ale vnitřně vím, že jsem na limitu. Jedeme ve 3 kusech, ani výkřik móoc je nezpomalí. Na horizontu před Ostředkem se otočit a nechat se sjet Delkimem a Ondrou Teplým. Malá objížďka se zrádnou stopkou, kde pár lidí asi nechalo kousky karbonových ráfků. Snažíme se točit, ale moc nám to nejde. V hupu za Třemošnicí řev zezadu. Blíží se k nám oranžové trio Technik, Turista, Kapr. Tak to už o zábavu nebude nouze. U Šternova cyklokrosové vložky, Technik chytá hranu asfaltové záplaty a plachtí vzduchem. Nechápu, že to ustál. Tomáš Kotrlík s defektem. Do Šternberka hurá za ním. Popadané zlaté listí dělá krásnou kulisu letcům na báječných strojích. Za přejezdem Tomáš odjíždí. Technik za ním, já za Technikem. Nesmíme se flákat, třeba ještě někoho sjedeme. Delkim, Hulis taky tvrdí muziku. Kapr s mírným odlepem, ale Turista s ním. Věřím, že si nás sjedou, přinejhorším to trochu přibrzdíme. To jsou výhledy, to jsou panoramata, to je silniční cyklistika! Vpravo Zalíbená a jsme všichni po kupě a odbočujeme naopak doleva na Rataje. Turista špicuje a táhne si nás jako káčátka. Kostek se bojím, ale nohy furt poslouchají, a tak špicuji zase já. A na zadním kole cítím dech bráchy. To jsou chvíle! Vzpomínky na maratónské kopce. Talmbek a odbočka na Čekánov po luxusním asfaltu. Prodlužuji si svou vrchařskou extázi a táhnu za sebou skvěle jedoucího Kapra. Škoda, že tady není cíl, tenhle stav beztlíže miluji! Nechyba nás nerozdělí, teprve až za Sápravou, když rozjede svoje hard and heavy Hulis, to začne pekelně pálit. Howaďák jeden puntíkovatej! Skalické kostky to je srpnový podvečer, nahoře za Kaprem bylo snad 40 stupňů ve stínu. A údolí se taky nešetří, rychlost mezi 35-40km/h., to jsou ty nejchvilové balíkové cyklistiky. Chvilí na špici, nechat tam vše a zase odplout do zavětrí. No někdy ztěžka chytat háček. Letos dojezd z druhé strany přes Doubravčice, Mrzky, Tismice. Jak se blíží cíl, začínám toho mít pěkně dost, ještě odlehčit zadní kapsy, vyprázdnit bidony, ale zdá se, že již nic nepomůže. Brdek v Tismicích našťestí nikdo neblázní, tam jsem byl hodně okoralej. A tak pošetřit síly v háku, a když zahlédnu cílovou alej ke Skřivanům, tak zkusit nastoupit. Ale je to jalové, skvěle jedoucí Delkim (už to bejku podepiš do Šlapek!) je za chvíli u mě, a i Technik, Hulis a Ondra Teplý. Levá točka, nohy zmordovaný a tak se už jen překulit přes cílovou lajnu. Skvělý to bylo! Ani jednou nekouknout na budík, prostě nechat se unášet na okolní vlně výkonosti a vychutnávat si plnými doušky můj tak milovaný hromadňák! Parádní vzpruha a vzpomínka před blížící se zimou. A letos v takové vesmírné oranžové společnosti, díky kluci!

Turista – Bylo to rychlé a těžké!

Tak pekny report, tak jako umi ostatni to nebude, ale budiz. Muj prvni zavod sezony. Vcera premysleni kam vyrazit, a Kaprova poznamka mi pomohla v odhodlani projet si Posazavi v zavodnim tempu. Doufal jsem, ze to dam s balikem aspon pod Vodslivy a pak to doklepu nejak zpatky. Nakonec diky mnoha nahodam jsem nejak uvisel v druhe vlně az do cíle takže, za mne uspech. Uz v Uvalech nebylo sil na rozdavani, takže bylo potreba jet takticky (vyhcane) zasit se a moc nestridat. Na Vodsliveh to vsechno odjelo, takže nasazuji oblíbené malo, ale porad. Predemnou v dalce Technik, a hele, on se priblizuje. Nakonec jedem spolu, takže pozitivni zprava, nebudu sam. Za chvíli dalsi znamy dres a on to Kapr. Dalo to trochu zabrat a uz jsme tri. Technik si nas nasteluje a uz se snazime trochu jet. Parkrat to stiplo a je tu Kolikacova banda. Jestli na nas pockali nebo jen jeli pomaleji, ale

hlavne ze jsme tu. Nohy zacinaji trochu protestovat, ale nejak jedou. Do Šternberka krasny sjezd, skoda jen, ze si to clovek nemuze ty krasny vic uzit, vsechno zacina byt sediva smouha, jen se udrzet za kolem predemnou. Za Šternberkem dalsi stesti, Technik se nechal unest a ja zacinam premyslet, ze si vystoupim. Ještě, ze tam byl se mnou Kapr, nejak mi dal silu ho dojet. Uvisel jsem na nudli. Hezky usek kolem Rataju, parkrat jsem se stacil ohlednout. Nohy uz moc nejdou, ruzne v nich cukka, nastesti se trochu zvolnilo. Kdyby za to ted nekdo trochu vzal, tak odpadam. Sjezd dolu do Sazavy, a pripravuji hlavu na let udolim. Let se kona hned za Sazavou, jednou vystridam a uz mam hodne velkou honku se na chvostu vratit do baliku. Skalicke kostky uz s regulerni kreci. Udoli nejak odflinkat, hlavne rychle ze spice dolu. Je tu Vyzlovka, ziram, ze jsem jeste tady, ted uz to, kdyz nebude nekdo delat nejake blbosti snad dam az do cile. Tempo jeste trochu zvolnilo, a cejtim, ze se balikem nese dobra nalada, skoro jako na vylete. V nohach krece, jen kdyz trosku pridam, nastesti v takovych svalech, ze az tak neboli a daji se rozjet. Cil a spasa se blizi, cekam, kdy se to rozjede, ale porad nic. Nakonec se to zvedlo, tak to necham jet a spolu s Kaprem to vylamu do cile. Bylo to rychle a tezke. Pocasi vyslo na 1+, Grupa mala a sami zkuseni, takže jsem se nebal padu. Kolikac tahal jak ho vubec neznam, Kapr s Technikem delali moralni podporu. Vsichni jste zavodnici na 100%, staci nasadit cisla a cela dynamika Slapek se zmeni. Jsem rad, ze jsem jel, jen by to chtelo lepsi výkonnost. Nekdy bych chtel mit pri zavode nebo rychle vyjizdce pocit aspon trochu prebytku vykonu, takove, jako kdyz se jede rychle silnym autem, ale vy vite, ze kdyz by bylo třeba nebo chut, tak staci prislapnout a auto vyrazi. Ja mam ted posledni dobou spis takovou Fabku s litrovým trivalcem, clovek jede porad na plny plyn a premysli o kazdem kopecku, aby vcas podradil.

HÁJEK

Dreamer – Užít si Hájek bez nástavců

V dobrem rozpolozeni ze Sternberka si uzivam sobotni vecer, tecka za sezonou se opravdu povedla. Na nedeli zadny plan, asi se pujdu probehnout nebo jen na chvili vyjet. Kdyz v tom co to nevidim, v kalendari se objevuje casovka Hajek. Kratka trat, je to u Ruzyne, hmm ze bych si tam udelal rano vylet na kole, pozdravit Mlhose a Camrdu? Hlasi ale na nedeli trochu dest a vetsi zimu nez v sobotu, zadne babi leto. Na posledni chvili se tam domlouvam s obetavym Mlhosem, který me rano nabere a vyrazime spolecne do Hajku. Cestou zjistuji informace, jake to tam je a bude. Za Rudnou potkavame rozjizdejici se nadchazejici Slapku Roku Pistachia, v domneni ze jede po ose na start. Chyba, uz ma zaparkovano, rozjizdi se na zimaku/jednici, special na casovku ceká v aute, to je profi pristup! Obdivuju special Camrdu, na tom by se to jelo. To bych nesmel byt takovy setrilek, tak treba z toho jednou vyrostu. I tak dorazime na prezentaci jako prvni a ja tak vyfasuju krasne cislo 2. Chladno je, od zapadu se zatahuje, ale radar vypada priznive. Rozjizdim se s Mlhosem a Camrdou, na sobe mam navleky, dres a platenku, abych byl v teple. Dame dvakrat okruh casovky, dost na to, abych si pamatoval kde spravne odbocit. Ale je to snadne, proste se odbocuje vzdy doprava. Po 11h prichazi muj cas, ocekavani zadne, ale kdyz uz tu jsem, tak tam jeste poslu posledni zbytek sil z tohohle na zazitky bohateho vikendu! Kluci na specialech hodlaji jet nekam k 10min, ja si davam za cil dojet na mem standardnim kole pod 11 minut. V domneni, ze uz zadnou casovku nepojedu, jsem minuly vikend nechal nastavce na Sumave. Po startu jedu jak jen to jde, presne podle rady Mlhose, neni tady na co cekat. Cislo jedna ma mala holcicka s mamou, takže ty predjedu vlastne hned za startem a jedu casovku jako prvni. Obcas se ohlednu, jestli neuvidim Mlhose, startujiciho minutu za mnou. Jasne urcite me porazi s tim jeho super kolem, ale dojet by me zrovna nemusel. Ani jednou ho ale nevidim. To uz se blizi posledni km tehle kratke 7km dlouhe casovky. Napis na silnici rika 1km do cile, uz me to hodne boli, ale jeste se prinitit zrychlit, 11 minut se kvapem blizi a fakt bych nerad zajel hur, nez jsem si predsevzal. O par vterin se to nakonec podari. Za chvili dojede Mlhos, pak Camrda, na start se chysta Kure, je tu Vita Muzik i Misa Somr. Vetsina tech co nebyli vcera ve Sternberku, je dneska tady a ja mam tu cest prohodit par slov i s touhle casovkarskou skupinou. Jak jsem po zavode rozjeti, domlouvam se s Mlhosem ze to dam po ose domu na kole, protoze kousek za cilem byla zluta cyklostezkova cedule hlasajici 32km na Zbraslav. A to je pro me vyzva a tak se ostatnimi loucim a mirim smerem na vychod, vstric slunci nad Prahou, zatimco za mnou se to stale vice zatahuje. Nakonec bez deste, navic nekde za Orechem mijim alej stromu, z nichz jeden neni jablon, ale hruska, jednu tak na zkousku trham a jelikoz jsem ji uz snedl, s prekvapenim muzu rict, ze i za Prahou se daji najit dobre hrusky k jidlu, kdo by to byl rekl! Nakonec idealne vyuzite dopoledne, cesta domu mi trva v prijemnem tempu dve hodiny, je to presne tolik, kolik jsem dneska mohl zvladnout.

HURÁ V ŘÍJNU NA JEŠTĚD

Kolikáč – Zástěrky až na zem!

Zase si lížu přes týden pozávodní vesmírné rány a plánovaný Ještěd nevidím moc růžově. Ale jak se blíží víkend, tak nějaká vnitřní síla mě naznačuje, že výjezd na kuželovitou horu mi udělá dobře. Kamarádi taky nezklamou, v zimní výbavě s plácačkami až na zem se scházíme ve zhasnutých Sojovicích. Přijeli i borci od Hvězdy a nezdolná

manželská dvojka Bartošových. Je to tak půl na půl, blatníci a bezblatníci, silnice oslínané a nahazující. Takže vpředu se točí zimáci s nadějí, že to snad oschne a nazpět to prostřídáme. HonzaB v Jabkenicích poznává krutost místní dlažby a trefuje jámu s dvojitým defektem. Společnými silami to opravit a hurá přes Holé Vrchy. Nohy se mi točí dobře, žaludek se po týdenním trápení taky nějak uklidnil, jen trochu třeští hlava, ale stejně si to užívám. Údolí do Českého Dubu ukazuje krásy podzimní přírody, občas slunce nasvítí to čarokrásné spektrum barev. Mraky nad hřebenem Ještědu ale naznačují, že to dlouho trvat nebude. A taky že jo. Za Dubem vodopád z nebe, Mlhoš to příznačně nazval, že na radar vypustil jeden nejmenovaný obchod svoje zelené mužíky. Tiskneme se k sobě ve dvojičkách, čekal jsem nějaké diletantské řeči, ale jedeme jako jeden muž a jedna žena vstříc vrcholu. Byl to opravdu jen osamocený zelený skřet a za chvíli už voda z nebe nepadá. Ale to už jsou tu nejtvrďší procenta sklonu a v zimní výbavě se začínám pěkně potit. Ve třech jsme odskočili od roztrhaného zbytku pole. Mlhoš je při chuti, hecuje mě, že rovinatější části potáhne on a prudší prý já. Tak to je hláška dne, já jsem na limitu, a ještě abych tahal. Zahlásím ať jedou, jestli mají chuť a síly. A zdá se, že mají! Odlítli jak rakety a já si točím svoji frekvenci s heslem, hlavně se moc nezpotit, a ať to moc nebolí. Zimní bundu rozepnout a ventilovat a užívat si asi posledního dlouhého kopce sezóny. Kolik jich letos zase bylo? Krásné vzpomínky na všechny ty Mamuty, Beskydy, Krakonoše, Krušnohorce, Šumaváky a alpské velikány. A tak mi v tom vzpomínání začínají předjíždět borci a já nejsem schopen háknout. V hlavě berlička, proč se vlastně hnát nahoru a tam pak mrznout při čekání, to je lepší přijet poslední a hned se otočit dolů. Jóóó sezóna skončila. Rozřezáváme mlhu a mraky a nakonec nahoře malá odměna v podobě záblesku slunce a pak při sjezdu nádherně nasvícený Liberec. To už jedeme s Palcem a jeho kamarádem a míříme rychle do osvěžovny v Osečné. Pytlíky na špičkách treter pod návleky plní svůj účel, užívám si oblečení a blatníků. Paní v konzumu zase tradičně nevěří, kolik lidí se k ní nahrnulo. Kapr hlásí už jen 70km, ale bude to v pěkném protivětru nebo v bočáku. Přes vojenský prostor si užíváme auto-liduprázdných silniček a chvílemi i nového asfaltu. Teď se naplno projevuje síla skupiny, vyrovnat se do dvojiček, na špici chvíli obětovat pro ostatní svoje síly a pak se schovávat ve spásonosném závětrí. To jsou chvíle. Nálada graduje, Sojovice se blíží, vzduchem se line vůně vynikající knedličkové polévky a koláčků. Safra je to tam, pocit, za kterým jsme se hnali, překonali jsme svoji lenost, překonali jsme překážky, co nám letos přichystala příroda. Děkuji skupině, děkuji Kaprovic family, že to stále držíme!

TOUR DE BRDY

Dreamer – Podzimní Brdy stylove na zimaku

Tour de Brdy je specificky závod v Brdském prostoru, který kombinuje silnici i terén. Kvalita povrchu je opravdu různorodá od hladkého asfaltu přes asfalt nevalné kvality s velkými dírami, po oranžové sotolinové cestě plné písku a drobných kamínků. Tím že se projede Brdskými lesy, není nouze ani o cesty pokryté spadlým listem. Driv jsem tenhle závod jezdil na silnici a doufal že nebudu mít defekt. Loni jsem poprvé vzal crossové kolo, ale to mám staré a těžké a na nejlepší to nestacilo. Letos tak беру aspon zimáka a dávám na něj 25mm plasty, které jsem doma našel, ale jinak je nevozím. Další dilema bylo, jestli vůbec na závod jet, protože kluci z týmu jeli tradiční vyjízdka na Jested. Pochybnosti je jaké je a teplo dneska opravdu nebylo a tak jsem nakonec vyrazil do Brd, dvoukil jsem si letos myslím užil už dost. Přijíždím do Strasic před polednem, ale jak vylezu z auta, je mi hrozná zima, vystojím si frontu na prezentaci a zase znechuceně zalezu do auta. Jo před týdnem to bylo jiné kafe ve Sternberku a babím lete, dneska se mi zatím do závodu moc nechce. Objevují se destové kapky, jak jdou krátce destové prehaný. Nastěti pul hodiny před startem vykoukne sluníčko a já se jdu na chvíli rozjet. Potkávám Jirusu na novém KTM biku s oranžovým nadechem, to je prostě srdcár tenhle kluk! Je tu i Honzík na ocelovém crossu. Moc se nerozjede, jen asi 5km a to už se blíží start. Konkurence jako vždy, Sparta, Dukla, Author, premierové i Beda Prucha na gravel biku. Po startu to nijak nehrotím, silnice jsou trochu mokré, do toho popadane listí, rozhodně nechci v posledním letosním silnicím závodě někde lehnout. Tím pádem vlají od začátku na konci celního balíku, kus před mnou Honzík usilovně slapající do svého starického kola, o kus před ním pěkně zabudovaný Jirus. Celé se v prvních brdcích po startu natahuje, ale narozdíl od loni jsem, přesně jen zimák neváží 14kg jako loni cross. Jen si musím dávat pozor na odpadající silnicáře / bikery z balíku, vznikají nepříjemné díry, ale vždycky se tam nějak dostanu. To až do prudké pravotočivé zatáčky u Zajecova, kde následuje další kopec. Tady mi celé už bohužel ujíždí, musel bych tam najet víc zepředu. Vidím ale že se i celé delí na menší skupinky, já se zabuduju do cca 4-5 členné skupinky, o kus před námi další skupinka kde vidím Honzise. Verím že ho brzy sjeďu. Trasa vede jinak než minulý rok, přijde mi že jedeme pořád do kopce, ale zase je povrch lepší, zatím nějaké místo s mega dírami nepřišlo, spíš bordel na rozbité asfaltce a mokro. Vystoupáme až do 800m takže jedeme někde kolem nejvyšších Brdských vrcholů, moc hezky, stihnu se i na chvíli kochat, i přes ten silný vítr, občasné destové kapky a vsudyprítomnou zimu, z které mě začne bolet navíc zub. Konečně jsme na horizontu a začínáme klesat, jedu s jedním Spartanem a jedním bikerem a oba mi ujíždí, sjezdy jedu opatrně. Je tu ještě pár hupu nahoru a tam je zase dojeďu. Spartan pak odpadá, ale dojeďe nás Cespa, ani nemáme čas se pozdravit. Honzík grupa stále na dohled, ale asi už to neklapne a nesjedeme je, nevypadají že by zvolnili. Přitom i já jedu pořád docela srot, prostoru na odpocinek minimum. Po hodině přichází ostrá prudká doprava do kopce a na sterku, kde pro jistotu stojí dva

regulovcici. I to je ale malo a borec vedle me zakonite lehne. Ja sice nelehnu, ale pozde shodim na malou placku a lehky prevod a tak musim z kola slezt a asi 30 metru bezet s kolem do kopce! Uzivam si to, vubec mi to nevadi, jediny zapor je, ze mi ujizdi jak Cespa, tak Biker, Honzis grupa tady mizi definitivne. Pak nasleduje oranžovy sotolinovy usek, kde borci za mnou ztraci a ja tak jedu sam, kus prede mnou biker a Cespa. Prichazi sjezd, kde me sice nikdo nedojede, ale prede mnou uz taky nikoho nevidim. No a od te doby jedu az do cile sam, uplne sam. Jen se svym bolavym zubem. Profil uz je spis klesavy, kolem Padrtskych rybniku i znatelně horsi a fouka protivitr. Tim ze jedu sam musim davat vetsi pozor na znacky, abych nekde neobocil z trasy, coz tu neni problem. V rovinatejsich pasazich se divam za sebe, je mi jasne ze skupinka bude nekde za mnou. Po jednom rozbitem useku mijim dva borce s defektem, pak jeste dalsi dva Spartany. Jinak mi ale prijde povrch letos prijatelný, nevím jestli za to mohou ty 25mm plaste, nebo i fakt ze jedu sam a mam tak možnost volit bezpecnou stopu a vidim na diry prede mnou. Tak ci onak, snazim se si to uzivat. Je porad zima, z bidonu jsem se napil za cely zavod asi trikrat, jidlo zadne, na ty dve hodiny musi stacit energy tableta co jsem si dal na startu, stejne v te zime neni cas sahat v dlouhych rukavicich do kapes. Vybledly napis na silnici rika 10km a ja mam uz jediny cil, nenechat se sjet. Nastupuju si sam sobe na horizontu i ve sjezdu, protoze vim, ze tady urcite ztracim, tim ze jedu sam. Chvilimi se otacim a vida, najednou vidim grupu za mnou, ale musi mit aspon minutu. Sjezd lesem, Strasic a cil se blizi, ale zda se to nekonecne. Jeste jednou, dvakrat, trikrat nastoupim sam sobe a konecne se dostat do Strasic. Za mnou nikdo, tak to uz dam. Vylamu kostky do kopce, zatocim doleva, zaspurtuju a zablaceny jako snad nikdy na silnicnim zavode a zmrzly jsem konecne v cilu. Jirus uz popiji pivko a klabosi s Honzise, nakonec dojeli spolu. Jsem rad ze to mam za sebou, ale bylo to presne takove, jako jsem ocekaval, takže prevladaji kladne dojmy. Zimak se ukazal jako dobra volba a mozna by se to dalo letos projet i na jednici, ale i tak je tenhle zavod o stesti a to jsem mel. Letosni Tour de Brdy tak muzu hodnotit zase jenom pozitivne, na to ze jsem sel na start uplne bez ambic s jediny cilem moc nezmrznout, nezmrznout a nemit defekt, tak vse se povedlo a i ten zub me cestou domu v aute prestal nakonec bolet. Silnicni sezona je tak u konce, uvidime co prinese pristi rok, ale uz ted se zase na to zavodni vypeti tesim!

Honzis – Brdy na crossu speciál

Tour de Brdy - trochu zvláštni kultovka s rozporupnými vzpomínkami - když mi to jezdilo, 2x jsem dopltil na volbu jednice a skončil s defekty a rozcentrovaným Ksyriem, pak jsem jednou famózně vyhrál kategorii přichozích 30-39let silnice na GT s 28mm pláští, neb jsem nepíchnul. Taky jsem to jel na Schwinnu, ale nic moc. Letos jiná trasa - nový Contíky nebudu ničit, Madona rozebraná, zkusím crossa za litra z bazaru! Se znalcem Brd konzultuji obutí - prej v poho i na silničce, jen dávat bacha na štěrk. Dávám tedy na Authora Zenith sjeté 28mm Durano a dopředu nějaký 30mm slick s drátovou patkou. Krosové pláště jsem zavrhl, to je pak moc líný Převody 1x9 - 42z převodník a 11-27z kazeta, řídítka seřízlá asi na 53cm, 12cm představec, posed "kruté závodní" Strašice nás vítají zimou, větrem a přeháňkami, nálada na nule Naštěstí vysvitá slunce, i tak je mi kosa a nechávám i blatník ze sedlovky, vezu 2duše a náradí a doufám, že nic nebudu potřebovat! Start se mi zdá celkem ok, ve sjezdu se tam na prase procpu zleva, za vsi se zrychlí, ale nic drastického, Dreamera nechávám za sebou, cross valí slušně! Ve sjezdu mám občas s 42/11 problém, ale jsem tam až na 12km! Ostrá pravá, ihned vystupuju, jedu si svoje A hle, Čespa, jdu před jeho karbonové BMC! Kopec nekončí, furt se to táhne a místy 42/24 a v nejprudší stojce i kašpárek 27z! Povrch se zdá ok, jen vydrolený asfalt. Stoupáme snad 6km, pak krátký sjezd a zas kopec a vidím Jiruse! No tak to je pecka! Kolem mě silničáři, třebas Standa Vohník, kterému to neskutečně líta. Těší mě, že v grupě tahám a do kopců si připadám silný \ Po ostré pravé odbočce stoupáme na Tok, kamínky, mrholení a mně to už moc nechutná. Následuje delší sjezd, kde se držím v grupě, je nás asi 5. Tahavé stoupáky mi nějak nechutnají, ale srdnatě bojuji s rovnými řídítky a váhovým hendikepem crossa. Na svoje poměry neskutečně točím kadenci Makadamový sjezdík najíždím pěkně z první, paráda! Nicméně i tak mám hubu plnou bahna Pak málem odpadám, to když na hrázi experti jedou při větru zleva pravou škarpu Odpočítávám km, síly rapidně ubývají, stihl jsem se jen snad 2x napít jinak nic. Jedeme po rozdrbaném asfaltu, který je pokrytý listím, ale držíme se stále v kompaktní skupině. V kopci jdu na čelo, ať je trošku vydeptám, tohle je poslední kopec! Zezadu přilítá biker z Symbio BMC a pak následují nástupy silničářů v naší skupině, neb bojují o umístění v kategorii! Jenže s 11kg crossem se nástupy vykrývají špatně a neodpustím si připomínky! Ve sjezdu se místy taktizuje, konečně sjedeme osamoceného Jiruse, z čehož mám fakt radost Ať už je konec, nohama točím jak večerníček, ale přeci si to nenechám odjet! Místy i tahám nebo dolepuju nástup. Ve Strašicích jedu z první a samozřejmě na kostkách se ihned vycedím dozadu, naloží nám oba bikeři. Mně to nějak moc drncá a už to nedávám ani psychicky. Škoda, prohrávám tak i se Standou Vohníkem, ale cca 20.místo absolutně a průměr 30km/h na 61km a 1200m na crossu je myslím důstojná tečka za letošní sezónou! Jsem špinavej jako snad nikdy - oranžové bahno je úplně všude, kolo nevypadá zrovna hezky a na záchodě si musím umýt aspoň obličej a helmu. Hned si dám guláš s polívkou a to mi udělá dobře. Když bych zariskoval silničku mohlo to být lepší, ale taky jsem si mohl nadávat - tenhle závod je hodně specifický, ale vepředu prostě jedou silničáři. Jenže varianta buď anebo taky může být dost drahá ... Moc mě těší, že jsem udolal Čespu i Dreamera a závěr s Jirusem byl za odměnu. Takže Brdy rozhodně z kalendáře nevyřazují, jen kdyby bylo přišťe přívětivěji a sucho

VELVARY

Pistachio – Sakra, podzim, je tady.

Tak jsme si s bráchou Vlčákem užili bahenní lázně ve Velvarech na Bikerské 30. Polní cesty totálně rozbahněné, že se místy raději jelo po poli, obalené pláště brzdily o vidlici a zadní stavbu, ale stihli jsme to bez deště. Celý závod jsem se honil s místním Petrem Táchou z Dexteru. Nakonec mi cuknul, když jsem se brodil v bahně a on zezadu najel na travnatý okraj pole nad cestou. Morduju se tam a on frčí nade mnou. Získaný náskok už jsem nestáhnul, v cíli mi dal 4 sekundy. Ale nakonec to byla velká paráda, když i brácha urval bednu. Medaile nám předával olympijský vítěz pětibojař David Svoboda, který sám závodil v běhu na 10 km. Čas mezi závodem a vyhlášením jsme využili k výšlapu na Říp. Říkali jsme si, že když tvrdé orange jádro letí na horu všech Šlapek, tak mi si dáme aspoň horu všech Čechů. To už nás, ale chytil déšť, takže kolo umyté wapkou po závodě, bylo zase zaprasené. Sakra, podzim, je tady.

ZBRASLAVSKÁ OSMA

Pistachio – Velká jména

Včera po závodě jsem se domluvil s bráchou, že pojedem na Krakovec okouknout, jestli rytíř Brtník pořád pije Francovku (točila se tam pohádka Ať žijí duchové). Jak jsem po té sezóně zmagorenej, že pořád někde lítám, tak večer klikám, jestli se v neděli nejezde nějaký závod. Vyskočí na mě MTB orientáček u Milešovky a Zbraslavská osma na kraji Prahy. Lámu bráchu na orientáček, takový závod jsem ještě nikdy nejel, ale bráchovi se nikam nechce. Tak volím Zbraslav. Krátký okruh ve tvaru osmičky ve stylu cross-country, který kategorie Masters jede šestkrát, mladíci jako Elite jedou osmkrát. Zaregistuju se, oblíkám se za autem a najednou slyším známý hlas, který říká; to kolo znám; Táchyč. Já se picnu. Včera se s ním honím ve Velvarech a on je i tady. Ještě mi říká, že možná přijede i známý cyklokrosař Jirka Chyba, který závod několikrát vyhrál. Jedem si to projet. Písčítý sjezdík, dva výjezdy, z toho jedna stojka, kde mám s 36z jednoplaccou co dělat, abych to vyjel, drncání po zvlněných loukách, které ještě zpešťuje motanice levá pravá vyznačená mlíkem, před cílem táhlý sjezd po louce. Trošku lituju, že jsem tam nechal pevnou vidlici, ale horáka už mám připraveného na podzimní výletování. Od startu za to vzali dva Elitní mladšové, zavěším se za ně. Kde je trošku cesta, tam mi to letí, ale na drnech na loukách je to peklo. Dvě kola v pohodě, ve třetím trošku zaváhám ve výjezdu, brzo si odřadím a kolem mě se protáhne Táchyč z Dexteru. Pořád si ho držím na dostřel, zezadu dotírá kluk z Bikerrespectu, který má také pevnou vidli. Ve zbývajících kolech mi na drncákách Táchyč pomalu ujíždí a získává náskok. Smírju se, že mi to zase nandá. V kopečku na louce získám trošku náskok na pronásledovatele. V následném sjezdu po louce se mě snaží dohnat a za chvíli za sebou slyším žuchnutí a držkování. Po závodě pak smutnil, že to moc rozjel, nějak se tam zasekl a šel přes řídítka. Já už si to pak dojel na pohodu, že mi v cíli bylo líto, jak to bylo krátké. Takže i dnes stříbrná medaile na krku a ohromné poděkování pořadatelům za skvěle zorganizovaný závod malého formátu, kde se dají potkat i velká jména.

PANCIŘSKÉ STRÁNĚ

Dreamer – Pancířské stráně - rozlučka se sezónou

Uplynulý týden si budu pamatovat hodně dlouho, díky příznivému počasí jsem si vzal dovolenou a sazels tam jedno dvoukilo za druhým včetně epického výletu na kafe k Dunaji. Blíží se ale víkend a v hlavě mám ještě jeden pro mě nový zážitek. Kona se 4. ročník MTB závodu Pancířské Stráně. Pancíř miluju, asi už to tak opravdu bude a nikdo jiný v tehle zemi na Pancíř nejezdí častěji než já, ale to se týká silničního kola. Bike porad nemám, tak co s tím? Nechávám tomu celý týden volný průběh, babí leto pomalu končí, v pátek je až na ranní mlhu ještě na horách jasno a teplo, tak dávám 180km, na Modravicích potkávám celou Lawi sestavu končící sezónu, u Zwieselu další dva krásné německé hříby, prostě Šumava deluxe nebere konce a co bude v sobotu ráno, zatím až tak neresím. Sobotní ráno a je rozhodnuto, na 13 let starého crossa dávám aspoň nové 35mm cyklokrosové plasty, sundávám blatníky, vazelínou namazu pedály, aby tolik nevrzaly a vydávám se po ose do Železné Rudy, kde je start tohoto závodu. Pochvilou pod mrakem, ráno tu trochu sprchlo, ale teplo 10-12 st. Na Spicaku ovšem velká mlha, jsem rád za plátenku. Sjezd k prezentaci jedu po trase a když vjedu do terenu, zhrozím se, protože mám problém to vůbec sjeet a dostat se na prezentaci včas. Taký mi moc neradí přehazovacka. Na prezentaci dojíždím mezi posledními, pozdravím se s Vitou Sklebeným a jen koukám, jak to mají krásně zorganizované, myslel jsem že to je bude nějaký takový punkový závod, ale moje číslo 142 naznačuje že lidí bude dost, nechybí velká startovní brána jako na Kralci Šumavy. K mé radosti nechybí ani servisní stan Authoru, který snad poprvé za moje závodní léta využívám. Mění mi radici bovden, vše promazou, serídi a můj optimismus raketová stoupa, kolo mi najednou zase radí jak má! Nechám si i poradit a upravit tlak v 35mm plastech, který docela dost snižujeme, jak jsem za to později rád. Mezitím se potkávám s Jirusem, ještě mu radím na koho si dávat pozor a upozorňuju na zajímavá místa po trati a říkám že

tam kde pojedeme po asfaltu, tam vsude uz jsem na silnicce aspon jednou byl. To uz je tu ale 11h a start za zvuku Manowaru, nebo jak se ta tradicni hudebni vlozka jmenuje. Jirus stoji v prvni lajne, ja nekde za polovinou, chci to dneska hlavne objet v bezpeci, ale bojovnou naladu zase mam, dokonce vetsi nez pred dvema tydny v Brdech, kde jsem byl ale nachlazen. Tady jsem maximalne tak unaveny po tech cca 1000km najetych za posledni tyden, ale nevim cim to je, ale citim se dobre. Po startu se jede pres mega sutry do kopce, hlavne nechytit defekt, který tam skutecne nejaky smolar hned ma. Hned predjizdim dost lidi a jedu kolem 50. mista coz mi vyhovuje. Jakmile ale najedeme do clenitejsiho terenu, staci blbe trefit stopu a misto drahocenne ziskanych metru musim zabrzdit nebo slezt a najet stopu kde se da jet, protoze v hluboke strouze plne vody to proste nepujde. Zahy najedeme na chvilkově asfaltové nebo skoro asfaltové sotolinové useky, kde hned opet dojizdim dalsi borce, jojo tyhle useky me fakt bavi. To uz se ovsem neda rict o sjezdech v terenu opravdu urcenen primarne pro MTB kola, tady zase rychle ztracim a rada lidi jde nekompromisne preze me. Potkavam uz i prvni borce s defektem, i proto jedu z kopce fakt na jistotu a pomalu, jak je videt prorazit se da i bikovy plast, pokud to pustite z kopce hlava nehlava a trefite sutr. Jsme na Gerlovce, ostrá leva a kousek po asfaltce. Tady to znam, dojizdim dalsi lidi. Scenar se takhle opakuje, do kopce dojizdim / predjizdim, sjezdy pokud jsou v lese, ztracim. V jednom opravdu prudkem sjezdu pres koreny a kameny si klidne zastavim, slezu a tech 100m potlacim. Co naplat, ze me par lidi predjede, pak je zase dojezu. Takhle se dostanu az na obcerstvomacku na Prenetu, kde uz preci jen jedu v male skupince, respektive pred sebou vidim par lidi, za mnou jich taky par je a stridave se s nimi sjizdim a rozjizdim. Na obcerstvomacce neprozretelne zastavuju, nekde v hlave se ozvalo, ze to dneska pojedou turisticky a tady se poradne najim. Nakonec tu tedy jen zmatene zastavim, stojim asi 30vt abych si vzal pulku bananu a pote co me minou tri souperi, se hned vydam za nimi. Trochu si nadavam, ze jsem nemel stavet vubec, protoze hlad nemam, na hrebenech je kolem 8st, piti mam dost a v kapse mam jeden gel, kdyby bylo nejhur. Navic ma cely zavod 46km, takze pocitam kolem 2,5h, to je nic. Soupere dojezu ale prichazi nejtezsi a nejprudsi sjezd doposud, kde zase kus radeji klouzu s kolem po svych, nez hodit nekde tlamu. Tady me predjede tak 5-6 lidi a kdyz je pak na asfaltce u Hojsovky dojizdim, rikaji ze i na ne to bylo na hrane. Pak prijde pasaz na kterou jsem se tesil nejvic, sice vetsinou po sotce, nebo lehcim terenu, ale do kopce, kde se da jet. Vsechny zase predjizdim a kdyz najedeme na asfaltku v useku zvanem "Na sjezdovce" zacinam dojizdet i dalsi cca 6 clenou skupinu. Borec prede mnou v jizde do kopce, který je tady opravdu prudky kolem 20%, trefuje stredovy kuzel, který oddeluje vozovku na dve poloviny, jeli jsme tudy totiz nejdrive dolu smerem na Prenet. Boli to, nejlehci prevod se hodi, ale nahore mam skupinku na dostrel a na sotce pres Mustek ujizdim i tehle skupine. Tusim ale ze ne nadlouho. Nasleduje totiz prudky vyjezd po sjezdovce na Pancir. No tak tohle fakt na crossu nevyjedu. Tlacim, ale k me radosti je to stejne rychle jako bikeri, kteri to zuby nehty vyjizdeji na nejlehci prevod. Nahore na Panciri je docela dost divaku, kteri povzbuzuji, verim ze zavodnik tlacici kolo je pro ne vitanym zpestrenim. Je tu finalni cast zavodu, sjezd do cile z Pancire. Jak rad bych jel po asfaltu, ale hned pod chatou musim odbocit a jet pod lanovkou. Tam jsou velke sutry, koreny a vsechen pracne ziskany naskok na velkou skupinu za mnou je pryč. Kdyz konecne tu pekelnou sjezdovku sjezu, je prede mnou asi deset lidi, co byli nahore za mnou. Neda se nic delat, je to MTB zavod, tady me nikdo litovat nebude a ani ja si nestezuji, jen konstatuji. Kdyz uz myslim ze v poklidu dojezu do cile, prijde jeste na poslednich par km namotana pasaz po asi opravdu pravych MTB stezkach, kolikrat se divam, kam ze to mam opravdu odbocit. Koreny, uzka pesina, listi, balvany. Za cely zavod jsem videl docela dost defektu, vic nez na Brdech, tak si to ted nechci zkazit. Stesti stoji pri me, uff, jsem dole a je tu cilova brana! Tam uz stoji vysmaty Jirus, který bere celkove druhe misto za Benesem, který me porazil na road Krali. V cili hned dostavam teplej caj, paradni servis jo a malem bych zapomnel, dostali jsme i krasne pamatecni tricko Pancirske Strane. Probereme s Jirusem zavod a ja uz zas vyrazim po ose domu, nakonec mi to krasne vyslo 27km rozjeti, 46km zavod a 27km dojeti domu, coz dela v souctu presne krasnou stovku. Lidi z Krale Sumavy jsou opravdu profici a tenhle zavod neni zadny underground, ale pocktive pripravena akce se vsim vsudy. Bikove zavody by me urcite bavily, kdybych mel navic normalni kolo. Na druhou stranu, i s nim musi clovek jet s rozumem, ani bike neprojde vsechno sam od sebe. Pancirske strane tak pro me jsou krasnou rozluckou se sezonou a uz se tesim na tu pristi!